

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Ι. ΑΘΗΝΑΙΟΝ

Η ΜΑΡΤΥΡΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

15ον — Δέν ήθελα νά πεθάνω κο-
ρούλα μου, χωρίς νά σέ ξαναί-
δω, εἶπε μέ ματία Βουρκωμένα.

— Εγώ δέν θέλω νά πεθάνω
τώρα πού γύρισα καλή μου βάρια, ἀπο-
κρίθηκε ἡ κοπέλλα, ἀγκαλιάζοντας τήν
τρύφερά.

— Ἡ γερόντισσα σκούπισε τά μάτια της.
— Για μένα ὁ θάνατος θά ἦταν ἀπολύ-
τως, ψιθύρισε.

— Θέλεις νά πεθάνω, βάρια; ρώτησε ἡ
Μυρτάλη μέ παράπονο.

— Οχι! ἀποκρίθηκε αὐτή σιγά. Δέ θέ-
λω νά πεθάνω. Γιατί ὅσο ζῶ, τόσο ἐλπίζω
νά ἰδῶ κάποιον... κάποιον...

— Σταμάτησε. Ἡ φωνή της κόπηκε ἀπό ἑ-
να λυγμό.

— Βάρια! φώναξε ἡ κοπέλλα. Ποίος εἶ-
νε αὐτός ὁ κάποιος πού ἀναφέρει πάντα;
Εἶνε ἐκεῖνος πού σ' ἔκανε δυστυχισμένη;

— Μή ρωτᾷς, παιδί μου! ψιθύρισε ἡ
Κλημένη, νικώντας τή συγκίνησή της. Αὐτή
εἶνε μία πεθαμένη ἱστορία. Σήμερα ἡ ζων-
ταὴν ἱστορία εἶνε ἡ δική σου σωτηρία.

— Ἦταν μία ἥσυχη γιορτή γιά ὅλο τὸ
σπίτι. Ὅλοι οἱ ὑπέρητες, ὅλοι οἱ σκλάβοι
πετοῦσαν ἀπὸ τή χαρά τους, γιατί λά-
τρευαν τή Μυρτάλη.

— Ὁ Κλέαρχος ὅμως δέν φαινόταν! Αὐτός
ὁ καυμὸς ἀγκάλιασε σάν ἀγκάθι τήν καρδιά
τῆς κοπέλλας, τῆς μάραινε ὅλη τή χαρά.

Γιατί δέν φαινόταν ὁ Κλέαρχος;

— Οἱ ἡμέρες περνοῦσαν κι' αὐτὸς δέν ἔδι-
νε σημεῖα ζωῆς. Ἀντίθετα, ὁ Ἰούλιος τήν
κτύπαζε στὰ μάτια, τῆς ἔδειχνε τή λα-
τρεία του μέ κάθε τρόπο. Ἐντελὸς ἀνδρὲς
γιά ὅλα ὅσα εἶχαν συμβῇ ἀνάμεσα στή
Μυρτάλη καὶ σὸν Κλέαρχο, ἐπαίρνε τώρα
λίγο-λίγο πρὸς τὸν θάνατόν του, γιατί ἡ δυσ-
τυχία πού εἶχαν περάσει μαζί, τοὺς εἶχε
συνδέσει.

— Δειλὸς ὅμως καὶ σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα, ὅσο
ἦταν παλληκάρι στὸν κίνδυνο, δέν ἀποφά-
σιζε νά μιλήσῃ.

— Ὁ Ἰούλιος κάνει ἐπίσημη πρόταση

Μιά μέρα ἐπὶ τέλους, ἀποφάσισε ν' ἀ-
νοίξῃ τήν καρδιά του στὸν Κινέα. Τοῦ μί-
λησε ευγενικά καὶ ἀπλά.

— Τὸ ἔξω, τοῦ εἶπε, πὼς ἡ Μυρτάλη
εἶνε μία πλούσια ἀρχοντοπούλα καὶ πὼς
ἐγώ εἰμαι ἕνας φτωχὸς ἐκατόνταρχος. Ἡ
ἀγάπη μου ὅμως εἶνε τόσο βαθειά, πού μοῦ
δίνει τὸ θάρρος νά τή ζητήσω γυναῖκα
μου.

— Ὁ Κινέας, ἐπιφυλακτικὸς, τοῦ ὑποσχέθη-
κε νά μεσολαβήσῃ. Καὶ πραγματικά μίλη-
σε ἀμέσως τῆς Μυρτάλης.

— Θεῖε, ἀποκρίθηκε μέ λύπη ἡ κοπέ-
λλα, ἡ πρότασι τοῦ Ἰουλίου δέν συγκινεῖ,
ἀλλὰ δέν μπορῶ νά τή δεχθῶ.

— Γιατί, ἔκανε παραξενεμένος αὐτός.
Γιὰ τὸν Κλέαρχο, καλὰ, τὸ καταλαβαίνω,

εἶχε ἐπιφυλάξεις. Δέν ἦταν ἠθικὸς νέος.
Ὁ Ἰούλιος ὅμως εἶνε τὸ καλύτερο παλλη-
κάρι πού γνώρισα ποτὲ στὴ ζωή μου.

— Τὸ ἔξω... ἀλλὰ δέν μπορῶ νά γίνω
γυναῖκα του, ἐφ' ὅσον ἀγαπῶ κάποιον ἄλ-
λον.

— Ἀγαπᾷς ἄλλον; φώναξε ἑκπληκτὸς ὁ
Κινέας. Μοῦ φαίνεται ἀπίστευτο. Καὶ
ποιὸς εἶνε αὐτός ὁ εὐτυχισμένος θυγὴς;

— Ἀγαπῶ τὸν Κλέαρχο, ψιθύρισε ἡ κο-
πέλλα καὶ τὰ μάγουλά της ἔγιναν πρὸς κόκ-
κινα κι' ἀπὸ τὴ φωτιά.

— Τὸν Κλέαρχο; ἔφωνισε ὁ Κινέας.
Αὐτὸ δέν μπορῶ νά τὸ πιστέψω.

— Ἡ Μυρτάλη στεκόταν μέ τὸ κεφάλι σκυ-
φτό. Τὰ χεῖλη της τρεμούλιασαν. Πάλεψε
κάμποσην ὥρα, μὰ δέν μπόρεσε νά βαστά-
ξῃ τοὺς λυγμούς πού τὴν ἐπνίγαν.

— Μυρτάλη! ἔκανε συγκινημένος ὁ
θεῖος της. Τί ἔχεις, παιδί μου; Τί εἶνε αὐτὸ
πάλι;

— Ἀγαπῶ τὸν Κλέαρχο κι' εἶμαι δυστυ-
χισμένη!

Κι' ἡ Μυρτάλη ἀνοῖξε τήν καρδιά της
καὶ διηγήθηκε ὅλη τήν ἱστορία στὸν
Κινέα.

— Τί περιέργη ἡ καρδιά τῶν κοριτσιῶν!
εἶπε αὐτὸς παραγμένος. Δέν μποροῦσα τότε
νά ἐξηγήσω τὴν ἀρνησί σου. Καὶ τώρα μοῦ
λές, πὼς τότε πού ἐπέμενες τόσο λέγον-
τας ὅχι, πέθανες ἀπὸ τὴν ἀγάπη. Ἀχ,
Μυρτάλη, ποίος μποροῦσε νά φαντασθῇ
πὼς κάτω ἀπὸ τὸ ἥμερο ὕφος σου, ἔκρυ-
βες μιά τέτοια φωτιά;

— Θεῖε! εἶπε ἡ κοπέλλα, σκουπίζοντας
τὰ μάτια της. Σοῦ μίλησα ὅπως δέν μι-
λήσα οὔτε στὸν πατέρα μου. Τώρα, μιά
χάρι σου ζητῶ. Δὰ πῆς στὸν Κλέαρχο πὼς
τὸν περνοῦσε. Πὼς τὸν συγχώρησα ὅ,τι κα-
κὸ μούκανε καὶ πὼς ἡ μόνη μου εὐτυχία
εἶνε νὰ ἔρθῃ νά με ζητήσῃ ἀπὸ τὸν πατέρα
μου, νά γίνω γυναῖκα του.

— Καλὰ, παιδί μου, ἀποκρίθηκε ὁ Κι-
νέας. Τώρα πού ἔξω τὸ μυστικὸ σου, θά
προσπαθῶ νά σέ βοηθήσω ὅσο μπορῶ.

«Δέν εἶμαι ἄξιος τῆς ἀγάπης σου!»

— Ἡ ἀπάντησις τοῦ Κλέαρχου παραξένεψε
τὴ Μυρτάλη.

— Ὅταν ἀκούσε τὸ μῆνυμά σου, τῆς εἶ-
πε ὁ Κινέας, τὸν εἶδα νὰ ταραξέται. Δί-
στασε κάμποσην ὥρα κι' εἶπειτα μοῦ εἶπε
πὼς θέλει νά σέ ἰδῇ, νὰ σοῦ μιλήσῃ.

— Πότε θά ἔρθῃ; ρώτησε ἡ κοπέλλα μέ
φωνὴ βραχνή ἀπὸ ἀγωνία.

— Αὐριο. Μὲ ἱκέτευσε νὰ φροντίσω νά
σέ βρῇ μόνη καὶ νὰ σοῦ μιλήσῃ. Κι' ἐγώ
θὰ σέ βοηθῶ γι' αὐτὴ τὴ συνάντησι.

Οἱ ὥρες φάνηκαν ὀλόκληροι αἰῶνες στή
Μυρτάλη.

— Ὅταν ἀκούσε τὸ μῆνυμά σου, τῆς εἶ-
πε ὁ Κινέας, τὸν εἶδα νὰ ταραξέται. Δί-
στασε κάμποσην ὥρα κι' εἶπειτα μοῦ εἶπε
πὼς θέλει νά σέ ἰδῇ, νὰ σοῦ μιλήσῃ.

— Πότε θά ἔρθῃ; ρώτησε ἡ κοπέλλα μέ
φωνὴ βραχνή ἀπὸ ἀγωνία.

— Αὐριο. Μὲ ἱκέτευσε νὰ φροντίσω νά
σέ βρῇ μόνη καὶ νὰ σοῦ μιλήσῃ. Κι' ἐγώ
θὰ σέ βοηθῶ γι' αὐτὴ τὴ συνάντησι.

Οἱ ὥρες φάνηκαν ὀλόκληροι αἰῶνες στή
Μυρτάλη.

— Ὅταν ἀκούσε τὸ μῆνυμά σου, τῆς εἶ-
πε ὁ Κινέας, τὸν εἶδα νὰ ταραξέται. Δί-
στασε κάμποσην ὥρα κι' εἶπειτα μοῦ εἶπε
πὼς θέλει νά σέ ἰδῇ, νὰ σοῦ μιλήσῃ.

— Πότε θά ἔρθῃ; ρώτησε ἡ κοπέλλα μέ
φωνὴ βραχνή ἀπὸ ἀγωνία.

— Αὐριο. Μὲ ἱκέτευσε νὰ φροντίσω νά
σέ βρῇ μόνη καὶ νὰ σοῦ μιλήσῃ. Κι' ἐγώ
θὰ σέ βοηθῶ γι' αὐτὴ τὴ συνάντησι.

Οἱ ὥρες φάνηκαν ὀλόκληροι αἰῶνες στή
Μυρτάλη.

— Ὅταν ἀκούσε τὸ μῆνυμά σου, τῆς εἶ-
πε ὁ Κινέας, τὸν εἶδα νὰ ταραξέται. Δί-
στασε κάμποσην ὥρα κι' εἶπειτα μοῦ εἶπε
πὼς θέλει νά σέ ἰδῇ, νὰ σοῦ μιλήσῃ.

— Πότε θά ἔρθῃ; ρώτησε ἡ κοπέλλα μέ
φωνὴ βραχνή ἀπὸ ἀγωνία.

— Αὐριο. Μὲ ἱκέτευσε νὰ φροντίσω νά
σέ βρῇ μόνη καὶ νὰ σοῦ μιλήσῃ. Κι' ἐγώ
θὰ σέ βοηθῶ γι' αὐτὴ τὴ συνάντησι.

Οἱ ὥρες φάνηκαν ὀλόκληροι αἰῶνες στή
Μυρτάλη.

— Ὅταν ἀκούσε τὸ μῆνυμά σου, τῆς εἶ-
πε ὁ Κινέας, τὸν εἶδα νὰ ταραξέται. Δί-
στασε κάμποσην ὥρα κι' εἶπειτα μοῦ εἶπε
πὼς θέλει νά σέ ἰδῇ, νὰ σοῦ μιλήσῃ.

— Πότε θά ἔρθῃ; ρώτησε ἡ κοπέλλα μέ
φωνὴ βραχνή ἀπὸ ἀγωνία.

Μυρτάλη. Τὴ νύχτα, δέν μπόρεσε νά κλείσῃ
μάτι. Καὶ τὸ πρῶτο, ἀρχισε νὰ νύνεται καὶ
νὰ στολίζεται μέ φιλαρέσκεια, ὅπως ποτὲ
στὴ ζωὴ της.

— Ἡ Ἐλένη τὴν κτύπαζε συγκινημένη.
— Πῶς ἄλλαξες, Μυρτάλη! τῆς εἶπε. Ἡ
χαρὰ κάνει τὸ πρόσωπό σου ἀστραφερό.

— Ἡ χαρὰ μου εἶνε γεμάτη ἀγωνία, ἀ-
ποκρίθηκε ἡ κοπέλλα. Θάθελα νά εἶχε ἔρ-
θει, νά εἶχα κιόλας ἀκούσει τί θέλει νά
μοῦ πῇ.

— Μὰ γιατί ἀνησυχεῖς, καλή μου; Ἐξ-
ρεῖς τὸ μυστικὸ τοῦ.

— Κάποιο μυστικὸ στὴ ζωὴ του μέ τρο-
μάζει. Μοῦ φαίνεται πὼς θέλει νά μοῦ μι-
λήσῃ γι' αὐτό.

— Δέν θά εἶνε τόσο φοβερό, Μυρτάλη.
Ἡ καρδιά του εἶνε κατὰ βάθος καλὴ, δέν
εἶνε δυνατόν νάχη κάνει κανένα τρομερὸ
ἔγκλημα στὴ ζωὴ του.

— Ἐπὶ τέλους, ἔφτασε ἡ ὥρα. Ἡ Μυρτά-
λη ἀκούσε τὰ βήματα τοῦ ἀγαπημένου της.
Πρὸς τὸν ὅμοιο ἀκούγονταν οἱ χτύποι τῆς
καρδιάς της.

Τὸν δέχτηκε σ' ἕνα μικρὸ διαμέρισμα,
κοντὰ στὸ περιστύλιο. Μόλις τὸν ἀντίκρυ-
σε, τρόμαξε γιὰ τὴν ἀλλαγὴ πού εἶχε γίγει
στὸ πρόσωπό του.

— Ἦταν χλωμός, σάν νά εἶχε σηκωθῇ ἀπὸ
ἀρρώστεια. Τὰ μάγουλά του εἶχαν μὴν μέ-
σα καὶ τὰ μαῦρα του μάτια ἀστραφταν,
σάν νά εἶχε πυρετό.

Μόλις τὴν εἶδε δέν ἔτρεξε κοντὰ της.
Στάθηκε στὸ κατώφλι τῆς πόρτας καὶ τὰ
μάτια χαμηλωμένα, μέ τὴ δειλία τῆς τῆν
ταραχὴ ζωγραφισμένης στὸ πρόσωπό του.

— Κλέαρχε! εἶπε ντροπαλὰ ἡ κοπέλλα.
— Μυρτάλη!

— Κάθισε!

Κάθισε αὐτὸς μηχανικά, μέ τὰ μάτια
πάντα χαμηλωμένα, ἐνῶ τὸ αἷμα ἀνεδοκα-
τέβαινε σάν κύμα στὰ μάγουλά του.

— Ἡ Μυρτάλη ἐνοῶσε τὰ λόγια ν' ἀνε-
δαίνουν στὰ χεῖλη της, τὰ πύρινα λόγια
πρὸς πλημμυρίζαν τήν καρδιά της. Μὰ ὁ
φόβος κι' ἡ ντροπὴ τῆς τὰ σταμάτησαν
στὰ χεῖλη. Στεκόταν κι' οἱ δύο βουβοί,
ὁ ἕνας ἀντίκρυ στὸν ἄλλον.

— Ἐπὶ τέλους, πρῶτος μίλησε ὁ Κλέαρχ-
χος:

— Μυρτάλη... ἤθελα νά σοῦ πῶ... ἤ-
θελα νά σοῦ μιλήσω. Μοῦ εἶπε ὁ Κινέας
τὰ λόγια πού μοῦ παράγγειλες.

— Ἡ κοπέλλα ἔκρυψε τὸ πρόσωπό της μέ
τὰ χέρια της γιὰ μιά στιγμή.

— Κλέαρχε, ψιθύρισε, δέν πρέπει νά με
παρεξηγήσης πού φέρθκα ὅπως δέν ται-
ριάζει σέ μιά φρόνιμη κοπέλλα.

— Ὁ, ἀγαπημένη μου! φώναξε ὁ νέος,
ἐνώνοντας τὰ χέρια του ἱκευτικά. Ἐσὺ
φείσθηκες σάν πλάσμα οὐράνιο. Ὅταν μοῦ
μίλησε ὁ Κινέας, ἐνοῶσα τήν καρδιά μου
νά σταματῇ ἀπὸ τὴν τρελλή, τὴν ὑπερ-
κόσμια χαρὰ. Μὰ τὸ μεθύσι αὐτό, δέν βά-
σταξε πολὺ. Τόπνιξα θεληματικά, Μυρτά-
λη, ὅπως τόσες μέρες ἐπνίγα μέσα μου τὴν
τρελλὴ ἐπιθυμία πού εἶχα νά σέ ἰδῶ ἐ-
λεύθερη καὶ χαρούμενη.

— Ἐπὶ τέλους, πρῶτος μίλησε ὁ Κλέαρχ-
χος:

— Μυρτάλη... ἤθελα νά σοῦ πῶ... ἤ-
θελα νά σοῦ μιλήσω. Μοῦ εἶπε ὁ Κινέας
τὰ λόγια πού μοῦ παράγγειλες.

— Ἡ κοπέλλα ἔκρυψε τὸ πρόσωπό της μέ
τὰ χέρια της γιὰ μιά στιγμή.

— Κλέαρχε, ψιθύρισε, δέν πρέπει νά με
παρεξηγήσης πού φέρθκα ὅπως δέν ται-
ριάζει σέ μιά φρόνιμη κοπέλλα.

— Ὁ, ἀγαπημένη μου! φώναξε ὁ νέος,
ἐνώνοντας τὰ χέρια του ἱκευτικά. Ἐσὺ
φείσθηκες σάν πλάσμα οὐράνιο. Ὅταν μοῦ
μίλησε ὁ Κινέας, ἐνοῶσα τήν καρδιά μου
νά σταματῇ ἀπὸ τὴν τρελλή, τὴν ὑπερ-
κόσμια χαρὰ. Μὰ τὸ μεθύσι αὐτό, δέν βά-
σταξε πολὺ. Τόπνιξα θεληματικά, Μυρτά-
λη, ὅπως τόσες μέρες ἐπνίγα μέσα μου τὴν
τρελλὴ ἐπιθυμία πού εἶχα νά σέ ἰδῶ ἐ-
λεύθερη καὶ χαρούμενη.

— Ἐπὶ τέλους, πρῶτος μίλησε ὁ Κλέαρχ-
χος:

— Μυρτάλη... ἤθελα νά σοῦ πῶ... ἤ-
θελα νά σοῦ μιλήσω. Μοῦ εἶπε ὁ Κινέας
τὰ λόγια πού μοῦ παράγγειλες.

— Ἡ κοπέλλα ἔκρυψε τὸ πρόσωπό της μέ
τὰ χέρια της γιὰ μιά στιγμή.

— Κλέαρχε, ψιθύρισε, δέν πρέπει νά με
παρεξηγήσης πού φέρθκα ὅπως δέν ται-
ριάζει σέ μιά φρόνιμη κοπέλλα.

— Ὁ, ἀγαπημένη μου! φώναξε ὁ νέος,
ἐνώνοντας τὰ χέρια του ἱκευτικά. Ἐσὺ
φείσθηκες σάν πλάσμα οὐράνιο. Ὅταν μοῦ
μίλησε ὁ Κινέας, ἐνοῶσα τήν καρδιά μου
νά σταματῇ ἀπὸ τὴν τρελλή, τὴν ὑπερ-
κόσμια χαρὰ. Μὰ τὸ μεθύσι αὐτό, δέν βά-
σταξε πολὺ. Τόπνιξα θεληματικά, Μυρτά-
λη, ὅπως τόσες μέρες ἐπνίγα μέσα μου τὴν
τρελλὴ ἐπιθυμία πού εἶχα νά σέ ἰδῶ ἐ-
λεύθερη καὶ χαρούμενη.

— Ἐπὶ τέλους, πρῶτος μίλησε ὁ Κλέαρχ-
χος:

— Μυρτάλη... ἤθελα νά σοῦ πῶ... ἤ-
θελα νά σοῦ μιλήσω. Μοῦ εἶπε ὁ Κινέας
τὰ λόγια πού μοῦ παράγγειλες.

— Ἡ κοπέλλα ἔκρυψε τὸ πρόσωπό της μέ
τὰ χέρια της γιὰ μιά στιγμή.

ση μιά κοπέλλα σάν κι' ἐμένα. Γιατὶ εἶμαι
ὁ πρῶτος ἐλπίων τῶν ἀνθρώπων.

— Πάλι τέτοια λόγια, ἀγαπημένη μου;
εἶπε ἡ Μυρτάλη μέ γλυκὸ παράπονο. Μὰ
δέν κατάλαβες ὅτι ὅλα ἔσθυσαν γιὰ μένα;

Δέν σοῦ μῆνυσα μέ τὸ θεῖο μου πὼς σέ
συγχώρησα γιὰ ὅλα καὶ πὼς θέλω ν' ἀρ-
χίσωμε μαζί μιά καινούργια ζωὴ;

Μιά φοβερὴ πάλιν γινόταν στὴν καρδιά
τοῦ παλληκαριοῦ, μιά πάλιν πού ζωγραφί-
ζονταν στὴ φυσιογνωμία του κι' ἔκανε τὰ
χαρακτηριστικά του νά συσπῶνται ἀπελπι-
σμένα.

— Ὁ, Μυρτάλη! Βόγγηξε. Γιὰ τὴν ἀγνή
σου τὴν καρδιά εἶνε ὅλα εὐκόλα κι' ἀπλά.

Υπάρχουν ὅμως πράγματα, πού δέν σβύ-
νουν καὶ δέν ξεχνιοῦνται.

— Θέλεις νὰ πῇς γιὰ κείνο τὸ φταίξιμό
σου;

— Γιὰ κείνο τὸ ἔγκλημά μου, Μυρτάλη.
Εἶνε κάτι πού βαραίνει στὴ ζωὴ μου, ἀθά-
σταχα. Εἶνε κάτι πού μοῦ πνίγει κάθε
χαρὰ.

— Κι' ὅχι μονάχα τὴ χαρὰ, ἀλλὰ καὶ τὸ
θάρρος νά γίνω καλύτερος.

— Ὅταν θυμᾶμαι τὸ κακὸ ποῦκανα, σκέ-
πτομαι πὼς δέν ὑπάρχει τίποτα στὸν κό-
σμο πού μπορεῖ νά με ἐξιλεώσῃ. Κι' ἡ
σκέψις αὐτὴ, μοῦ παραλύει τὴ θέλησι.

— Μὰ ἀλήθεια, εἶνε τόσο φοβερό τὸ ἔγ-
κλήμά σου, Κλέαρχε; ρώτησε ἡ κοπέλλα
ὀλοχλωμή.

— Ἡ θρησκεία μου μὰς δίδασκε
πὼς ὅλα συγχωροῦνται ὅταν μετανοήσῃ ὁ
ἀληθινὸς ὁ ἀμαρτωλός.

— Κι' οἱ φονιάδες ἀκόμα μποροῦν νά συ-
χωρεθοῦν. Ἐσὺ, τί ἔκανες; Σκότωσες, Κλέ-
αρχε;

— Ἀπὸ τὸν τόνο τῆς φωνῆς της φαινόταν
ὁ φόβος της, ἡ φρίκη της, μὴ τῆς ἀποκριθῇ
ναὶ ὁ ἀγαπημένος της.

— Ὁ Κλέαρχος κατέβασε τὸ κεφάλι.
— Ἐκανε κάτι χειρότερο ἀπὸ φόνο, ψι-
θύρισε.

— Κλέαρχε!

Τρομαγμένη, βραχνὴ ἀκούστηκε ἡ φωνὴ
της:

— Μήπως πρόδωσες; Μήπως πρόδωσες
τὴν πατρίδα σου καὶ γι' αὐτὸ δέν μπορεῖς
νά βρῇς ἡσυχία; Ξαναρώτησε σὲ λίγο, μέ
μάτια μεγάλα ἀπὸ τὸν τρόμο.

— Κι' ἀπὸ αὐτὸ χειρότερο! ψιθύρισε
βραχνὰ τὸ παλληκάρι.

— Κλέαρχε! Τί μπορεῖ νά εἶνε χειρό-
τερο ἀπὸ αὐτό; Μήπως σκότωσες τὸν πα-
τέρα σου, τὴ μητέρα σου;

— Τὸν κτύπαζε ἔξαλλη καὶ περὶ μενε
μύνηται τὴν ἀπάντησί του.

— Κι' ἀπὸ αὐτὸ χειρότερο, βόγγηξε ὁ
νέος κι' ἔκρουσε τὸ πρόσωπό του μέ τὰ δύο
του χέρια.

Μιά σύσπασις πόνου πέρασε στὸ γλυκὸ
πρὸσωπάκι τῆς κοπέλλας καὶ τὰ χεῖλη της
πρὸς ἦσαν ἑτοιμα νὰ ρωτήσουν ξανά, κλει-
στικαν τρεμάμενα.

Σήκωσε τὸ κεφάλι τοῦ ὁ Κλέαρχος κι' εἶ-
δε τὴν ὀδυνηρὴ σύσπασις στὸ πρόσωπο τῆς
ἀγαπημένης του. Ἡ καρδιά του σπάρραξε.

— Μυρτάλη, φώναξε. Δέν θέλω νά σέ
βασανίσω πιά. Θέλω νά στὰ πῶ ὅλα, θά
σοῦ πῶ ὅλη τὴν ἀλήθεια. Καὶ τότε, ἡ φρί-
κη πού θά νοιώσῃς γιὰ μένα, θά σέ γιαι-
τρέψῃ ἀπὸ τὴν ἀτυχὴ ἀγάπη σου, θά σέ
κάνῃ νά με μισήσῃς.

— Ὁ Κλέαρχος διηγείτο τὴ ζωὴ του

Πάλεψε ἀκόμα λίγες στιγμὲς μέ τὸν ἑ-
αυτὸ του τὸ παλληκάρι. Φαινόταν πὼς ὑ-
πέφερε ἀφάνταστα. Κι' ἐπὶ τέλους, ἀρχισε
μέ φωνὴ βραχνή:

— Μυρτάλη, γιὰ νά καταλάβῃς τὸ φταί-
ξιμό μου, γιὰ νά μὴ μ

Το περιτόριο της ζωής

Διπλή ζωή

«Η σκηνή σ' ένα μικρό «άποιο» πολυκατοικίας από κάτω που χιτώνται για να στεγαστούν τις νεαρές ευτυχίες κάποιου νιούφρου αντρόγνου ή τ' ατελειωτά καρδιοχτύπια μιας ένοχης αγάπης. Ένα τραπέζι μικρό, στρωμένο με στοργική επιμέλεια και πολύ γούστο, με δυο σερίβριστα, λουλούδια, κρασί, φρούτα και γλυκά, περιμένει.

Εκείνη μια νέα γυναίκα 28 χρονών, ψηλή, σχεδόν λεπτή με σοκολατένιο θαμπό δέρμα, μεύρα λεία μαλλιά κι' έρεβωδή μάτια, βυσσινιά χείλη και κρινένια μακρύα δαχτυλά, φορεί μια σκοτεινή βελουδένια ρομπά και κάθεται σε μια πολυθρόνα δίπλα στο τραπέζι. Μπροστά της ένα μεγάλο τασάκι γεμάτο από τσιγάρα της θυμίζει την αντοχή της υπομονής της...

Εκείνος, σοβαρός, σαράντα-πεντάρης, με γκριζα περιποιημένα μαλλιά και βαρύ ντύσιμο, ανοίγει με δικό του κλειδί και μπαίνει γρήγορα, βιαστικός, σχεδόν λαχανιασμένος.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Με συγχωρείς.

ΕΚΕΙΝΗ: (Μ' ανακούφισι).

«Ηθες»...

ΕΚΕΙΝΟΣ: (Της δίνει ένα φιλή). «Ήταν αδύνατο να το κατορθώσω νωρίτερα. Περίμενες πολύ».

ΕΚΕΙΝΗ (πικραμένη): Τέσσερις ώρες... Τέσσερις αιώνες!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γλυκό μου παιδί!... (Της χαϊδεύει τα μαλλιά). «Η ζωή μας δεν είναι βέβαια ευχάριστη... Έλα να καθήσουμε. Μην καθυστερούμε περισσότερο».

ΕΚΕΙΝΗ (μελαγχολικά): Δεν πεινώ πιά.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μόλις κάτσουμε θάχης όρεξι. Θα δής. (Βάζει κρασί στα ποτήρια). Και του χρόνου! (Της δίνει το ένα που εκείνη το παίρνει πειθήνια).

ΕΚΕΙΝΗ: (Πίνει μια γουλιά σχεδόν μηχανικά). Και του χρόνου... («Αέφανα νοιώθει ένα θερμό υγρό να τρέχει απ' τα μάτια και να της καίη τα μάγουλα Γυρίζει απότομα και φεύγει προς τη μικρή κρεββατοκάμαρα μ' ένα βιαστικό: Παιδί μου!»).

ΕΚΕΙΝΟΣ: (Την ακολουθεί). Λέει... Κλαίς, αγάπη μου! (Καθώς εκείνη έχει κάτσει

στο κρεβάτι, με κρυμμένο το πρόσωπο στα χέρια, της χαϊδεύει απαλά τα μαλλιά). «Αν ήξερες πόσο αισθανόμουν τον έαυτό μου, ένοχο».

ΕΚΕΙΝΗ: (Προσπαθεί να πνίξη απότομα το κλάμμα της και στεγνώνει τα μάτια της με τα χέρια). «Όχι. Δεν έχεις δική. Τι φταίς εσύ; Είμαστε κι' οι δυο ανεύθυνοι για τις πράξεις της καρδιάς μας. (Σηκώνεται κι' αγωνίζεται να δειξή «πως της πέρασε»). Με συγχωρείς που σε λύπησα! «Ήμουνα νευρική που περίμενα τόσο. (Τον φιλεί και χαμογελάει βιασμένα). Μα τώρα πιά, πέρασε! Πάει!... (Τον παίρνει από το χέρι, σ' ένα μικρό παιδί και τον τραβάει στο μικρό διπλό δωμάτιο με το τραπέζι. Πίνει όλο το υπόλοιπο του ποτηριού της). «Έλα! Κάτσε!... Σήμωρα έχω διάθεση να πιω κρασί!»

ΕΚΕΙΝΟΣ (κάθεται μονοδιασμένα κι' αδειάζει κι' αυτός το ποτήρι του): Θέλεις άλλο;

ΕΚΕΙΝΗ: Ναι! (Εκείνος σερίβριει). Πεινάς;

ΕΚΕΙΝΟΣ: (Διστακτικά). Ναι... Δηλαδή, θα πεινούσα ίσως. «Αλλά να... ξέρεις».

ΕΚΕΙΝΗ: (Ενώ το πρόσωπό της συνεφιάζει απότομα). Τι;

ΕΚΕΙΝΟΣ: (Με φανερό στενοχώρια). «Έδωλα και μου τηλεφώνησαν δήθεν επειγόντως για κάποιον ασθενή. Έτσι κατάφερα να φύγω για λίγα λεπτά».

ΕΚΕΙΝΗ: (Με συγχωρείς).

ΕΚΕΙΝΟΣ: (Με συγχωρείς).

ΕΚΕΙΝΗ: (Με συγχωρείς).

ΕΚΕΙΝΟΣ: (Με συγχωρείς).

ΕΚΕΙΝΗ: (Με συγχωρείς).

ΕΚΕΙΝΟΣ: (Με συγχωρείς).

ΕΚΕΙΝΗ: (Με συγχωρείς).

ΕΚΕΙΝΟΣ: (Με συγχωρείς).

ΕΚΕΙΝΗ: (Με συγχωρείς).

ΕΚΕΙΝΟΣ: (Με συγχωρείς).

ΕΚΕΙΝΗ: (Με συγχωρείς).

ΕΚΕΙΝΟΣ: (Με συγχωρείς).

ΕΚΕΙΝΗ: (Με συγχωρείς).

ΕΚΕΙΝΟΣ: (Με συγχωρείς).

ΕΚΕΙΝΗ: (Με συγχωρείς).

ΕΚΕΙΝΟΣ: (Με συγχωρείς).

ΕΚΕΙΝΗ: (Με συγχωρείς).

ΕΚΕΙΝΟΣ: (Με συγχωρείς).

ΕΚΕΙΝΗ: (Με συγχωρείς).

ΕΚΕΙΝΟΣ: (Με συγχωρείς).

ΕΚΕΙΝΗ: (Με συγχωρείς).

ΕΚΕΙΝΟΣ: (Με συγχωρείς).

ΕΚΕΙΝΗ: (Με συγχωρείς).

ΕΚΕΙΝΟΣ: (Με συγχωρείς).

ΕΚΕΙΝΗ: (Με συγχωρείς).

ΕΚΕΙΝΟΣ: (Με συγχωρείς).

ΕΚΕΙΝΗ: (Με συγχωρείς).

...ττά. «Αλλά τώρα... καταλαβαίνεις... πρέπει να γυρίσω αμέσως. Με περιμένουν όλοι στο τραπέζι έπειδη γιορτάζω. Είναι τα γενέθλιά μου. (Με τα μάτια ριχμένα στο αδειο πιάτο που βρίσκεται μπροστά του). «Αν ήταν μόνο για τη γυναίκα μου δε θα μ' ένοιωζες... «Αλλά είναι, βλέπεις, τα παιδιά... ο αδερφός μου... η νύφη μου».

ΕΚΕΙΝΗ: (Τόσο βαθεία και τόσο σιγά που λες πως δεν έχει πιά υπόλοιπο φωνής). Τότε να πάς. Μην καθυστερήσεις.

ΕΚΕΙΝΟΣ: (Που νοιώθει τα μάτια του να κλαίνε και το λαιμό του στεγνό). Είν' έγκλημα αυτό που κάνω σε σένα. Ένα έγκλημα πρόστυχο κι' ανονδρο!... Σου καταστρέφω τα καλλίτερα χρόνια της ζωής σου... Σπαταλάς μαζί μου τα νειάτα σου, χωρίς ελπίδα... «Ο κόσμος σε μισεί γιατί σε θεωρεί ένοχο»... Αντιμετωπίζεις τις χυδαίες εφωινείες και τα πρόστυχα σχόλια... Κι' εγώ τα δέχομαι όλ' αυτά με τον κτηνώδη έγωισμό μου...

ΕΚΕΙΝΗ (ήρεμα): Μην καθυστερείς... Φύγε... Τα λέμε, αύριο.

ΕΚΕΙΝΟΣ... (συνεχίζει σ' ένα μνη την άκουσε): «Αφού ήξερα πως δεν μπορώ πιά να φτιάξω καινούργια ζωή, έπρεπε να μετρήσω τις ευθύνες μου. «Όχι να σου προσφέρω τη δυστυχία... και την καταστροφή».

ΕΚΕΙΝΗ: Λές υπερβολές. Μην τα βάζεις με τον έαυτό σου. Μου φέρθηκες τίμια. Είλικρινά. Δε με γέλασες. Δε μου υποσχέθηκες τίποτα. Μου είπες απ' την πρώτη στιγμή την αλήθεια. (Μικρή σιγή). Μόνη μου τη δέχτηκα τη ζωή που κάνω. Καί... πιάστε με, κι' αν το πάρης ακόμα για καταδίκη, για μένα είναι τα πιο γλυκά λόγια δέσμά. Τι να την κάνω μακριά σου την ελευθερία;

ΕΚΕΙΝΟΣ: «Ίσως θάπρεπε να μαι πιο δυνατός».

ΕΚΕΙΝΗ: Τι θέλεις να πής; ΕΚΕΙΝΟΣ: Να μιλούσα καθαρά στη γυναίκα μου... να της ζητούσα να χωρίσουμε... ΕΚΕΙΝΗ (απότομα): Αυτό δεν πρέπει ούτε να το σκέπτεσαι. Δε θα το δεχόμουν ποτέ. Τότε θάμαστε περισσότερο δυστυχισμένοι.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μήπως και τώρα είμαστε λιγώτερο;

ΕΚΕΙΝΗ: «Έλα. Πήγαινε. «Αργήσες. (Σηκώνεται και του χαϊδεύει τα πέτα του παλτού). Μην ανησυχείς, για μένα. Θα κάτσω στο τραπέζι και θα σου κουβεντιάσω... Θα νομίζω πως είσαι εκεί απέναντί μου... «Όπως κάνω πάντα... Θα σε σερίβριω κρασί... (ή φωνή της τρέμει) θα σουγκρίσω το ποτήρι μου μαζί σου... (με προσπάθεια)... και θα σου πώ... «Χρόνια πολλά, αγάπη μου»... (Πέφτει στην αγκαλιά του με λυγμούς).

ΕΚΕΙΝΟΣ (συγκινημένος σχεδόν το ίδιο): Μωρό μου... μην κάνεις έτσι... Κάποια λύση θα βρεθ... (Την αγκαλιάζει σφιχτά).

ΕΚΕΙΝΗ (του ξεφεύγει απότομα): «Έλα... πήγαινε... Να, βλέπεις τί σου κάνω; Σε καθυστερώ τόσο ώρα. (Αέφανα κάνει μια γκριμάτσα πόνου και κλονίζεται).

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τι έχεις; Τι έπαδες... (Την αρπάζει).

ΕΚΕΙΝΗ (με μεγάλη προσπάθεια): Τίποτε... Δεν είναι τίποτα... Θα περάση...

ΕΚΕΙΝΟΣ: (Τη σηκώνει και την ξαπλώνει στο κρεβάτι. Μετράει το σφυγμό της κι' υγροί θρόμβοι αγωνίας φαίνονται στο μέτωπό του. Της κάνει αέρα και κυττάζει γύρω του σαν τρελλός, σ' ένα ψάχνη να βρή κάτι που θα τη σώση. «Επειτα παίρνει το τηλέφωνο που βρίσκεται δίπλα στο κομοδίνο). Γιάννα. «Έλα γρήγορα με την τσάντα σου... πάρε μια καυφορά κι' ότι άλλο νομίζεις για σοβαρή καρδιακή κρίση. Φερώ 90... Γρήγορα... (κλείνει το τηλέφωνο και κυττάζει τ' ωχρο αγαπημένο πρόσωπο με τα κλειστά μάτια. Μετράει πάλι τους σφυγμούς. Στο πρόσωπό του ζωγραφίζεται ο τρόμος κι' η απόγνωση). Παιδί μου!... «Αγάπη μου! Μ' άκουσ που σου μιλώ;

ΕΚΕΙΝΗ: (Ανοίγει τα μάτια της και ψιθυρίζει σ' μίαν υπέρτατη προσπάθεια). Φύγε... Θα... «Ο' άργησης»...

ΕΚΕΙΝΟΣ: (Ενώ τα δάκρυα τρέχουν απειθάρχητα στο στήθος του ξαναπαίρνει το τηλέφωνο)... Μαρία... Πες στην κυρία να φάνε... γιατί... (καταπίνει ένα λυγμό με κόπο)... γιατί ο ασθενής που με κάλεσαν (σιγά)... πεθαίνει. «Ο' άργησω πολύ».

(Αύλαξ).

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

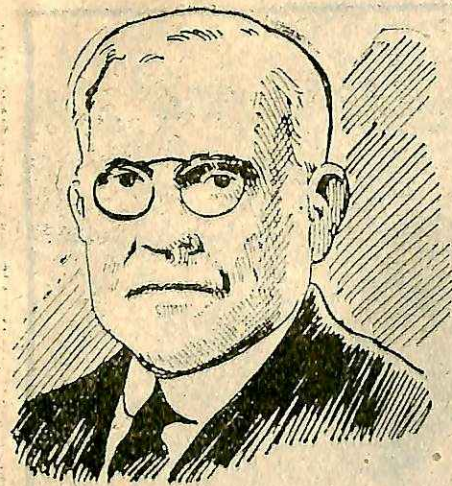
Η πενικιλίνη βερκπεύει τα έλκη του στομάχου

Δύο Γάλλοι γιατροί έχρησιμοποίησαν με επιτυχία την πενικιλίνη στα έλκη του στομάχου. Το φάρμακο χορηγείται σε μετρίεις δόσεις (200-300.00 μονάδες σε 4-5 νέσεις), ή δε θεραπεία ποκίλλει μεταξυ ενός και τριών μηνών.

Πολλοί ασθενείς που ακολούθησαν αυτή τη θεραπεία παρουσίασαν σημαντική βελτίωση. Μερικοί μάλιστα θεραπεύθηκαν τελείως.

Ρίτα Χάινδονοβιτς
Λάσεν Πάρις

Ο «βασιλεύς του ηλεκτρισμού» Σάμουελ Ίνσαλ, την εποχή που συνελήφθη στην Αθήνα.

ΟΤΑΝ ΣΥΝΕΛΗΦΘΗ Ο ΣΑΜΟΥΕΛ ΊΝΣΑΛ

Δημοσιογραφικές αναμνήσεις του
συγγραφέα μας κ. Κ. ΠΟΛΙΤΗΣ

Η υπόθεση Μπακοπούλου και η κατάδωξ της του μεγαλοκαταχραστή από τα ελληνικά αστυνομικά όργανα που εστάλησαν ειδικά για το σκοπό αυτό στο εξωτερικό, φέρνει στην επικαιρότητα μία άλλη ιστορία σκανδάλων, που αναστάτωσε, στην εποχή της, όλο τον κόσμο. Πρόκειται για τον Αμερικανό πολυκατομινομύχο Σάμουελ Ίνσαλ, που συνελήφθη στις Αθήνες κατά τα τέλη του 1932, κατόπιν αφέσεως ελεύθερος και αφού αναστάτωσε τις αστυνομίες της Εγγύτης, συνελήφθη τελικά από τις τουρκικές αρχές και παραδόθηκε στους Αμερικανούς. Σ' αυτό το διάστημα, ο Ίνσαλ έμενε στην Ελλάδα, σχεδιάζοντας μεγάλες επιχειρήσεις και σκοπεύοντας, όπως έλεγε, να εγκατασταθεί οριστικά στον τόπο μας.

Το όνομα του Ίνσαλ ήταν έντελως άγνωστο στην Ελλάδα προτού έκραγη το σκάνδαλο. Τίποτε σχετικό δεν είχε γραφτεί στις εφημερίδες επί της υποθέσεως, ως τη στιγμή της σύλληψής του, η οποία έγινε υπό περιέργειες συνθήκες. Πραγματικά, ένα πρωί στα γραφεία του Αθηναϊκού Πρακτορείου έφθασαν έπειγοντα τηλεγραφήματα από τα Πρακτορεία Χαβάς και Ρώμης, που ρωτούσαν αν ο Ίνσαλ βρίσκεται στην Αθήνα κι αν συνελήφθη. Η διεύθυνση του Αθηναϊκού Πρακτορείου δεν είχε ιδέα ούτε για το πρόσωπο, ούτε για την υπόθεσή του. Ζήτησε, λοιπόν, πληροφορίες από το Ρώμπερ, η διεύθυνση του οποίου απάντησε με το ακόλουθο τηλεγράφημα:

«ΛΟΝΔΙΝΟΝ.—Τηλεγράφημα ληφθέν εκ Σικάγου αγγέλλει ότι ο εκεί γενικός εισαγγελέας παρεκάλεσε τον Κυβερνήτη της Πολιτείας Ίλιννός να ζητήσει παρά του Υπουργείου Εξωτερικών να διαβιβάσει προς την ελληνική Κυβέρνηση την παράκλησιν έκδοσεως του Αμερικανού Τραπεζίτου Σαμουήλ Ίνσαλ εις την Ιταλίαν, πεζίτου Σαμουήλ Ίνσαλ εις την Ιταλίαν, όπου ο Πρεσβευτής των Ηνωμένων Πολιτειών εξήτησεν ήδη παρά των Ιταλικών αρχών την σύλληψιν του.

Ο Σαμουήλ Ίνσαλ είχε τραπέζιτης, πολλά την χρεωκοπίαν ο Ίνσαλ έσπευσε να εξαφανισθή από πιάς «Ηνωμένας Πολιτείας και κατέφυγεν εν αρχή εις Παρίσιους, όπου παρέμεινε μέχρι της 8ης παύσης, όπου εξηφανισθή και έρευνήσας τον εκ Τουρίνου. Θα ευρίσκειται ήδη εις την Ελλάδα».

Το Αθηναϊκό Πρακτορείο, βλέποντας πως πρόκειται για μία μεγάλου ενδιαφέροντος υπόθεσι σκανδάλου, έσπευσε να διαβιβάσει όλα τα σχετικά τηλεγραφήματα στη Γενική Ασφάλεια. Έτσι ενημερώθηκαν οι αστυνομικές υπηρεσίες, οι οποίες, αφού πληροφορήθηκαν ότι ο ήρωας του σκανδάλου είχαν ήδη εγκατασταθή στη «Μεγάλη Βρετανία» φρόντισαν να αποσύρουν το διαβατήριό του Ίνσαλ με τη δικαιολογία ότι επρόκειτο να το θεωρήσουν και τοποθέτησαν έξω από το ξενοδοχείο πράκτορας με πολιτική περιβολή, εντεταλμένους να παρακολουθούν όλες τις κινήσεις του Αμερικανού τραπεζίτου.

Η σύλληψις του πραγματοποιήθηκε το πρωί της επομένης, κατά παράκλησι της Αμερικανικής Πρεσβείας. Αλλά δεν είχε φθάσει το ένταλμα από την Αμερική. Έσοκώθηκαν τότε οι δικηγόροι και διάφοροι... Ίνσουλόφιλοι και διαμαρτυρήθηκαν έντονως για την αυθαίρεσιν των αστυνομικών αρχών. Το ζήτημα πήρε πρωτοφανή έκτασι. Οι εφημερίδες παραμέρισαν όλα τα άλλα προβλήματα της ημέρας κι' αντίρωσαν τις στήλες τους στο μεγάλο διεθνές σκάνδαλο. Δεν ήταν, βέβαια, για την εποχή εκείνη ασήμαντη η υπόθεσις. Ένας Αμερικανός μεγαλοτραπεζίτης, πολυκατομινομύχος, πρώην γραμματέας του «Εδισον, στο Τμήμα Ασφαλείας Αθηνών. «Ηδη στην υπηρεσία Τύπου του Υπουργείου Εξωτερικών έφθασαν ειδήσεις, κατά τις οποίες πολλοί ξένοι ανταποκριτάι ξεκινούσαν για την Αθήνα, για να παρακολουθήσουν από κοντά την περιπέτεια του πλέον μυθιστορίου προσώπου της εποχής.

Μαζί με πολλούς άλλους συναδέλφους είδα τον Ίνσαλ στη Γενική Ασφάλεια, λίγες μέρες μετά τη σύλληψις του. Ήταν ένας γέρος, με αστρα μελλιά και άσπρο μουστάκι, αλλά σφριγηλός και ζωηρός. Είχε την τέχνη να συγκρατεί την ταραχή του. Μας υπέδεχθη με... χαμόγελο και μιά προσέφερε πούρα. Από... λεπτότητα προς μία μεγάλη «προσωπικότητα» με την οποία απηχοχλείτο ήδη ο διεθνής τύπος — αλλά και οι διεθνείς αστυνομίες, — του θέσαμε αμέσως την τυπική έρώτησι, που υποβάλλουν συνήθως οι δημοσιογράφοι στα σημειονόμα προσώπων:

— Πώς βρίσκετε τας Αθήνας;
— Ο Ίνσαλ δεν άνηθήκε ν' απαντήσει: — Αι Αθήναι; «Ονειρώδης πόλις, θαυμάσιο κλίμα. Ήλθα ακριβώς για να... ξεκουραστώ. Να κάνω την κούρα μου! Λυπούμαι όμως, λυπούμαι κατάκαρδα, γιατί δεν πρόφθασα ακόμη να επισκεφθώ και να μελετήσω τις... αρχαιοτήτες!

— Ηλθατε σήμερα;
— Ό, όχι! Έχω φθάσει πρό τριών ή μερών, Αλλά ήμουν τόσο κουρασμένος... φθάσαμε με τρόπο στο ζήτημα της σύλληψής του.

— Ηλθατε σήμερα;
— Ό, όχι! Έχω φθάσει πρό τριών ή μερών, Αλλά ήμουν τόσο κουρασμένος... φθάσαμε με τρόπο στο ζήτημα της σύλληψής του.

Η γαλοπούλα

Ο κ. Κεφαλαίοπουλος έχει δανείσει πρό άμνημονεύτων χρόνων δύο λίρες στον κ. Φουκαράκη, που δεν έννοιε να έσοφληση το χρέος του. Έξω φρενών λοιπόν ο κ. Κεφαλαίοπουλος ξεκινάει και πάει να συναντήσει τον δύστροπο όφειλέτη του, τον οποίον ανακαλύπτει, επί τέλους, στο σπίτι του να ξεκοκκαλίζει μακαρίως μία γαλοπούλα.

— Λοιπόν; Θα με πληρώσης τέλος πάντων; τον ρωτάει άγριεμένος.
— Δυστυχώς, του απαντάει μισοκακόμοιρα ο κ. Φουκαράκης, είμαι άπενταρος!

— Πώς; φωνάζει έξαλλος ο δανειστής. Μά είνε δυνατόν να μην έχεις δικάρα και να τρώς γαλοπούλα;

— Αλλά ο κ. Φουκαράκης δεν χάνει την ψυχραιμία του και λέει με τό φυσικώτερο ύφος του κόσμου:

— Αλλοίμονο, καλέ μου φίλε! Δεν μπορούσα πιά να την τρέφω γι' αυτό την έσφαξα και την τρώω!

Ο ΦΑΚΟΣ

— Φαντασθήτε, μας λέγει ήρεμα. Δεν είχα ιδέα ότι μπορούσα να καταζητούμαι. Και μάλιστα εδώ στας Αθήνας.

— Λέτε να πρόκειται περί συνωνυμίας; Χαμογελά σαν να θέλη να πη:

— Ένας είνε ο Ίνσαλ.

Όστόσο, δέχθηκε να μας πληροφορήσει: — Είνε αλήθεια ότι έχασα 100 εκατομμύρια δολάρια. Και πολλά άλλα από την πρρίκα της γυναίκας μου. Όλα αυτά τα καταβρόχθισε η χρεωκοπία του Τράστ Γιούλις αντ Κόμπαν. Έπειτα από την καταστροφή αυτή, για να συνέλθω, ζήτησα κανονικό διαβατήριό. Τό πήρα. Πήγα στο Παρίσι...

— Κι' από κεί εξαφανισθήκατε!

— Δεν είνε αλήθεια. Άπλουστάτα έφυγα...

Έτσι ο Ίνσαλ έγινε το ζήτημα της ημέρας. Τηλεγραφήματα χιλιάδων λέξεων έστάλησαν στο εξωτερικό σχετικά με τη σύλληψις του, κι' οι αθηναϊκές εφημερίδες γέμιζαν τις πρώτες σελίδες τους με τον βίο, την πολιτεία και τις περιπέτειες του μεγαλύτερου χρεωκόπου της εποχής. Σκάνδαλον διεθνούς ενδιαφέροντος.

Αλλά η κράτησις του Ίνσαλ δεν μπορούσε να παραταθή επί πολύ. Ήταν παράνομη, έφ' όσον η ελληνική αστυνομία είχε στα χέρια της το ένταλμα των αμερικανικών αρχών. Έτσι, ύστερα από 24 ώρων «φιλοξενία» στη Γενική Ασφάλεια άπελύθη. Μετεφέρθη στο «Πττ Παλαί», όπου όμως ετέθη υπό επίτηρήσιν για κάθε ένδεχομένο. Η υπόθεσις φυσικά δεν τελείωνε μ' αυτή τη διαδικασία. Έκδοσις του Ίνσαλ δεν ήταν δυνατή, έπειδή δεν υπήρχε σχετική σύμβασις μεταξύ Ελλάδας και Αμερικής. Αλλά δεν ήταν δυνατόν να έπιτραπη στον «βασιλέα του ηλεκτρισμού» κα' διάσπμο χρεωκόπο να μείνη επί άπειρον στην Αθήνα. Κάτι έπρεπε να γίνη. Αντιπλάγησαν διακοινώσεις μεταξύ Αθηνών και Ουάσινγκτων. Η Κυβέρνησις Βενιζέλου είχε βάλει ένα μεγάλο μπλεά στο κεφάλι της.

Εν τώ μεταξύ περνούσαν οι μέρες κι' ο Ίνσαλ έμπαινε στην αθηναϊκή ζωή. Απένκτησε πολλούς φίλους και... θαυμαστάς. Μία μέρα ένας Έλληνοαμερικανός τον έφερε στα γραφεία της «Πατρίδος», όπου ο Ίνσαλ μιά άσπρηθηκε πολλά και ένδιαφέροντα πράγματα για την καταπληκτική σταδιοδρομία του. Μιά άλλη μέρα τον συνήντησα σ' έναν γάμο, κι' όταν ρώτησα με περιέργεια να μάθω τί ζητούσε εκεί, μου είπαν πως ήταν... παρακούμπαρας. Σιγά-σιγά είχε αρχίσει να «έξελληνιζέται». Μεγάλος καυμός του ήταν να μείνη για πάντα στην Ελλάδα. Μά δεν τα κατάφερε...

ΚΩΣΤΑΣ ΠΟΛΙΤΗΣ

Παίζει βιολί με τó ένχ χέρι

Ο Λούτερ Κάλντουελ, κάτοικος της αμερικανικής πόλεως Κολούμπια, άρχισε να παίζει βιολί από 5 χρόνων παιδί. Πρό 9 ετών όμως, ένα δέντρο έπεσε πάνω του και του τσάκισε το δεξιό μπράτσο. Όταν συνήλθε, ίκέτευσε το γιατρό να του σώση το χέρι.

Είμαι βιολιστής, του έξήγησε. Αλλά ο γιατρός τούδωσε να καταλάβη ότι έπρεπε να υποβληθί σε άκρωτηριασμό, αλλιώς δεν θα ζούσε περισσότερο από 15 λεπτά της ώρας. Ο Κάλντουελ έσφιξε την καρδιά του και δέχθηκε.

Όστόσο, και μ' ένα χέρι ακόμη, δεν έννοούσε να στερηθή το αγαπημένο του βιολί. Δίδαξε το γυίο του να πηγαινοφέρνη το δοξάρι πάνω στις χορδές, ενώ εκείνος τις πίεζε στα κατάλληλα σημεία με τα δάχτυλα του άριστερου χεριού του!

Τελευταίως ένας στενός φίλος του του χάρισε μία σχετικώς άπλη συσκευή, όπου το δοξάρι συγκρατείται από ένα μακρύ μετάλλινο σωλήνα και μετακινείται με το πάτημα ενός πεντάλ. Έτσι, ο Κάλντουελ μπόρεσε και πάλι να παίζει μόνος του βιολί, ενώ ο γυίος του τον συνόδευε με κιθάρα.

Η ήμερα αυτή ήταν η ευτυχέστερη της ζωής του Κάλντουελ. Δάκρυα χαράς και συγκινήσεως κυλούσαν στα μάγουλά του.

Μου φαίνεται, είπε, σαν να ξανάγεννήθηκε το χέρι μου!

— Τί θα πη τώρα, παληάνθρωπε, ο κύριος Λαδάς ό δερματολόγος, σαν δη την γρατζουνιά;..

— Σήμερα έχει και τ' άλλo μάτι βουλωμένο ο 'Αρσενίδης! Θά φιλοξενή, φαίνεται, και την πεθερά του!..

ΤΑ ΚΑΤΑ ΣΥΝΘΗΚΗΝ ΨΕΥΔΗ

— Τό λοιπόν, πως τά περνάτε;
— Ό, καλά, εύχαριστούμε, έσείς!..

ΠΡΟΛΗΠΤΙΚΑ ΜΕΤΡΑ

Μεταμεσονύκτιος έπιστροφή!..

ΕΦΕΡΕ ΕΝΙΣΧΥΣΕΙΣ

— Μήπως νόμιζες, καυμένη μου, πως θα κάτω εγώ, να με πεθάνης;

Ο «φωνηάς» ΤΟΥ ΧΙΤΛΕΡ

«Αγνωστα παρεσχόνια του πολέμου»

Μιά νύχτα του Ιουλίου του 1942, μια κατεργασμένη κρυπτογραφική ραδιοφωνική διαταγή έφτασε στο στρατηγείο του στρατηγού Γκουντρίαν, που διοικούσε τότε τις γερμανικές στρατιές στην περιοχή του Σμόλενσκ.

Η αποκρυπτογράφηση έγινε από τον ίδιο το Γκουντρίαν, που κάλεσε άμεσα τον αντίστοιχο υπάλληλο των «Ες - Ες» Όττο Σκορτζένι. Παρε έναν «Πελαργό» και πρόξετε στο «Αντλερχορστ», του είπε: «Εκεί θα ζητήσετε το στρατηγό Μίλον, που θα σας παρουσιάσει στο Φύσερ.

Ο Σκορτζένι είχε μια περίεργη σταδιοδρομία ως τότε. Αυστριακός την καταγωγή, είχε διακριθεί στον περασμένο πόλεμο ως αεροπόρος. Μετά τον τερματισμό του πολέμου, έγινε αρχηγός της ιδιαίτερης σωματοφυλακής του καγκελαρίου Ντόλφους και, λίγον καιρό αργότερα, μετά την κατάληψη της άρχης από τον Χίτλερ, αναμειχθηκε στο έθνικο-σοσιαλιστικό κίνημα της Αυστρίας και έπαιξε ένα σημαντικό ρόλο στην προετοιμασία της πατρίδας του στην Γερμανία. Όταν εξερράγη ο δεύτερος πόλεμος, κατετάγη στα «Ες - Ες» με το βαθμό του αντισυνταγματάρχη και έλγε με μέρος στους περισσότερους βομβαρδισμούς της γερμανικής αεροπορίας στα Βαλκάνια, τη Γαλλία και την Αγγλία. Ο κίνδυνος ήταν άγνωστος γι' αυτό τον άνθρωπο. Η καλύτερη των ηλκτριών και τον ένεθουσίαζε. Αυτόν, λοιπόν, είχε διαλέξει ο Χίτλερ, για να τον αναθέσει μια μεγάλη εμπιστευτική αποστολή, που, σύμφωνα με τους υπολογισμούς του, θα τερματίσει αυτοστιγμεί τον πόλεμο.

Η αποστολή αυτή συνίστατο στη δολοφονία των κυριωτέρων από τους «μεγάλους έχθρους» της Γερμανίας και πρώτου από όλους, του Τσώρτσιλ. «Επειτα βαρύνεται η σειρά του Αϊζενχάουερ, του Ρούζβελτ, κτλ.

«Ετοιμασθήτε να δράσετε άμεσα», του είπε ο Χίτλερ. «Εντός των προσηχών είκοσι τεσσάρων ωρών, θα λάβετε σαφείς οδηγίες και τα αναγκαία μέσα. Προτιμώ ν' αρχίσετε από τον Τσώρτσιλ.

Ο Σκορτζένι υπέδειξε δώδεκα συνεργάτες του και, έπειτα από μερικές μέρες, αυτοί οι δεκατρείς άνθρωποι συγκεντρώθηκαν στα Ντάνιουγκ. Από εκεί, ένα αεροπλάνο θα τους μετέφερε στην Αγγλία.

Το αρχικό σχέδιο ήταν ότι ο Σκορτζένι και οι έδωκα συνεργάτες του θα χτυπούσαν τον Τσώρτσιλ μέσα στην Ντάουνινγκ Στρίτ.

Αλλά, ο Γερμανός πράκτωρ Φρήντιαν, που βρισκόταν στο Λονδίνο, ήταν διατακτικός. «Το πράξικότητα πρέπει να είναι κεραυνόβουλο, είδωποιούσε με το μυστικό ασύρματο που διέθετε τους προϊσταμένους του. Διαφορετικά, δεν υπάρχουν έλπίδες επιτυχίας. Δυστυχώς, ο Τσώρτσιλ δεν έχει ώρισμένο πρόγραμμα εργασίας και μου είναι αδύνατο να ξερω εκ των προτέρων πότε βρίσκεται στη Ντάουνινγκ Στρίτ και πότε απουσιάζει. Πρέπει να περιμένουμε. Η όμως να είναι έτοιμη για να ξεκινήσει μόλις ειδοποιηθεί».

Ετσι, πέρασαν αρκετές βδομάδες. Αποφασίσθηκε τότε να σταλούν δυο άλλοι κατάσκοποι στο Λονδίνο. Αυτοί κατάρρωσαν, τέλος, να πληροφορηθούν ότι στις 6 Νοεμβρίου του 1942, μεταξύ των 12 και των 2 το απόγευμα, ο Τσώρτσιλ θα επισκεπτόταν το πολεμικό εργοστάσιο του Βίντσεστερ.

Ο Σκορτζένι εφοδιάσθηκε άμεσα μ' ένα λεπτομερές σχεδιάγραμμα της διαδρομής που θ' ακολουθούσε ο Αγγλος πρωθυπουργός και το μελέτησε μαζί με τους συνεργάτες του. Θα έκαναν την επίθεσή τους, ένα ώρισμένο σημείο του δρόμου, σε απόσταση πεντακοσίων περίπου μέτρων απ' το εργοστάσιο.

Στις 25 Οκτωβρίου, ο Σκορτζένι και οι δεκατρείς συνεργάτες του έφυγαν μ' ένα «Μέσομαθ 109» για το Σεντάν, στη Γαλλία. Το ίδιο αεροπλάνο θα τους μετέφερε κατόπιν στην Αγγλία.

Ο ίδιος ο Χίτλερ έωρισε την ώρα της αναχωρήσεως του. Θα ξεκινούσαν από το Σεντάν μέσα λεπτά πριν από το μεσονύχτιο της 5ης προς την 6η Νοεμβρίου. Αλλά, την τελευταία στιγμή, έφτασε ένα κρυπτογράφημα του στρατάρχη Καίτλερ.

«Ο Σκορτζένι και οι συνεργάτες του να έπιστρέψουν στο Βερολίνο. Η επιχείρησης αναβάλλεται».

Τι είχε συμβεί; Οι δυο μυστικοί πράκτορες που είχαν σταλή στην Αγγλία, για να προπαρασκευάσουν την απόπειρα συνελήφθησαν. Αυτή η σύλληψη ήταν η αιτία της αναβολής της «επιχειρήσεως».

Ο Σκορτζένι ξαναγύρισε σε λίγο στο ρωσικό μέτωπο, από όπου ανέκλινθη πάλι, με προσωπική διαταγή του Χίτλερ, το φθινόπωρο του 1943. Η επιχείρησης που του ανέθεσε αυτή τη φορά ήταν η «άπαγωγή» του Μουσσολίνι από το Γκράν Σάσσο. Είχε γνωστό πως αυτή η αποστολή στέφθηκε από επιτυχία.

Λίγον καιρό αργότερα, έγινε η απόβασις των συμμάχων στη Νορμανδία. Το Δεκέμβριο του 1944, οι Γερμανοί έπεξεύρησαν μια μεγάλη επίθεση στις Αρδέννες. Ο Σκορτζένι επρόκειτο τότε να εισχωρήσει στις αμερικανικές γραμμές, παίζοντας το ρολό Αμερικανού αξιωματικού και να προσπαθήσει να φθάσει στο στρατηγείο του Αϊζενχάουερ, με το σκοπό να τον δολοφονήσει.

Αλλά, οι Γερμανοί καθλήθησαν στις θέσεις τους από τις συμμαχικές δυνάμεις και δεν κατάρωσαν να φθάσουν στους αντικειμενικούς τους σκοπούς. «Ετσι η επιχείρησης απέτυχε».

Μετά τον πόλεμο, ο Σκορτζένι συνελήφθη από τους Αμερικανούς και μετεφέρθη στο στρατόπεδο συγκεντρώσεως του Ντάρμστατ. «Αλλά» οι τελευταίες πληροφορίες αναφέρουν ότι έδραπέτευσε από εκεί...

Οι Αμερικανοί φοβούνται μήπως ο «φωνηάς του Χίτλερ», όπως τον έχουν αποκαλέσει διατηρεί ακόμη μέσος στο μυαλό του τα παλιά δολοφονικά του σχέδια. Ο καιρός θα δείξει αν αυτοί οι φόβοι τους είναι αληθινοί.

Χιούμορ

Φιλαργυρία

Οι Σκωτσέζοι και οι Έβραίοι είναι το ίδιο φιλάργυροι και πονηροί, μπορεί να πη κανείς.

Το ακόλουθο περιστατικό είναι τρανή απόδειξης τούτου.

Δυο Σκωτσέζοι κι ένας Έβραίος πήγαν σε μια διαλέει που η είσοδος ήταν ελεύθερη.

Στο τέλος όμως της διαλέσεως, ο ουιλιτής, προς μεγάλη στενοχώρια των Σκωτσέζων και του Έβραίου, κατέβηκε από την έδρα του και έκανε έρωτα μεταξύ των ακροατών, για κάποιο φιλανθρωπικό σκοπό. Ο Έβραίος θεώρησε καλό να... λιποθυμήσει.

Οι δυο Σκωτσέζοι τότε, σαν καλοί σύντροφοι, άρπαξαν άμεσα τον λιποθύμο φίλο τους, τον σηκώσανε και τον βγάλεαν γρήγορα - γρήγορα έξω απ' την αίθουσα.

Φυσικά κανείς τους δεν ξαναγύρισε.

— Γρήγορα, φωνάζει η άπιστη του φίλου της. Γρήγορα πήδηξε από το παράθυρο. Ακούω τα δειμάτα του άνδρός μου στο διάδρομο.

— Μα πώς να πηδήξω άγρια μου; Ξεχνάς πως είμαστε στο δέκατο τρίτο πάτωμα; — Μωρέ πηδά που σου λέω! Δεν είναι ώρα για... προλήψεις τώρα!

— Ο καταστηματοάρχης προς τον νέο υπάλληλο: — Σε άκουσα πρό ολίγου να αντιλέγεις σε έναν πελάτη. Έχε υπ' όψιν σου ότι στο μαγαζί μου ο πελάτης έχει πάντοτε δίκιο.

— Μάλιστα κυρία. Είμαι σύμφωνος!

— Και τί σου έλεγε ο πελάτης; — Ότι εδώ μέσα δεν είναι κατάσταση, αλλά λησταρχείο.

— Δ άνεισέ μου σε παρακαλώ εκατό χιλιάδες για ένα μήνα. Θα μπορούσα να τις δανεισθώ και από τον Άντωνη αλλά μου ζητάει για τόκο δέκα χιλιάδες δραχμές.

— Πάρε τις δέκα χιλιάδες για τον τόκο και δανείσου τα ρέστα από τον Άντωνη.

— Η σύζυγος: — Αν κινδύνευα να πνιγώ, θα τρεχας να με βοηθήσεις.

— Ο σύζυγος: — Τί λές, αγάπη μου! Θέλεις να με περάσει για κουτό όλος ο κόσμος;...

— «Ε, πώς το βρίσκετε το κρασί μου, παιδιά; ρωτάει ο ταβερνιέρης μια συντροφιά από μπεκρήδες. — Χμ! Πώς τα καταφέρνεις τόσο ώραία, μπάρμπα - Στάμο, παρ' όλους τους περιορισμούς της Ούλεν;...

— Η κ. Παραδαρμένου είναι για δεύτερη φορά εις ενδιαφέρονσαν. Ο γιός της, ένας διαβολάκος ό έτών, έχει παρατηρήσει τις ασυνήθιστες διαστάσεις της κοιλιάς της.

— Τι έχεις εκεί μέσα, μαμά; τή ρωτάει μια μέρα.

— Ένα παιδάκι, μικρό μου...

— Μπα! Και πώς τα κατάφερες να καταπιής ολόκληρο παιδί;

Μια χήρα παρευρίσκεται σε μια πνευματιστική συγκέντρωση. Παρακαλεί λοιπόν να καλέσουν το πνεύμα του συζύγου της και τή ρωτάει: — Είσαι εύτυχισμένος, από τότε που μ' άφισες; — Ναι, πολύ, απαντάει το πνεύμα με το «τραπέζακι».

— Πού βρίσκεσαι; — Στην Κόλαση.

— Η γυναίκα άντέχει περισσότερο απ' τον άντρα στον πόνο, λέει ένας κύριος σε μια συγκέντρωση.

— Είσθε γιατρός; τον ρωτάει ο διπλανός του.

— Όχι. Είμαι... παπουτσής!

«Ένας γλεντζές γυρίζει στο σπίτι του, σουρωμένος. Ποιν περσάν το κατώφλι του, σκοντάβει, πέφτει άσχημα πάνω σ' ένα σπασμένο μπουκάλι και πληγώνεται στο γλουτό. «Οτόσσο, μπαίνει στο σπίτι με κάθε προφύλαξη, για να μη ξυπνήσει τη συμβία του. Γδύνεται, στέκεται μπροστά στον καθρέφτη της ντουλάπας και κολλάει μια γάζα με λευκοπλάστη πάνω στην πληγή, απ' όπου τρέχει ακόμη λίγο αίμα.

«Επειτα πέφτει και κοιμάται ήσυχα.

Το πρωί, όταν ξυπνάει, τον ρωτάει η γυναίκα του: — Πάλι είχες πη χτες το βράδυ;

— Εγώ; «Όχι, σε βεβαιώ!

— Τότε λοιπόν γιατί κόλλησες αυτή τη γάζα... πάνω στον καθρέφτη της ντουλάπας;

Μαρία Μοντέζ

Νέα και ανέκδοτα ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Οι έννέκ συμβούλες της
Μαρίας Μοντέζ

Η Μαρία Μοντέζ δίνει στις γυναίκες τις ακόλουθες έννέα συμβουλές, που, κατά τις διαδοσάσεις της ήθοποιού, θα τις κάνουν γοητευτικές στους άνδρες και θα τις οδηγήσουν στην επιτυχία:

1. Κάνετε όχι απλή χρήση, αλλά καταχρησι άρωμάτων, που συνεπαίρνουν το μυαλό των ανδρών και τους μένουν. Ένας άντρας μευσμένος από το άρωμά σας είναι ένας άν χωρίς θέληση, που μπορείτε να το κάνετε ο,τι θέλετε.

2. Η τουαλέττα σας μπορεί να είναι απλή και σεμνή. Είναι απαραίτητο, όμως, να έχη κάτι το προκλητικό και το ασυνήθιστο, που θα συγκεντρώσει αμέσως όλα τα βλέμματα πάνω σας.

3. Πρέπει να είσαστε ζωηρή στις κινήσεις σας και να έχετε πάντα το χαμόγελο στα χείλη. Μην κατεβάζετε το κεφάλι και μην αφήνετε τους άλλους να μνησχεύουν τις στενοχώριες, τις λύπες και τις απογοητεύσεις σας.

4. Τα καπέλλα σας πρέπει να είναι πάντοτε πρωτότυπα. Στη γυναίκα, το καπέλλο δεν χρησιμεύει για να σκεπάσει το κεφάλι της, αλλά για να υπογραμμίσει την ομορφιά της. Μην το ξεχνάτε ποτέ αυτό.

5. Μην υποκρίνεσθε! Πρέπει να είσαστε πάντοτε ειλικρινής. Και η μεγαλύτερη ειλικρίνεια για μια γυναίκα είναι να προσπαθή να κάνει τους άλλους να προσέξουν την ομορφιά, τη χαρι και την κομψότητά της.

6. Αν θέλετε να επιτύχετε, πρέπει να ενδιαφέρεσθε πάντοτε για τις χαρές και τις λύπες των άλλων.

7. Προσπαθήστε να είσαστε πάντοτε καλά κατατοπισμένη για όλα τα ζητήματα που απασχολούν την κοινή γνώμη.

8. Φροντίστε να ξεχωρίζετε στη στιγμή τα προτερήματα και τα ελαττώματα του συνομιλητού σας.

9. Κανείς δεν πρέπει να σάς ιδή ποτέ άτημέλητη. Αυτός ο κανών δεν έχει εξαίρεσι.

«Αντιζηλίες περί την Μαρτίν Καρόλ

Η Γαλλίς ήθοποιος Μαρτίν Καρόλ διέψευσε τη φήμη ότι πρόκειται να παντρευτεί τον Αμερικανό, συνάδελφό της Στέ-

φενς Κράικ. Διέψευσε επίσης ότι αποτειράθηκε ν' αυτοκατονη-ση για τον Ζώρζ Μαρσάλ, ότι ο πρώην μνηστήρ της Τζών Ριντλινγκ — που έχει αποκληθή «βασιλεύς του τσίρκου» — την ξυλοκοπούσε και ήθελε να την κάνει ακροβάτιδα, και ότι ο Όρσον Ουέλλες και ο Μωρίς Σεβαλιέ ήρθαν στα χέρια εξ αίτιας της. Η τελευταία της αδυνομία, έίπε, ήταν ο Τζώρτζ Ράφτ. Αλλά το ειδύλλιο τους οιαμάτησε στη μέση...

Ντολφιν Ντέλ Ρίο και Έβιτα Περόν

Ένα χαριτωμένο επεισόδιο έγινε τελευταία μεταξύ της Ντολφιν Ντέλ Ρίο και της Έβιτας Περόν, της συζύγου του δικτάτορος της Αργεντινής.

Η δίσαιμη ήθοποιός είχε πάει στο Μπουένος Άϊρες για να γυρίση μια καινούργια ταινία. Μόλις πληροφορήθηκε την αψιζή της, η Έβιτα Περόν άργωνσε μια «συναδελφική» δεξίωση προς τιμήν της. «Αλλά» η μνη που δεν πήγε σ' αυτήν ήταν... η Ντολφιν Ντέλ Ρίο. Δικαιολογώντας την απουσία της, έίπε ότι θα πήγαινε πρόθυμα σε μια δεξίωση που θα άργωνε η σύζυγος του προέδρου της Αργεντινής Δημοκρατίας, αλλά, ότι δεν είχε καμμία θέσι σε μια «συναδελφική» δεξίωση, αφού αυτή δεν ήταν συζύγος κανενός προέδρου της δημοκρατίας και αφού (αυτό δεν το έίπε, αλλά το άφησε να υπονοηθεί) η Έβιτα Περόν δεν είχε καμμία σχέση με την καλλιτεχνία και τον κινηματογράφο...

Η ήθοποιός υποχώρησε και πήγε. Την ώδηγησαν τότε σε μια αίθουσα χωρίς έπιπλα και χωρίς ούτε μια καρέκλα και της έίπαν να περιμένει.

Αλλά η αναμονή της κράτησε πέντε ώρες! Η Ντολφιν διέπίστωσε ότι η πόρτα του δωματίου ήταν κλειστή και, μ' όλο που χάλασε τον κόσμο με τις φωνές της, κανείς δεν πήγε να της άνοιξη.

Στο τέλος, παρουσιάστηκε μια γρήη υπηρέτρια με μια σκούπα στο χέρι και ένα σφουγγαρόπανο.

Φύγε, κοπέλλα μου, της έίπε, βέλω να σφουγγαρίσω.

Η Ντολφιν βγήκε έξω φρενών στο διάδρομο και ζήτησε από έναν υπηρέτη να την ώδηγήσει κοντά στην Έβιτα.

Η κυρία Προέδρου έβγαλε εδώ και δυο ώρες και θα έπιστρέψει πολύ άργα το βράδυ, απάντησε ο υπηρέτης.

Μ' αυτό τον τρόπο η ομορφη Έβιτα είχε εκδικηθεί την προσβολή που της έκαμε η δίσαιμη ήθοποιός.

Οι προτιμήσεις του κοινού

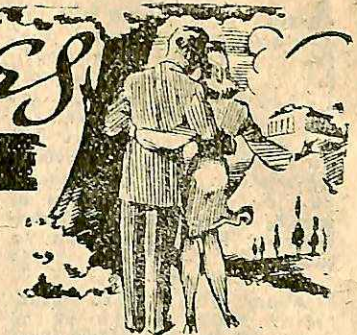
Σύμφωνα με μια αμερικανική στατιστική, οι ταινίες που προτιμά το κοινό είναι, με τη σειρά, οι ακόλουθες:

Προτιμήσεις των ανδρών: 1) Περιπετειώδη έργα. 2) Κομικά. 3) Ιστορίες σχετικές με την αεροπορία. 4) Έργα που ξετυλίγονται στις αποικίες. 5) Κοινωνικά δράματα.

Προτιμήσεις των γυναικών: 1) Αισθηματικά έργα. 2) Ιστορίες περιπετειών από τις οποίες, όμως, δεν λείπει ο έρωας. 3) Μίκυ - Μάους. 4) Κομικές ταινίες. 5) Πολεμικά έργα.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Ιστορίες της ζωής

Βάλ' το μπρίκι!

Σας τώχω ξαναπή: Καλύτερα να τρώς ένα αναμένο κάρβουνο κάθε πρωί μαζί με τον καφέ σου, παρά να παντρευτείς ζηλιάρη γυναίκα. Ο αγαπητός μου Διονύσης την είχε παθεί τη δουλειά. Κι' όχι να πής πως δεν την ήξερε από πριν τη Σωσώ τή Θέλα ήτανε. Γιατί πολλές ζηλιάρες κρύβονται όσο είναι άρραβωνιασμένες και ξεσπαθώνουν μετά.

Η Σωσώ φανέρωσε τη ζηλία της από την πρώτη μέρα που γνωρίστηκαν. Κι' όσον καιρό ήταν άρραβωνιασμένος, ο Διονύσης τραβούσε των παθών του τον τάραχο. Όμως του άρεσαν κάτι τέτοια, γιατί καλκευόταν να τον ζηλεύουν.

Ξέρεις τί ζηλιάρωγατο είναι η Σωσώ; μούλεγε και γελοούσε από τ' ατίγν μέχρι τις φτέρνες. Αυτό θα πη πως μ' αγαπάει!

Και γινόταν όλος πετιμέζι.

Όταν παντρεύτηκε όμως η ζηλεια της Σωσώ δεν του ήταν και τόσο ευχάριστη. Γιατί έτσι είμαστε έμεις οι άντρες, οι παλάνθρωποι. Μας άρεσει να μάς ζηλεύουν όταν, μπλέξουμε με μια καπέλλα κι όταν περνάμε τη ζαχαρόπηκτη εποχή της μνηστείας, αλλά όταν εξακολουθήσει το ίδιο και στην ατελείωτη περίοδο της παντρείας, γινόμαστε έξω φρενών.

Τα ήθελε, λοιπόν κι' ο Διονύσης και τάπαθε. Γιατί να που εκείνο το πρωί, καθώς η Σωσώ, κατά τη συνήθειά της, έψαχνε τις τσέπες του για να ξεβρη τί της γίνεται, βρήκε δυο εισιτήρια του τραμ.

Τί είν' αυτά; ρωτάει και δείχνει τα άδωχα χαρτάκια που κρατάει στο χέρι της σαν λάφυρα.

Εισιτήρια του τραμ! λέει ο Διονύσης.

— Τά βλέπω! Δεν είμαι στραβά! Αλλά γιατί είναι δυο; Ο Διονύσης δεν θυμόταν να είχε κάνει το γαλαντόμο σε κανένα γνωστό του συνεπιβάτη. Έδωσε, λοιπόν, την πιό φυσική απάντησι:

— Θα είναι και το μεσημεριανό μαζί!

— Άλλού, αυτά τα φέμματα! έίπε. Δεν είναι δυνατόν να είναι το μεσημεριανό. Οι αριθμοί τους είναι κοντά - κοντά. Ορίστε 3456 το ένα, 3457 το άλλο. Άρα...

— Άρα;

— Είναι κάποια βρωμοδουλειά στη μέση. Πές μου τώρα με ποιάν έρχόσουνα και της πληρώσες το εισιτήριο!

— Με καμμία, Σωσώ μου! — Τότε πως εξηγούνται ότι οι αριθμοί των εισιτηρίων είναι ο ένας μετά τον άλλο; Έδώ είναι φανερό πως ο εισπράκτορας τάκωσε μαζί. Και για να κόψη δυο ο εισπράκτορας, θα πη πως δυο ήταν κι' οι επιβάτες.

— Ναι, αλλά δεν ήταν! — Τότε πως βρέθηκαν αυτά τα δυο ύποπτα εισιτήρια στην τσέπη σου; Ο Διονύσης σκέφθηκε λίγο και βρήκε την εξήγησι: — Θα παραπηρε το χέρι του εισπράκτορα κι' αντί να κόψη ένα έκοψε δυο! Χαριστιά είν' αυτά, Κολλάνε!

— Ναι, αλλά δεν κολλάνε σε μένα! Έδώ το πράμα 'μιλάει μόνο του. Έσύ έρχόσουνα μαζί με ποιός έξερι ποιά παλινδρομά και της έβγαλε το εισιτήριο. Και έδεσσε να το πετάξεις μετά, γιατί δεν

— Κάνε πιο πέρα, χριστιανέ μου!... Δεν μπορώ να δουλέψω, όταν στέκονται άλλοι πάνω απ' το κεφάλι μου!...

‘Απλούστατα, οι ένω-
 άνεωνώνται, χάρις σ’
 σμό, που έχει αναλάβει
 πια του αζώτου στη Φύση
 σμούς αυτός έμενε μιν
 την Έπιστήμη, ως ότου
 τισε μια φαινομενικά άσ-
 ρατήρησις.

Έξακριβώθηκε, δηλαδή
 λούπινα, τα πασόλια κι’
 της ίδιας οικογενείας έ-
 ...

Μέσα σ' ένα καλοκαίρι, κάθε
εβδομάδα 2 γραμμάκια αλάτου

τά τα μικρόβια δεν θα ύπρχε ζ
κυρίως στις ρίζες των όσπριων
ών), τα φυτά αυτά έχουν τις π
μεγαλύτερη θρεπτική αξία απ
ς και σπὸν ὠκεανὸ μικρόβια που
ται με
ἀλλὰ μ
τρόπο
κρόβια
φους: Α
ἀποσυνθ
ζωτοχρη
που ἔχο
καὶ πα
κατάμ

Τὰ πρῶτα μικροσκοπικά λείψαντα τὰ ὁποῖα γίνονται θούρια, νὰ σκουρὰ τὰ ψάρια τὰ τὰ καὶ μετὰ τοὺς πλοῦν ἀνθρώποις.

[illegible]

κρόνια, ὁ διάσημος Λαβουαζιέ, ὁρῶσα νὰ συγκεντρώσῃ μὲ φοικὸν ν' ἀναπτύξῃ θερμocrασία 17 ἡκόμῃ καὶ ἡ πλᾶτιν. Μὲ τὸν νῖνα διαμάντι.

στῆμονες ἀδιαφόρησαν μάλλον κοτάτων ἀεροκρασιῶν. Τῶρα δ' ἡ γαλλικὸ ἀστεροσκοπεῖο τοῦ Μ. πού χρησιμοποιεῖ κίλους καθ' ὅπως μ' αὐτοῦς θερμocrασία 5.00

Ἀπλούστατα, οἱ ἐνώσεις αὐτὲς ἀνάγονται, χάρις σ' ἓνα μηχανισμό, πού ἔχει αναλάβει τὴν ἰσορροπία του ἀξίωτου στὴ Φύσι. Ὁ μηχανισμός αὐτός ἐμενε μυοτήρη γιὰ τὴν Ἐπιστήμη, ὡς δότου τὸν διαφώτισε μὴ φαινόμενικὰ ἀσήμαντη παρατήρησης.

Ἐξακριβώθηκε δηλαδὴ ὅτι τὰ λούπινα, τὰ πασόλια κι' ἄλλα φυτὰ τῆς ἴδιας οἰκογενείας δὲν ἐλαττώνουν τὸ ἀξίωτο τὸν ἐδάφους, ἀλλὰ ἀπεναντίας τὰ αὐξάνουν. Παρετήρηθη κατόπιν ὅτι στὶς ρίζες τὸν φυτῶν αὐτῶν σχηματίζονται κῶτι μικροὶ κόμποι.

Ἡ ἐξέτασί τους ἀπέδειξε ὅτι ἀποτελούντο ἀπὸ ἓνα εἶδος μικροβίου, πού ζοῦν παρασιτικὰ στὶς ρίζες τῶν ἁπλοῦν. Τὰ παρασιτὰ δὲ

ζωτούχους ενώσεις. Μέσα σ' ένα καλοκαίρι, κάθε αποικία τέτοιων μικροβίων δεσμεύει 2 γραμμάρια άζωτου απ' την ατμόσφαιρα.

Τό φυτό άπορροφά με τίς ρίζες του τίς άζωτούχους αυτές ούσιες που παράγουν τά μικρόβια, άλλα όχι όλες. Άπομένει ένα σημαντικό περίσσειμα, που έμπλουτίζει τό έδαφος με άζωτο.

Δίχως λοιπόν αυτά τά μικρόβια δέν θά ύπήρχε ζωή. Έπειδή δέ άναπτύσσονται κυρίως στίς ρίζες τών όσπρίων (φακής, φασολιών καί μπιζελιών), τά φυτά αυτά έχουν τίς περισσότερες πρωτεΐνες καί τή μεγαλύτερη θρεπτική άξία απ' όλες τίς φυτικές τροφές.

Υπάρχουν έπίσης καί στόν άκεανό μικρόβια που άστυλούν

μὴς αὐτὰ εἶνε ἀφελειώματα, γιὰτὶ
εἶνε τὰ μόνα ζωντανὰ πλά-
σματα στὸν κόσμον, ποὺ ἀφομοί-
ωσαν τὸ ἐλεύθερο αἶζωτον τῆς ἀτμο-
σφαίρας καὶ τὸ μεταβάλλουν σὲ ἀ-
σ' ἕνα καλοκαίρι, καθὲ ἀποίκια τῆς
2 γραμμάρια αἰζώτου ἀπ' τὴν ἀ-
τὴς ρίζες ποὺ τὶς αἰζωτοῦχους αὐτὲς
μικρόβια, ἀλλὰ ὄχι ὅλες. Ἀπομένει
α', ποὺ ἐμπλουτίζει τὸ ἐδαφὸς μὲ α'-
μικρόβια δὲν θὰ ὑπῆρχε ζωὴ. Ἐπειδὴ
στὶς ρίζες τῶν ὁσπρίων (φακῆς, φα-
σιτὰ αὐτὰ ἔχουν τὴν περισσότερες
τερη θρεπτικὴ ἀξία ἀπ' ὅλες τὶς φυ-

Τα μικρόβια αυτά τρώγονται από τους ανθρώπους, οι οποίοι όμως δεν έχουν διαλύσει και παρασύρει τα ποτάμια, κι' ἐλκυθρώνουν το ἄζωτό τους, τὸ ὁποῖο ξαναγαυσιάζει ἔτι στὴν ἀτμόσφαιρα.

Μικροσκοπικά θαλάσσια πλάσματα, τα οποία πάλι πρῶγονται ἀπ' τὰ καβούρια, τὰ θαλασσινα σκαυλήκια, κλπ. Τὰ φάρια πρῶνε αὐτὰ τὰ μικρὰ ζῶα, καὶ μετὰ τὴν σειράν τους πρῶγονται ἀπ' τὸν ἄνθρωπον.

Μὲ ἄλλα λόγια, ὁ ἄνθρωπος ζῇ χάρις στὴν ἀδιάκοπη ἐργασία ὀρίσμένων εἰδῶν μικροβίων, πού εἰνε τόσο μικρὰ ὥ-

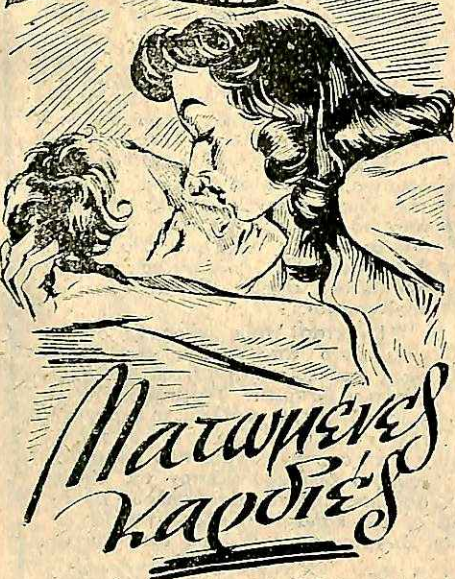
τίς ἀκόλουθους στε θάταν ἀδύνατον
ὅσον στον ἀέρα. νὰ τὰ λυώσῃ κα-
ὁ πόδι του... "Εἴσι, ἀποδεικνύεται
ὅτι τὰ πλάσματα τῆς Φύσεως εἶνε
αὐτοὺς ἔχει τὴν ἀνάγκη τῶν ἄλλων.
τῆς Φύσεως, δὲν μπορεῖ νὰ ζήσει
μόδια!

☪☪☪

ἁχὸς φούρνους

ὁ διάσημος Λαβουαζιέ, ὁ «πατέρας
τῆς συγκέντρωσης με φαίους τὴν ἡλια-
κή πύξη θερμοκρασία 1.750 βαθμῶν,
καὶ ἡ πλῆτῃν. Μὲ τὸν ἴδιον τρόπο,
μάντι.

ἀδιαφόρησαν μάλλον γὰρ τὸν ἡ-
θερμοκρασιῶν. Τώρα ὁμως ἄρχισε
ὁ ἄσπερσκοπειο του Μεντόν ἕνας
ἡσημοποιεῖ κοίλους καθρέφτες προ-
αυτοὺς θερμοκρασία 5.000 βαθμῶν.

Όταν η γυναίκα αγαπά

Όταν ο Λάμπης γνώρισε την Τζέλλα, αισθάνθηκε κάτι δυνατό σαν μαγνήτη να τον τραβάει κοντά της. Και την αγάπη που είχε ως τότε για τη Νένα, να διαλύεται σαν να ήταν καπνός. Μά δε μπορούσε να υπάρξει συγκρίσις ανάμεσα στις δυο αυτές γυναίκες. Η Τζέλλα ήταν ο τύπος της μοιραίας γυναίκας, που ξέρει την ομορφιά της και την αξία της. Η Νένα ήταν απλή κοπέλλα της σειράς, νόστιμη, γλυκιά, ευγενική και τίποτα περισσότερο. Από το βράδυ εκείνου της γνωριμίας του με τη Τζέλλα, ο Λάμπης έγινε σκλάβος των ματιών της. Έβαλε για σκοπό του να την κατακτήσει. Βασανίστηκε για κάμποσο καιρό, μα κατάφερε το σκοπό του. Επιτέλους δεν ήταν και κανένας άσημαντος τύπος ο Λάμπης. Νέος, συμπαθητικός, έξυπνος, είχε όλα τα προσόντα για να τραβήξει την προσοχή μιας γυναίκας.

Και τότε αποφάσισε να δώσει το πικρό ποτήρι στη Νένα. Ήταν ένα φθινόπωρο βράδυ, όταν της είπε πως έπρεπε να χωριστούν, γιατί όλα έχουν ένα τέλος σ' αυτόν τον κόσμο. Μια αγάπη δύο χρόνων, έσθυνε μοιραία εκείνη τη μελαγχολική νύχτα.

Το είχε καταλάβει και το περίμενα, ψιθύρισε η Νένα, προσπαθώντας να κρύψει τα δάκρυά της. Το ξέρω πως σε πικραίνω Νένα, αλλά κάποτε θα γίνονται αυτοί.

Δεν πειράζει Λάμπη... Προτιμώ να χωριστούμε, παρά να εξακολουθήσουμε τις σχέσεις μας χωρίς να μ' αγαπάς. Σου εύχομαι κι' η νέα σου αγάπη να σ' αγαπήσει τόσο βαθιά, όσο εγώ...

Κι' ελεύθερος πιά απ' το βαρετό αυτό δεσμό, ο Λάμπης ρίχτηκε στη νέα του περιπέτεια. Κολακευόταν να δοκιμάσει μαζί με τη Τζέλλα, ξέροντας ότι τον ζήλευαν οι άλλοι, που είχε κατακτήσει μια τόσο ομορφιά γυναίκα. Μά, όπως κάθε ομορφιά γυναίκα, έτσι κι' η Τζέλλα είχε έναν όλοκληρο κύκλο θαυμαστών που την πόρευαν κι' επιμονή. Φλερτάρει μαζί τους, ακόμα και μπροστά στα μάτια του Λάμπη, που αισθάνονταν το φείδι της ζήλειας να του δαγκωνόταν την καρδιά. Της έκανε παρατηρήσεις. Κι' εκείνη του απαντούσε:

— Αγαπώ με, δεν είμαι κανένα άγριμ! Επιτέλους, δεν μπορώ ν' αστεί- ευωμαι και να γελά με τους γνωστούς μου; Μόνο αν δεν έχεις επιποτισμένη στον έαυτό σου, μπορείς να φοβάσαι!

Κι' όπως όλες σχεδόν οι ομορφές γυναίκες, έτσι κι' η Τζέλλα ήταν κοкетά. Και δεν είχε τίποτ' άλλο στο νου της, από τις τουαλέτες και τα μπίζου. Κάποτε - κάποτε έλεγε στο Λάμπη:

— Ήθελα να κάνω τι που βλέπω στις βιτρίνες! Ήθελα να είχα τόσα μπίζου,

που να βάζω καινούργια κάθε μέρα! Και τα μάτια της έπαιρναν μια παρά- ξενη λάμψη... Πολύ θα ήθελε να της τα προσφέρει ο Λάμπης. Μά δεν είχε τη δύναμη. Δεν ήταν κανένας πλούσιος, που να κερδίσει πολλά λεφτά. Ταμίας σε μια μεγάλη εταιρεία ήταν, διαχειριζόταν τα χρήματά της, αλλά ο ίδιος έπαιρνε μισθό και κάτι ποσοστά. Πως να ικανοποιήσει, λοιπόν, τις φιλοδοξίες της;

Τον τελευταίο καιρό, στους θαυμαστές της Τζέλλας, προστέθηκε ακόμα ένας κύριος. Αυτός ήταν πλούσιος, είχε δική του επιχείρηση και ούτε ηλικιωμένος ήταν, ούτε άσχημος. Χωρίς νύχη αποκτούσε κα- νένα δικαίωμα στη Τζέλλα, της έκανε στην εορτή της ένα ήμερο δώρο. Ένα δα- χτυλίδι με μπριγιάν μεγάλης αξίας. Ο Λάμπης έγινε έξω φρενών.

— Με ποιο δικαίωμα σου το χάρισε; ρώτησε.

— Με το δικαίωμα της φιλίας! απάν- τησε εκείνη. Είπε ευγενικός άνθρωπος.

— Να του το στείλεις πίσω!

— Δεν θα κάνω ποτέ τέτοια γαϊδουριά! τόκοψε όρθα κοφτά η Τζέλλα. Στο κάτω της γραφής, ο άνθρωπος δεν ζήτησε κανέ- να αντάλλαγμα. Κι' έπειτα μου πάει τόσο!

Και θαύμασε το δαχτυλίδι που άστρα- φτε. Κι' ο Λάμπης είδε το δικό του δώρο — ένα ρολογάκι του χεριού, που το μόνο χάρισμά του ήταν μια φτηνή κομψότητα.

Δεν είχε ζητήσει αντάλλαγμα! σκε- πτόταν κατόπιν ο Λάμπης. Μά θα ζητού- σε, αυτό ήταν φανερό. Δεν χαρίζει κανείς ένα μπριγιάν σε μια όμορφη γυναίκα από άπλη ευγένεια. Τέτοιες ευγένειες δεν ύ- παρχουν. Είναι το δώλωμα για να τιμηθή- ση το ψάρι. Και το ψάρι τιμπαίνει πάν- τοτε...

Αυτή η σκέψη βασάνιζε το Λάμπη άρ- κетές μέρες. Όσο συλλογιζόταν πως μπο- ρούσε να χάσει τη Τζέλλα, τουρκοτάαν τρέλ- λα. Οχι, δεν θα την άφηνε να του την πάρει ο άλλος. Θα τον συναγωνιζόταν. Το πάθος τον τύφλωνε. Κι' άπλωσε στο τα- μείο της εταιρείας.

— Α! έξοχο είναι! Αυτό μάλιστα! εί- πε η Τζέλλα γεμάτη ενθουσιασμό, καθώς φορούσε το ρολογάκι που της πρόσφερε ο Λάμπης, στολισμένο με μικρά μπριγιάν!

— Αγάπη μου να σε φιλήσω!

Ακολούθησαν κι' άλλα δώρα: Τουαλέτ- τες στην καλλίτερη μοδίστρα, γούνες, μπι- ζου. Η Τζέλλα τρέλλη από χαρά. Ποτέ ο Λάμπης δεν την είχε ιδεί τόσο χαρού- μενη, τόσο ευτυχισμένη, τόσο έρωτευμένη.

— Κάθε γυναίκα έχει την αδυναμία της, σκεπτόταν.

★

Γίνει ο έλεγχος στη διαχείρισή του και τον βρήκαν μ' ένα μεγάλο έλλειμμα. — Λυπάμαι πολύ, του είπε ο διευθύν- της, αλλά δεν το περίμενα από σένα. Σου είχα τυφλή εμπιστοσύνη. Είμαι υποχρεω- μένος να ειδοποιήσω την αστυνομία.

Ο Λάμπης υποτάχθηκε στη μοίρα του. Τον πήγαν στη φυλακή. Έγραψαν οι έφη- μερίδες τ' όνομά του, που τον έβαλαν. Και μέσα στο ύγρο κελλί που τον έβαλαν, ούτε τη θέσι του σκεπτόταν, ούτε την α- ούτη τη θέσι του σκεπτόταν, ούτε την α- ούτη τη θέσι του σκεπτόταν, ούτε την α- ούτη τη θέσι του σκεπτόταν.

Οάρχονταν βέβαια, όπως σκεπτόταν, να του ταν, για να κλάψι από συγκίνηση, να του πη πως θα τον περίμενε να βγεί από τη φυλακή, όσα χρόνια κι' αν πενούσαν, για να ζήσουν μαζί...

Μάτια την περίμενε. Δυο μέρες, τρεις, πέντε. Απελπισμένος της έγραψε ένα γράμμα:

— Σε περιμένω κάθε ώρα, κάθε στιγμή. Ή επισκέψι σου θα μου κάνει φαντάστο καλό.

Και η απάντησή που έλαβε:

«Λάμπη, Λυπάμαι πολύ, αλλά δεν μπορώ νάρθω. Όλοι οι γνωστοί μου λένε πως δεν πρέ- πει, γιατί θα έκτεθώ. Κι' εγώ άλλου, δεν μπορούσα ποτέ να φανταστώ πως θα έ- φθανες σ' αυτό το σημείο. Σε παρακαλώ να μη με σκέπτεσαι πιά».

Τότε μονάχα ο Λάμπης συναισθάνθηκε τη θέσι του... Γι' αυτήν είχε κλέψει. Κι' αυτή τώρα του γράφε πως δεν μπορούσε

να φαντασθή ποτέ ότι θα έφθανε σ' αυτό το σημείο! Έβαλε το πρόσωπό του στο χέριά του κι' έκλαψε... Μόνος κι' απελ- πισμένος!

★

Ο δικηγόρος του, από δική του πρωτο- βουλία, πήγε στη Τζέλλα. Της μίλη- σε καθαρά:

— Δεσποίνε, της είπε, ο Λάμπης έ- γινε κλέφτης για σάς. Μίλησα με το δι- ευθυντή της εταιρείας και μου είπε πως, αν επιστρέψω το ποσό που έχει καταχρα- σθή η το μεγαλύτερο μέρος του τουλαχι- στον, δέχεται ν' αποσύρει την καταγγελία.

— Λοιπόν;

— Λοιπόν, έρχομαι να κάνω έκκληση στα αισθήματά σας. Όλα τα μπίζου που φοράτε, είναι δικά του. Αν τα πουλήσετε, θα συγκεντρώσουμε το ποσό που χρει- αζεται, για να μη τον ρίξουν τον άνθρωπο στη φυλακή για πολλά χρόνια.

— Δεν μιλάτε σοβαρά, απάντησε η Τζέλλα. Αυτά που φοράω είναι δικά μου. Κανείς δεν του είπε να γίνω κλέφτης. Αν έγινε, τί του φταίω εγώ; Ας μη γίνονται!

Ο δικηγόρος κούνησε το κεφάλι του κι' έφυγε γεμάτος αηδία.

★

Είχαν περάσει δεκαπέντε μέρες από τότε. Κι' ένα πρωί, ο Λάμπης βλέπει το δι- κηγόρο του, νάρχεται χαρούμενος μ' ένα χαρτί στο χέρι.

— Είπε το αποφυλακιστήριό σου! του είπε. Σήμερα θα γίνεις!

— Πώς; ρώτησε ξαφνιασμένος ο Λάμ- πης.

— Το έλλειμμά σου πληρώθηκε, κατὰ τα δύο τρίτα. Για το υπόλοιπο, πήραμε προθεσμία δυο χρόνων. Θα δουλέψης να το εξοφλήσης.

— Πως πληρώθηκε; ρώτησε πάλι ο Λάμ- πης.

— Μια γυναίκα! απάντησε ο δικηγό- ρος. Πούλησε ότι είχε και δεν είχε και το πλήρωσε.

— Καταλαβαίνω, είπε ο Λάμπης και τα μάτια του έλαμψαν από χαρά. Η Τζέλλα, η καυμένη... Πούλησε τα κοσμήματα που της είχα δώσει και ποιος ξέρει τι άλλο! Κι' εγώ που έλεγα πως με είχε ξεχάσει!

Ο δικηγόρος τον κύτταξε με οίκτο και χαμογέλασε.

— Ναί, ψιθύρισε. Η Τζέλλα...

— Που είναι τώρα;

— Στο γραφείο μου!

★

Πριν μπούν στο γραφείο, ο δικηγόρος του είπτε:

— Έμπα μέσα, σε περιμένει. Εγώ θα σάς αφήσω για λίγο μόνους!

Ο Λάμπης άνοιξε την πόρτα κι' έμεινε σαν άποσοδωμένος. Μπροστά του στεκό- ταν η Νένα.

Τα μάτια του θόλωσαν. Ένας κόμπος του ήρθε στο λαιμό.

— Νένα, εσύ! ψιθύρισε. Και δεν μπόρεσε να κρατηθή. Ξέσπασε σε κλάμμα. Κι' ύστερα από λίγο, που ήρ- θε ο δικηγόρος του εξήγησε: Είχε πάει στη Τζέλλα, αλλά εκείνη τον έδιωξε. Και την άλλη μέρα δέχτηκε την επίσκεψή της Νένας. Αυτή πρόσφερε το σπότη της — ένα διάροφο που είχε, για να πληρωθή το έλλειμμα. Μ' έναν όρο: Να μη μάθι πριν ο Λάμπης αυτή τη θυσία.

— Φτωχή μου Νένα, είπε ο Λάμπης μ' ευγνωμοσύνη. Να κάνης αυτή τη θυσία για μένα!

— Δεν θέλω να το σκέπτεσαι, Λάμπη. Αυτό το σπότη ήταν προίκα μου. Κάποτε είχα όνειρευτή πως θα ζούσαμε μαζί σ' αυτό...

— Πόσο πρέπει να μ' αγαπάς! είπε ο Λάμπης. Κι' εγώ σου φέρθηκα τόσο πρό- στυχα!

— Δεν πειράζει, Λάμπη. Ο άνθρωπος μερικές φορές δεν είναι ο ίδιος υπεύθυνος και των αγκάλιασε. Τώρα αισθάνομαι τον αληθινό μου εαυτό. Έχω όλη την όρεξη να δουλέψω, για να εξοφλήσουμε ότι μέ- νει και ν' αποκτήσουμε ένα καινούργιο σπίτι. Που θα είναι και των δυο μας. Και θα μένουμε σ' αυτό όλη μας τη ζωή...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

★

ΧΩ την αρχή να μη δημοσιογραφώ ποτέ και να μη δίνω δημοσιογραφικές συνεντεύξεις. Τώρα όμως, έπειδή γνω- στοί και άγνωστοι αναρωτιούνται μεταξύ τους και ολόένα με ρωτούν: «Τυχере άνθρωπε... Μά πως τα κατάφερες και γνώ- ρισες αυτή τη θεία ομορφιά, την Έστερ;» αποφάσισα για πρώτη και τελευταία φορά να παραδώ την αρχή μου και να λύσω τη σιωπή μου πάνω στο... φλέγον ζήτημα!

Πως γνώρισα, λοιπόν, την Έστερ; Μά το πράγμα είναι ά- τλοστοκατο και κοινό σαν τις γνωριμίες όλων των ζευγαριών από καταβολής κόσμου ως σήμερα. Ακούστε την ιστορία μου, αν θέλετε:

Τον Απρίλιο του 1945 υπηρετούσα ακόμη στις ένοπλες αμερικανικές δυνάμεις της ξηράς. Έξ αιτίας της ειδικότητός μου ήμουν προσκεκολλημένος ως λοχίας - ραδιοτηλεγραφητής σε μια μονάδα που στάθμευε στην παράλια πόλη της Αγίας Άννας, στην Καλιφόρνια.

Εκεί, μια μέρα που δεν είχα δουλειά και χάλασα άσκοπα στους δρόμους, συνάντησα την Έστερ... Ήταν εξαιρετικά χαριτωμένη και περπατούσε ώραια. Το αθλητικότερο σώμα της με είχε καρφώσει στο δρόμο ακίνητο και γεμάτο θαυμα- σμό. Γύρισα σαν αυτόματο και την παρακολούθησα καθώς α- πομακρυνόταν, ενώ το χαρταετήστικό εκείνο διπλό σφύριγμα του θαυμασμού μου δεν μπόρεσε να κρατηθή στα χείλη μου.

Από εκείνη τη στιγμή την είχα ερωτευθή και επιθυμούσα πολύ να την ξαναδώ. Πως την έλεγα όμως και που έμενε; Για την ώρα μου ήταν αγνώστα και τα δυο. Σε λίγο όμως, ύστερα από μια ώρα αναζητήσεων, πήρα όλα όσα αφορούσαν την ομορφή εκείνη κοπέλλα: όνομα, επώνυμο, επάγγελμα, διεύ- θυνσι κατοικίας, γονείς και κάτι παραπάνω που μ' έκανε τρι- σευτυχισμένο: τον αριθμό του τηλεφώνου της, γιατί κι' αυτή έμενε στην Αγία Άννα...

Μπήκα στον πρώτο τηλεφωνικό θάλαμο που βρήκα εμπρός μου και πήρα τον αριθμό της.

— Ντριν... άκουσα να σημαίνει το τηλέφωνο του ειδώ- λου μου ενώ στο μεταξύ η δική μου καρδιά χτυπούσε σαν σφυρί από την αγωνία.

Θα την εύρισκα άραγε εκεί και ποιά θάταν η υποδοχή της;

— Άλλο... άκουω επί τέλους μια γλυκύτατη φωνή. Ποιόν ζητείτε;

Χωρίς να είμαι καθόλου βέβαιος πως στο ακουστικό βρισκό- ταν η ίδια η Έστερ ή καμιά άλλη, πήρα μια μεγάλη αναπνοή και άρχισα με πολλή τόλη:

— Γεία σου, ωραία μου κοπέλλα. Έδώ, ο λοχίας Μπέν Γκέιτς, του αμερικανικού στρατού, που μόλις έδω και δυο ώρες σε είδε στο δρόμο και σε... έρωτευθηκε παράφορα. Τι θα κά- νης άποψε, είσαι ελεύθερη;

— Γίε... άκούω τη «γλυκύτατη φωνή» να μου λέει.

Και πρόσθεσε θυμωμένη:

— Τι σάς νοιάζει, κύρ - λοχία, αν είμαι ή δεν είμαι ελεύθερη άποψε;

— Νομίζω πως με νοιάζει και πολύ, απάντησα εγώ, παίρ- νοντας περισσότερο θάρρος. Μην ξεχνάτε, συνέχεια γελώντας, ότι αυτή τη στιγμή είμαι στρατιώτης και ότι εσείς, σαν συμ- πατριώτισσα (έδώ που τα λέμε, δεν ήμουν καθόλου βέβαιος γι' αυτό) πρέπει να μου κάνετε συντροφιά για να μην πέσω το ήθικό μου!...

Η «γλυκύτατη φωνή» έσκαψε σ' ε- να χαριτωμένο γέ- λιο.

— Τι ώρα σου τα λέτε. Έχετε φαί- νεται μεγάλη εύ- γλωττία και είστε αρκετά έξυπνος, μου απαντάει στον ίδιο τόνο η «γλυκύτατη φωνή».

— Έτσι είναι, έ- πέμεινα εγώ. Έχετε καθήκον απέναντι έ- νος στρατιώτη που θα φύγει για το μέ- τωπο και δεν ξέρει αν θα ξαναγυρίσει ζωντανός. Λοιπόν, που και ποιά ώρα θα σάς δώ άποψε;

— Στις έφτάμιση μπροστά στον κινηματογράφο «Μάξετικ».

Τι λέτε τώρα, είμαι πατριώτισσα ή όχι;

Συναντήκαμε την ώρα που είχαμε όρισει. Ψηλή, σχεδόν σαν κι' εμένα, χωρίς περιττά λιπώ, όμορφη, κομψή, καλοντυ- μένη, κατέβηκε από μια θαυμάσια κούρσα, όλο χαμόγελο και καλωσύνη. Μπήκαμε στον κινηματογράφο και καθήσαμε. Το έργο άρχισε σε λίγο, αφού είδαμε πρην μερικές πολεμικές σκη- νές απ' το μέτωπο του Ειρηνικού κι' ένα ωραιότατο μουσικό σόρτ. Έπαιζαν τη γνωστή θρησκευτική ταινία της Φας «Το τραγούδι της Μπερνάντες», που το θέμα της ήταν παρμένο από την θαυματουργή Παναγία της Λούρδης, με πρωταγωνίστρια την Τζένιφερ Τζόνσον. Ούτε εγώ όμως, ούτε η Έστερ, παρακο- λουθήσαμε την ταινία. Και οι δυο μας είχαμε μιαν ακατάσχετη φλυαρία, που πολλές φορές έγινε άφορμή να μάς προγκίσουν οι θεατές:

— Σιωπή!!! Έδώ μέσα βρήκατε να κουβεντιάσετε; Δεν

Ο Μπέν Γκέιτς με τη γυναίκα του, την όμορφη Βενέττα Έστερ Ουίλλιαμς.

πηγαίνετε πουθενά άλλο, χριστιανοί μου;...

Πεντ' - έξη ακόμα συναντήσεις με τη γλυκιά μου Έστερ στάθηκαν αρκετές για να πλημμυρί- σουν την καρδιά μου από αγάπη, τρυφε- ρότητα, καλωσύνη, πόθο, αλλά προ- παντός από φλογε- ρό έρωτα... Άλλα κι' αυτή φανόταν

πως με είχε συμπαθήσει και ίσως αγαπήσει. Ούτε εγώ, ούτε αυτή δεσμευόμαστε με τίποτε και τα οικονομικά μας ήταν ανηρότατα. Έτσι το Δεκέμβριο του ίδιου χρόνου, ένα σχεδόν μήνα μετά την απόστραυσή μου - ο πολε- μος με την Ιαπωνία τελείωσε εύτυχως πολύ νωρίτερα απ' ό- που υπελογίζα - παντρευτήκαμε στο Γουόκινγκτον. Από την ημέρα εκείνη ως σήμερα και για πάντα, όπως έχω λόγους να πιστεύω, έζω μέσα σ' έναν πραγματικό παράδεισο. Απόλυτη συνεννόηση βασιλεύει μεταξύ μας και η αγάπη μας είναι αμείωτα... Έτσι γνώρισα την Έστερ, έτσι αγαπήθηκα κι' έτσι παντρευτή- καμε... Ελπίζω να ικανοποιήσα τους φίλους μας με το έ- ρωτο μου αυτό. Αν ωστόσο δεν τους ευχαρίστησα, τότε ας έρθω μου αυτό. Αν ωστόσο δεν τους ευχαρίστησα, τότε ας έρθω μου αυτό. Αν ωστόσο δεν τους ευχαρίστησα, τότε ας έρθω μου αυτό.

Κάποτε θα ξαναγράψω ένα άλλο άρθρο με θέα πάλι την Έστερ Ουίλλιαμς.

ΜΙΛΕΝ ΓΚΕΪΤΣ

Μικρά - μίλας.

— Η Μπέττυ Γκρέιτλ περιμένει έξη μπεμπέδες τον Απρί- λιο. Έξη από τις φράδες της πρόκειται να γενήσουν...

— Η Ντίνα Ντάρμπιν πρόκειται να φύγει για την Ιταλία, όπου θα γυρίση μια μουσική ιστορική ταινία.

ΟΝΤΕΚΤΙΒ

ΟΙ ΔΥΟ ΛΟΡΔΟΙ ΧΩ-ΧΩ

Όσοι έχουν ασχοληθεί με την αγγλική γλώσσα, ξέρουν ότι αλλοίως τη μιλούν οι 'Αγγλοι κι' αλλιώς οι 'Αμερικανοί. 'Αλλά και στα διάφορα μέρη της 'Αγγλίας ή της 'Αμερικής υπάρχουν σημαντικές διαφορές προφοράς — όπως άλλωστε συμβαίνει και για κάθε άλλη γλώσσα. Ο δόκτωρ Χένρι Σμιθ λοιπόν, γνωστός 'Αμερικανός γλωσσολόγος, έχει την ικανότητα, όταν ακούσει κάποιον να μιλάει, να μαντέψει αμέσως από πού κατάγεται και σε ποιά μέρη έζησε πολύ καιρό.

Η ικανότης του είναι αληθινά αξιοθαύμαστη. Τελευταίως, την άμφισβήτησε ο διευθυντής ενός περιοδικού της Ν. 'Υόρκης, ο «Ντετέκτιβ της φωνής» — όπως έχει επωνομασθεί ο Σμιθ — ανέλαβε να κάνει μία δοκιμή στον ίδιο. 'Αφού λοιπόν κουβέντιασε λίγο μαζί του, του είπε ότι είχε γεννηθεί στη Ν. 'Υόρκη, είχε ζήσει στη Βοστώνη κι' είχε υποστηρίξει κάποια ισχυρή ρωσική επιρροή. Πραγματικά, ο διευθυντής ήταν Νεοϋρκέζος, είχε σπουδάσει στη Βοστώνη κι' είχε παντρευτεί με μία Ρωσίδα!

Ο δόκτωρ Σμιθ επιδόθηκε έντελώς έρασιτεχνικά σ' αυτή την ειδικότητα που τον διασκεδάζει. Κι' έγινε άσυναγνιστός στο είδος του.

Στα χρόνια του πολέμου, η 'Αγγλική κι' 'Αμερικανική κατασκοπεία προσπαθούσαν να εξακριβώσουν την ταυτότητα του περιβόητου «Λόρδου Χω-Χω», που μιλούσε στις 'Αγγλικές παραγυριστικές εκπομπές του Βερολίνου. Τέλος, ο Σμιθ ανέλαβε να μαντέψει απ' τη φωνή του την προέλευσή του. Δήλωσε λοιπόν αδιαστακτά ότι ήταν Ιρλανδικής καταγωγής, είχε ζήσει πολύ καιρό στις 'Ηνωμ. Πολιτείες και μιλούσε ως δεύτερη γλώσσα τα γερμανικά. Πραγματικά, η περιγραφή αυτή ανταπερίνετο προς τον Ουίλλιαμ Τζόνσον, τον 'Αγγλο πρόδοτη που βρισκόταν τότε στη Γερμανία.

Όστόσο μερικές βδομάδες αργότερα, διέψευσε ο ίδιος την προηγουμένη του διάγνωση κι' είπε ότι ο Λόρδος Χω-Χω ήταν Γερμανός, με τα 'Αγγλικά ως δεύτερη γλώσσα του. 'Ενας πρώην υπάλληλος του ραδιοφωνικού σταθμού του Βερολίνου τον πληροφόρησε τότε ότι η νέα περιγραφή του παύριζε με τον Χέλμουτ Ντρίτς, περίφημο «μύθο» του γερμανικού ραδιοφώνου.

Όταν λοιπόν έπεσε η Γερμανία, απέδειξε ότι οί έκτοπες του Λόρδου Χω-Χω γίνονταν τότε απ' τον Τζόνσον και τότε απ' τον Ντρίτς που έμεινε το τη φωνή του πρώτου. Συνεπώς, ο δόκτωρ Σμιθ δεν είχε γελαστεί!

Την ίδια εποχή του πολέμου, ο δόκτωρ Σμιθ επινόησε ένα νέο σύστημα εκμάθησης γλωσσών, που επέτρεπε σ' ένα ξένο να μάθει να μιλά 'Αγγλικά χωρίς ξενική προφορά, και σ' έναν 'Αμερικανό να μιλή κάθε ξένη γλώσσα σαν τη μητρική του. Δοκίμασε τη μέθοδό του σε μία ομάδα Γερμανών αιχμαλώτων, και τα αποτελέσματα ήταν περισσότερο από ικανοποιητικά.

Σε μία περίπτωση, ο δόκτωρ Σμιθ δήλωσε ότι ή όμιλία μίας κοπέλλας είχε στοιχεία απ' τη διάλεκτο της Βαλτιμόρης. Ντροπιάστηκε όμως, όταν η νέα του έλεγε ότι είχε μάθει 'Αγγλικά στη Νότιο 'Αφρική, ότι δεν είχε πάει ποτέ στη Βαλτιμόρη και ότι ούτε ο γονείς της κατόνταν από κεί. 'Ικανοποιήθηκε ωστόσο απόλυτα, όταν έμαθε σε λίγες μέρες ότι καταγόταν από τη Βαλτιμόρη ή γιγιά της είχε διδάξει την 'Αγγλική γλώσσα! Ο δόκτωρ Σμιθ δυσκολεύεται στη διάγνωση του, μόνον όταν πρόκειται για ήθοποιους ή τραγουδιστές με εκφυλισμένες φωνές.

Όπως βεβαιώνει ο ίδιος, δεν υπάρχει άνθρωπος που να μην τελεία φωνή.

«Ευτυχώς, — προσθέτει — γιατί ένας τέτοιος άνθρωπος θα μπορούσε να μάς κάνει ό,τι θέλει, μόνο με την όμιλία του!».

Πότε γεννιούνται οι μεγάλοι άνδρες

Οι «Τάιμς» του Λονδίνου δημοσιεύουν μία περίεργη παρατήρηση ενός αναγνώστη των. Συμφωνά μ' αυτήν, πολλοί από τους μεγάλους άνδρες γεννήθηκαν κατά τη διάρκεια ετών, που έληγαν σε 9.

Οι δύο μεγάλοι 'Αγγλοι πολιτικοί Φίξ και Πίτ γεννήθηκαν π.χ. ο πρώτος το 1749 και ο δεύτερος το 1759.

Ο Μιραμπώ, ο Γκαίτε και ο Τζένινερ γεννήθηκαν το 1749. Ο Βίλμπερφορς, ο Μπέρνς και ο Σίλλερ το 1759.

Ο Ναπολέων και οι στρατηγοί του Σουλτ, Λαν και Νέυ γεννήθηκαν το 1769. Το ίδιο έ γεννήθηκαν οι δύο μεγάλοι αντίπαλοι του Ουέλιγκτον και Καστελρήτς.

Ο Μπαλζάκ και ο Πουσκίν του την προέλευσή του. Δήλωσε λοιπόν αδιαστακτά ότι ήταν Ιρλανδικής καταγωγής, είχε ζήσει πολύ καιρό στις 'Ηνωμ. Πολιτείες και μιλούσε ως δεύτερη γλώσσα τα γερμανικά. Πραγματικά, η περιγραφή αυτή ανταπερίνετο προς τον Ουίλλιαμ Τζόνσον, τον 'Αγγλο πρόδοτη που βρισκόταν τότε στη Γερμανία.

Όστόσο μερικές βδομάδες αργότερα, διέψευσε ο ίδιος την προηγουμένη του διάγνωση κι' είπε ότι ο Λόρδος Χω-Χω ήταν Γερμανός, με τα 'Αγγλικά ως δεύτερη γλώσσα του. 'Ενας πρώην υπάλληλος του ραδιοφωνικού σταθμού του Βερολίνου τον πληροφόρησε τότε ότι η νέα περιγραφή του παύριζε με τον Χέλμουτ Ντρίτς, περίφημο «μύθο» του γερμανικού ραδιοφώνου.

Όταν λοιπόν έπεσε η Γερμανία, απέδειξε ότι οί έκτοπες του Λόρδου Χω-Χω γίνονταν τότε απ' τον Τζόνσον και τότε απ' τον Ντρίτς που έμεινε το τη φωνή του πρώτου. Συνεπώς, ο δόκτωρ Σμιθ δεν είχε γελαστεί!

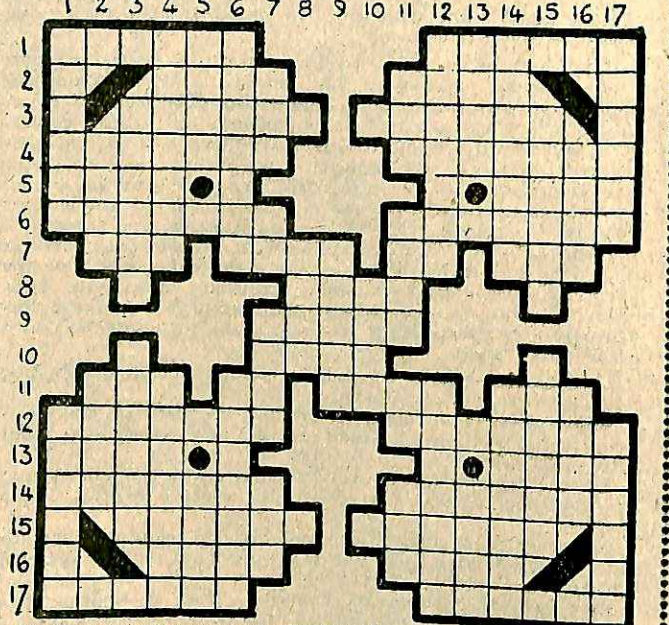
Την ίδια εποχή του πολέμου, ο δόκτωρ Σμιθ επινόησε ένα νέο σύστημα εκμάθησης γλωσσών, που επέτρεπε σ' ένα ξένο να μάθει να μιλά 'Αγγλικά χωρίς ξενική προφορά, και σ' έναν 'Αμερικανό να μιλή κάθε ξένη γλώσσα σαν τη μητρική του. Δοκίμασε τη μέθοδό του σε μία ομάδα Γερμανών αιχμαλώτων, και τα αποτελέσματα ήταν περισσότερο από ικανοποιητικά.

Σε έτη που λήγουν σε 9 είχαν γεννηθεί επίσης ο Βελάσκουεθ και ο Βαν Ντάϊκ (1599), καθώς και ο Ρακίνας (1689).

«Αν αυτή η παρατήρησης είνε σωστή, δεν αποκλείεται να γεννηθούν μερικοί μεγάλοι άνδρες και κατά το 1949.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 210

- ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ
1) Για μία γυναίκα είναι συνώνυμο του «εξαιρετικά ωραία». — Θεός της τύχης.
2) 'Εργαλείο που λειαίνει. — Χτυπό (καθ.).
3) 'Απαραίτητο σ' ένα υποζύγιο. — Ταλαιπωρίες.
4) Παύση κάθε κίνησης. — 'Η δουλειά του είναι να φτιάχνει κομμάτια ξύλου ωρισμένου σχήματος.
9) 'Εκεί βρίσκουμε ό,τι μας χρειάζεται.
10) ... Λάντ: ήθοποιος της δόξης.
11) Φωτιστικό μέσον. — Συμβάλλουν πολύ στην επίτευξη σκοπού. — 'Ασφορική αντανούμια (θελ. — Μάρκα συσσωρευτών.
12) 'Ιστορική περίοδος. — Ποταμός της Ν. Γαλλίας.
13) Λιμήν της Γαλλικής Β. 'Α.

- 5) 'Ενα απ' τα κυριώτερα μέρη του υποδήματος. — Μας φωτίζει κατά τις διακοπές του ηλεκτρικού.
6) 'Επιρρημα: ξαφνικά. — Κουταμάρα.
7) Τελικός σύνδεσμος. — Παλύνεται αντί χρημάτων. — 'Αριθμητικών. — Κτητική αντανούμια.
8) Τίτλος στην Τουρκία.
9) Χρήματα.
10) 'Ανθρωποι χαμηλού ήθους έμπέδου.
11) Γούδε του Νάε. — Συμπλεκτικός σύνδεσμος (μπροστά σε φωνήεν). — 'Ανήκει στο λοχούρον φύλον. — Μπάμπας... 'Αμερικανός.
12) Νοτιοανατολικός άνεμος. — Σοφός βασιλεύς των 'Ιουδαίων.
13) Ο πρώτος κακούργος. — 'Εξολοφονήθη μέσα στο λουτήρα του.
14) Γίνεται επί χαρτοσήμου. — Δημοκρατία της Κεντρικής 'Αφρικής.
15) 'Εχει πάντοτε φιλανθρωπικό σκοπό. — Διωρυξ.
16) Καρφί. — Λίμνη και πόλη της Β. 'Ιταλίας.
17) Χαλάρωσις έντάσεως. — Βέλη (δημ.).

Η λύσις του 209ου

- ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ
1) ΙΤΕΑ — ΑΣΤΕΙΟΝ — ΚΕΦΙ. 2) ΔΑΝΔΟΛΟΣ — ΣΥΝΤΑΞΙΣ. 3) ΕΙ — ΑΒ — ΣΕΛΑΣ — ΑΝ — ΝΙ. 4) ΑΝΕΜΟΣ — ΚΑΙ — ΤΡΑΙΝΑ. 5) ΑΠΑΛΛΑΙ — ΖΕΣΤΟΙ. 6) ΑΡ — ΣΟΝΙΑ — ΑΩΡΟΙ — ΚΑ. 7) ΛΟΣ — ΣΙ — ΚΩΣ — ΑΣ — ΙΟΝ. 8) ΑΝΤΙ — ΣΤΡΑΤΟΣ — ΣΑΣΙ. 9) ΟΝΕ — ΑΙ — ΕΣ — ΡΙΣ. 10) ΑΛΜΑ — ΧΑ — ΑΤΙ — ΑΠ — ΣΑΝ. 12) ΑΩ — ΠΛΩΣ — ΑΝΝΑΜ — ΛΑ. 13) ΝΕΑΡΟΣ — ΣΟΝΑΤΑ. 14) ΠΙΚΡΑΙ — ΦΟΝ — ΣΑΛΑΜΙ. 15) ΑΔ — ΑΤ — ΤΙΜΙΑ — ΔΑ — ΣΣ. 16) ΚΑΣΤΟΡΙΑ — ΚΕΡΑΜΙΔΙ. 17) ΟΣΤΑ — ΟΣΤΡΑΚΑ — ΑΛΑΣ.
ΚΑΘΕΤΩΣ
1) Θά γίνη μητέρα... Ξένων παιδιών. — 'Εκεί γαυπηγούνται τα πλοία.
2) Παίζουν μ' αυτό τα παιδιά. — Κατοικούν ένα νησί του Αιγαίου (θελ. καθαρ.).
3) Αίθουσα υποδοχής. — 'Ανταλλακτική Ιστανούλα (γαλλ.).
4) Μίγμα μετάλλων (πληθ.). — Μοναχικός, φιλέρμος.
5) Πρωτεύουσα κράτους της Ν. 'Αμερικής. — Στollζει τους ώμους της γυναίκας.
6) 'Ακριβαίνο. — Κλάδος άγριελαιας και μεταφορικά: βραδείον.
7) 'Ηρώς έρωτικής πραγμασίας της αρχαιότητας. — 'Υποθετικόν. — 'Ερπετόν. — Σήμα κινδύνου.
8) Νησί της Μαλαϊσίας.

ΕΦΗΑΘΗΝΑΙ

Με το φακό του ματιού

ΛΙΓΑ «πολιτικά παρασκήνια». Ο κ. Σοφούλης είχε ραντεβού με τον κ. Διομήδη στις 11, στο πρωθυπουργικό γραφείο. 'Ερώτησε, λοιπόν, τον ύφυπουργό κ. Λουλακάκη:

— Πού είναι ο Διομήδης;
— Δεν ήρθε ακόμη, κ. πρόεδρε.
Ο πρωθυπουργός κούνησε το κεφάλι του.
— Ο καύμενος ο 'Αλέκος, γέρασε! είπε. Πρέπει να τον βοηθάω λίγο στη δουλειά του, γιατί αλλιώς δε θα τα βγάλει πέρα!!!

Ο ιδιαίτερος γραμματέας του κ. Βενιζέλου τον προφθάνει στη σκάλα της οικίας 'Εμπειρικού όπου κατοικεί προσωρινώς:
— Κύριε πρόεδρε, ξεχάσατε το χαρτοφυλάκι σας.
— Τι να τον κάνω; 'Εγώ είμαι ύφυπουργός... κάνε χαρτοφυλάκιου!

Ο ύφυργός της 'Εργασίας κ. Γούνης, που απαγορεύσε να πίνουν καφέ οι υπάλληλοι του 'Υπουργείου, πήρ' ένα πρωί το τηλέφωνο και παρά ειλε στο θυρωρείο:
— 'Εναν καφέ στο 'Ιδιαίτερο γραφείο. Γλυκό βραστό.
— 'Απαγορεύεται! του απάντησε ο θυρωρός που δεν ήξερε ποιός τηλεφωνεί.

Κι' ο ύφυργός... έκλεισε το τηλέφωνο και δεν ήπιε καφέ! Πού να τολμήσει να πη ποιός είναι;

Ο άρχηγός του Δημοκρατικού Σοσιαλιστικού κόμματος κ. Παπανδρέου, είχε τον τελευταίο καιρό χιλιάδες τηλεφωνήματα κι' εκατοντάδες επισκέψεις που τον συνέχιζαν ή τον επέκριναν για τη στάση του. 'Ενα πρωί, κατάφερε να εισχωρήσει στο γραφείο του κι' ένας... άγνωστος φλύαρος!
— Δεν έκαματε καλά, του έλεγε. Γιατί όταν το 'Εθνος εύρίσκεται ύφ' ός συνθήκας εύρίσκεται... Και του ζάλισε το κεφάλι, δυό ώρες! 'Επί τέλους, ο κ. Παπανδρέου απήντησε και σηκώθηκε.
— Άκουσε, αγαπητέ φίλε, του είπε. Στο δικό μου το κόμμα, ά νήκει;
— Μάλιστα!
— 'Ε... από σήμερα να κάνης κόμμα δικό σου! 'Αμε στο καλό!

Ο κ. Σοφούλης, όταν τον ρώτησαν δημοσιογράφοι γιατί «δεν περιελήφθησαν» στην πρόσκληση για συμμετοχή στην Κεβέρνηση και οι κ.κ. Γονατάς και Ζέρβας, απάντησε... διπλωματικώτατα:
— 'Αμ' αν τους παίρναμε όλους στην Κεβέρνηση, τότε πούους θ' άφηναμε στην αντιπολίτευση; Θά μίας έλεγαν ότι κάναμε... κοινοβουλευτική δικτατορία! 'Ενώ τώρα... μέινανε και κάνα δυο να φωνάζουν απ' όσα!

Τις αναλύσεις που έγιναν, για τα καταστρεμμένα κουτιά του συμπετυκνωμένου γαλακτος, τις εξέτασε ο καθηγητής της Βιομηχανολογίας του Πανεπιστημίου, κ. Γαλανός. Πολύ σωστά. 'Αφού το γάλα είχε βρωμήσει, μόνον καζήνη-ας... βρωματόλ...

ΥΓΙΑΣ, έπρεπε να το εξετάσει. Πάντως, το όνομα και μόνον του καθηγητού κ. Γαλανού, δίνει το πόρισμα της εξέτασεως:
— Γάλα νό...

Τί γίνεται με το πετρέλαιο του κοσμάκη; Οί μπακάληδες ορκίζονται ότι δεν τους δίνει το Μονοπώλιον...
Το Μονοπώλιον ορκίζεται ότι έχει μοιράσει πετρέλαιο... Τέλος ο κοσμάκης ορκίζεται ότι πετρέλαιο άκρύτει και πετρέλαιο δεν βλέπει.

Ο καυγός συνεχίζεται και θά συνεχίζεται επί πολύ, δεν αποκλείεται δε να λάβη και μεγαλύτερας διαστάσεις, δεδομένου ότι όλοι οι μεγάλοι πολέμοι, ως βασικήν άφορμήν έχουν την κατοχήν... πετρελαιοπηγών!...

Ενας γνωστός, αν κι' ένοχλητικός τύπος των κέντρων της Πλατείας 'Ομονοίας, ο πλανόδιος και πάντα μεθυσμένος άνθοπώλης Γιάννης Διλαβέρης ή Ζάν Ντιλαβέρ, όπως ήθελαν ο ίδιος ν' αποκαλήται, αυτοκτόνησε προχθές.

Όσοι τον γνώρισαν, ήξεραν ότι κάπως έτσι θα πεθάνη ο Γιάννης, γιατί πρό όλγων χρόνων, είχε δάλει στο χέρι του στις γραμμές του τραμ, για να ιδη αν θα του το έκοβαν οι ρόδες. Φυσικά το χέρι του έκόπηκε τότε και ο Διλαβέρης, μονόχειρ πλέον, απέκτησε το επάγγελμα του ένοχλητικού ζητιάνου. Προχθές, σε μία στιγμή μεθυσίου, αποφάσισε να κρεμαστή φαίνεται, για να ιδη αν... θα πεθάνη.

Ένοχλητικώτατος όταν ήταν μεθυμένος, όταν τύχαινε να είναι νηφάλιος, δεν ήταν κακός. 'Επί κατονής, μάλιστα, πολλές φορές γινότανε συμπαθής, γιατί είχε μάθει πάντε-ξη βλασιές γερμανικές και έβριζε δυνατά τους Γερμανούς, με τους όποιους είχε συχνά θορυβώδεις... παρεξηγήσεις και κωμικά έπρεσσοία.

Μία φορά που οί Γκεσταπίτες έκαναν έρευνα στην τράγλη του βρήκαν κατάπληκτο ένα γερμανικό κράνος, που το χρησιμοποίησε ο Διλαβέρης ως... δοχείο νυκτός!

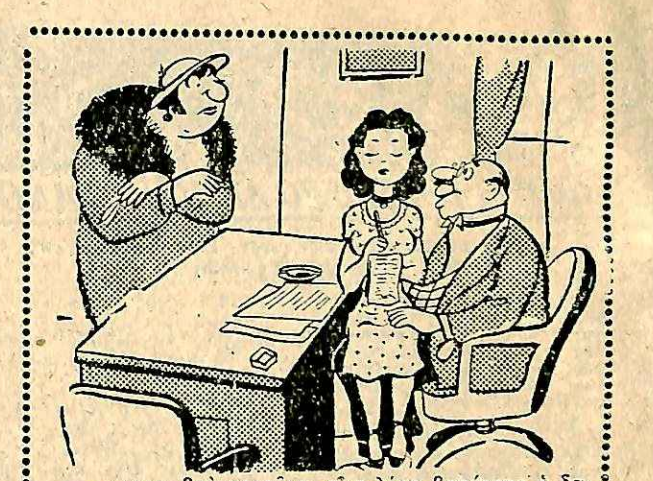
Το τελευταίο στρώσιμο του χιονιού προσέδωσε στην πόλιν μας μία ιδιαίτερη γραφικότητα και όλοι σχεδόν, ντόπιοι και ξένοι, ρομαντικοί και πεζοί, έσπευσαν ν' απολαύσουν και να χαρούν ποικιλοτρόπως το άσυνήθιστο αυτό άσπρισμα των 'Αθηνών. 'Ο κανών όμως έχει και τις εξαιρέσεις του...

Και στην περίπτωση αυτή, την εξαιρεί την απέτελεσαν μόνον οί λαθρέμποροι του συναλλάγματος οί όποιοι έχουν λόγους να μελαγχολούν, όταν βλέπουν, ή όταν ακούνε... Λευκάδα!

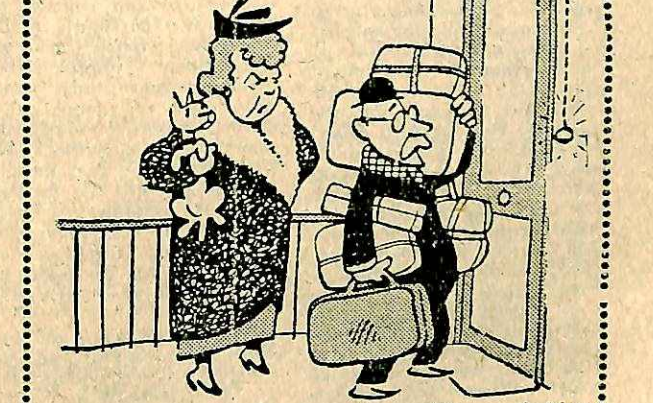
Ο θόρυβος που έγινε γύρω από την... κατάσταση της Νεουρά έκίνησε περισσότερο το ενδιαφέρον των περιέργων, ιδίως των γυναικών. Κατά την τελευταία δίκη της, προσπαθούσαν όλοι να βεβαιώσουν και να διαπιστώσουν ιδίως όμμοσι. 'Εννοείται ότι δεν έλειψαν και τα απαραίτητα σχόλια, ή μάλλον το αδιάκριτο «κοτσομπολιό»...

— Λέτε να είναι το παιδί του Ρουμπιρόζα; ρωτούσε κάποια.
— Αυτό θ' αποδειχθ ήστρα από λίγους μήνες! απαντούσε ένας άλλος.

— Και πώς θ' αποδειχθ;
— 'Απλούστατα! 'Εαν είναι πράγματι του Ρουμπιρόζα, δεδομένου ότι τον λένε Καίσαρα, οί γιατροί θά τον φέρουν «εις φάς» με... Καίσαρική τομή!

— «Ερεϊς, βρέ γυναίκα, είναι λίγο βαρύκοος ή δακτυλογράφος μου και γι' αυτό αναγκάζομαι να την παίρνω στα γόνατά μου!...

— Καύμενε, Ευγένιε!... 'Ενας άλλος στη θέση σου θα τραβούσε το κουδούνι με τα δόντια!...

ΤΣΑΚΩΘΗΚΑΝ!

— 'Ο γιατρός κυρία Ευδοσία μου, διέταξε καλοπέρασι!...

ΦΩΤΙΑ ΚΑΙ ΣΙΔΕΡΟ ΑΠ' ΤΟΝ ΟΥΡΑΝΟ

Μια φανταστική αφήγηση, που θάπρεπε να πραγματοποιηθεί

Υπάρχει πιθανότητα να συμβεί φανταστική ή ανθρώπινη και να σταματήσει το αλληλοφύγωμα; Ο Αμερικανός συγγραφέας Τσαρλς Σάπ υποδεικνύει ένα τρόπο, με την παρακάτω φανταστική αφήγηση του...

Μια είδηση που δημοσιεύθηκε ξαφνικά στους «Τάιμς» της Ν. Υόρκης, στις 15 Φεβρουαρίου 1949, αναστατώσε την υφήλιο: «Οι διασημότεροι αστρονόμοι προέλεγαν ότι, στις 14 Μαΐου, στις 2.30' μετά τα μεσάνυχτα, η Γη θα διασταυρωνόταν με ένα ασύνηφο από μεγάλους μετεωρίτες. Έτσι, επί 48 ώρες, όλα τα μέτρα του κόσμου, το ένα μετά το άλλο, θα δέχονταν μια τρομερή βροχή από λευκοπυρραμένους μεταλλικούς όγκους, που θα σκότωναν εκατομμύρια ανθρώπους και θα προκαλούσαν ζημιές ανυπολόγιστες, με το βάρος και τη θερμότητά τους!»

Σ' άλλες σελίδες της ίδιας εφημερίδας δημοσιεύονταν άρθρα που εξηγούσαν τι είναι οι μετεωρίτες, γιατί οι περισσότεροι δεν φάνηκαν ως το έδαφος και πόση τρομακτική δύναμη έχουν όταν τύχουν να συγκρουστούν με την επιφάνεια της Γης.

Οι άνθρωποι σταμάτησαν κάθε εργασία, την ημέρα αυτή, κι' άρχισαν να σχολιάζουν την αναπόφευκτη καταστροφή. Δεν πανικοβλήθηκαν ωστόσο, ακριβώς γιατί ήξεραν πως δεν μπορούσαν να κάνουν τίποτα...

Το ίδιο βράδυ, οι εφημερίδες ανήγγειλαν ότι είχε αναχρησιμεύσει ο κακοτυχισμένος Ο.Η.Ε. κι' ότι το Συμβούλιο Ασφαλείας ασχολείτο με τη σωτηρία του κόσμου, για να κάνει «ότι ήταν ανθρωπίνως δυνατόν». Σε μια έκτακτη σύνοδο της Γενικής Συνέλευσης — για την οποία θα έφταναν τα μέλη αεροπορικάς — το επόμενο βράδυ, θα ελαιθάνοντο από φάσεις κοσμοϊστορικές.

Στο μεταξύ, σταμάτησαν οι εμφύλιοι πόλεμοι κι' οι συγκρούσεις σ' όλα τα μέρη του κόσμου, στις Ίνδίες, στην Κίνα, στην Ελλάδα.

Η απειλή της καταστροφής είχε φέρει την ειρήνη στον κόσμο, σαν μια βελή επέμβαση.

Στη Συνέλευση του Ο.Η.Ε., έγιναν πράγματα που κανείς δεν θα τα πίστευε ποτέ... Ο αντιπρόεδρος των Ίνδιων, Πολιεύαν Π. Χ. διηλώσε ότι, υπό τέτοιες συνθήκες, δεν υπήρχε πια φόβος πολέμου. Συνεπώς, η χώρα του είχε πάψει να φτιάχνει ατομικές βόμβες κι' ήταν έτοιμη να φανερώσει όλα τα μυστικά της ατομικής ενέργειας, για την πιθανή χρησιμοποίησή τους στην ανθρωπιά κατά των μετεωριτών.

Η Νότιος Αφρική, η Γαλλία, η Ολλανδία και το Βέλγιο ζήτησαν να αναλάβει ο Ο.Η.Ε. την κηδεμονία των άποικιών τους, για τη γενική συνεργασία της αντιμετεωρικής άμυνας.

Μέσα σε λίγες ώρες, η Συνέλευση είχε καταστρώσει με ζήλευτη ταχύτητα, ολοκληρωμένο σχέδιο των άμυντικών προπαρασκευών. Τα τρία κύρια σημεία του ήταν: Α') Διεθνής επίστρωσις εργατικών χεριών και διαθεσίμων πόρων. Β') Χαρτογράφηση των περιοχών, όπου θα μπορούσε να διασκορπισθεί ο πληθυσμός των πόλεων, ασχέτως συνόρων και χωρίς ανάγκη διαβατηρίων, κι' εφοδισμός τους με τρόφιμα και ιατρικό υλικό. Γ') Συγκέντρωση σε υπόγειες αποθήκες υλικών για την ανοικοδόμηση του κόσμου μετά την καταστροφή.

Κι' η εφαρμογή του σχεδίου αυτού άρχισε, με ζήλο πρωτοφανή στην ιστορία.

Το Στρατιωτικό Επιτελείον του Ο.Η.Ε. συγκέντρωσε τις προμήθειες και τις έστειλε όπου έπρεπε. Κάθε χώρα έδινε, κι' είχε: Οι Ίνδιες. Πολιτείες σιταριού και χάλυβα, η Αργεντινή κρέας, η Αγγλία κάρβουνο, η Ρωσία ξυλεία, η Σουηδία καουτσούκ, η Αίγυπτος βαμβάκι, η Βραζιλία καφέ...

Τα βιομηχανικά κράτη πρόσφεραν ατμομηχανές, καυιόνια, αεροπλάνα, ψυγεία για την έναποθήκευση τροφίμων...

Οι Ανταρκτικές, που τον διεκδικούσαν προηγουμένως 8 χώρες, έγινε ένα τεράστιο ψυγείο-αποθήκη, υπό την κηδεμονία του Ο.Η.Ε. Ιδίως για το γρήγορο ανεφοδιασμό των κρατών του νοτίου ημισφαίριου που θα πάθαιναν καταστροφές απ' τους μετεωρίτες.

Εδώ κι' εκεί ωστόσο, συνέβαιναν μερικά κωμικοτραγικά περιστατικά. Σε διάφορα μέρη της κεντρικής Ευρώπης, μικρές θρησκευτικές εταιρείες διεκήρυτταν ότι η 14η Μαΐου θα ήταν η ημέρα της Δευτέρας Παρουσίας. Τα μέλη τους πουλούσαν τα επίγεια αγαθά τους κι' άρνούτο να συμμετάσχουν στη γενική άμυντική προσπάθεια. Διάφοροι σπανοί ευγενείς πρόσφεραν τους πύργους τους, στους βοσκούς, που θα τους δείκνυαν ασφαλισμένες σπηλιές.

Όλες σχεδόν οι διασκευές είχαν λείψει, οι ιπποδρομίες είχαν σταματήσει, οι χαρτοπαικτικές λέσες είχαν κλείσει, γιατί όλοι οι άνθρωποι, πλούσιοι και φτωχοί, εργάζονταν σκληρά. Έπρεπε να ενταχθούν

η βιομηχανική παραγωγή, να κατασκευασθούν υπόγειοι καταφύγια, να λειτουργήσουν κανονικά οι συγκοινωνίες για τη μεταφορά τόσο κόσμου...

Όλοι οι στρατοί είχαν διαλυθεί. Είχε διατηρηθεί μόνο σε κάθε χώρα μία μικρή δύναμη, ως αστυνομία του Ο.Η.Ε. (κι' αυτό ήταν εύτυχημα, γιατί ανακαλύφθηκε έτσι και ματαιώθηκε ένα σχέδιο τρομοκρατικών ενεργειών που προετοίμαζαν οι Ναζήδες τεχνικοί των πυραύλων, στις Ίνδιες. Πολιτείες και στη Ρωσία, για την 14η Μαΐου).

Πολλές χώρες ζητούσαν μετανάστες απ' τις πυκνοκατοικημένες Ίνδιες και την Κίνα, κι' άλλες Έβραίους απ' την Παλαιστίνη.

Όταν έφτασε ο Μάιος, οι άνθρωποι άρχισαν να προετοιμάζονται, δίχως διακρίσεις θρησκείας. Έξω απ' τις εκκλησίες υπήρχαν μεγάλες έπιγραφές: «Ελάτε μες. Προσευχόμεθα όλοι στον ίδιο Θεό».

Σε τις 13 Μαΐου, συμπληρώθηκε η εκκένωση των πόλεων. Καί, τη νύχτα αυτή, στις 3.20', ο ούρανος φλογίστηκε απ' τους διατόντες... Εύτυχος, κι' μετεωρίται ήταν μικρότεροι απ' ό,τι προέβλεπαν οι επιστήμονες, κι' έτσι σχεδόν όλοι καίγονταν απ' την τριβή με τον αέρα, πριν φτάσουν στο έδαφος.

Την επομένη όμως νύχτα, που περίκοι περίεργοι είχαν βγει απ' τα καταφύγια για να απαλαύσουν το πυροτέχνημα του ουρανού, έπεσαν ξαφνικά μεγάλοι μετεωρίται και σκότωσαν 229.000 ανθρώπους.

Αυτοί ήταν τα τελευταία και μοναδικά θύματα. Κατόπιν ο κίνδυνος πέρασε. Ο κόσμος είχε διασωθεί. Κι' έπειτα απ' αυτό το θείο μάθημα, μία καινούργια ζωή άρχισε για την ανθρωπότητα, με ομόνοια, αγάπη, αλληλεγγύη, εργασία και δικαιοσύνη...

ΤΣΑΡΛ ΣΑΠ

Τα περιεργά του γκαζιού

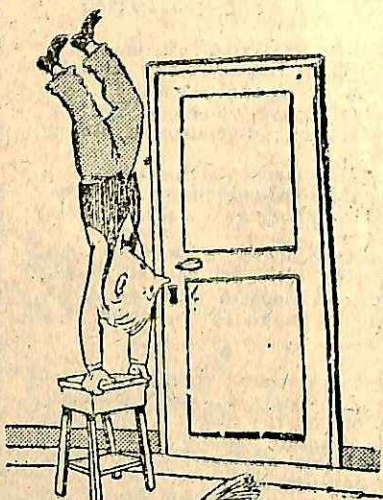
Οι πρώτοι που χρησιμοποίησαν το γκαζιό για φωτισμό, ήταν οι αρχαίοι Κινέζοι, οι οποίοι μαζεύαν φυσικά καύσιμα αέρια μέσα σε τουλούμια, τους άνοιγαν μία μικρή τρυπα κι' έβγαζαν φωτιά.

Ο πρώτος δρόμος που φωτίστηκε με γκαζιό, ήταν η οδός Παλλ-Μωλλ του Λονδίνου (1807).

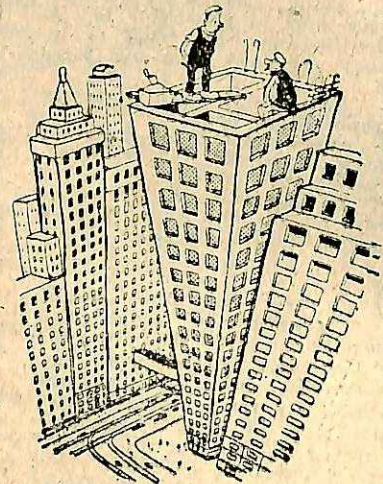
Το 1815, ιδρύθηκε στην Αγγλία μία εταιρεία για την παραγωγή γκαζιού από φάρδαβο. Το αέριο αυτό χρησιμοποιήθηκε για το φωτισμό του Κεντρικού Ταχυδρομείου κι' ενός μεγάλου θεάτρου του Λονδίνου, αλλά εγκαταλείφθηκε γρήγορα γιατί θεωρήθηκε επικίνδυνο.

Είναι λανθασμένη η ιδέα ότι η φλόγα του γκαζιού στεγνώνει τον αέρα ενός δωματίου. Απεναντίας, προσθέτει υγρασία, γιατί η καύσις του παράγει υδρατμούς.

ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ ΣΕ ΕΙΚΟΝΕΣ

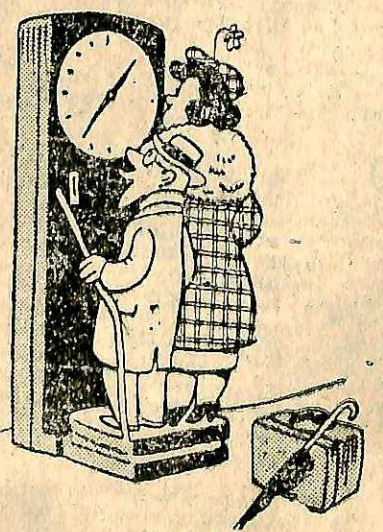

— Για κύττα τι με αναγκάζουν να κάνω με το να βάλουν την κλειδαριά ανάποδα!...

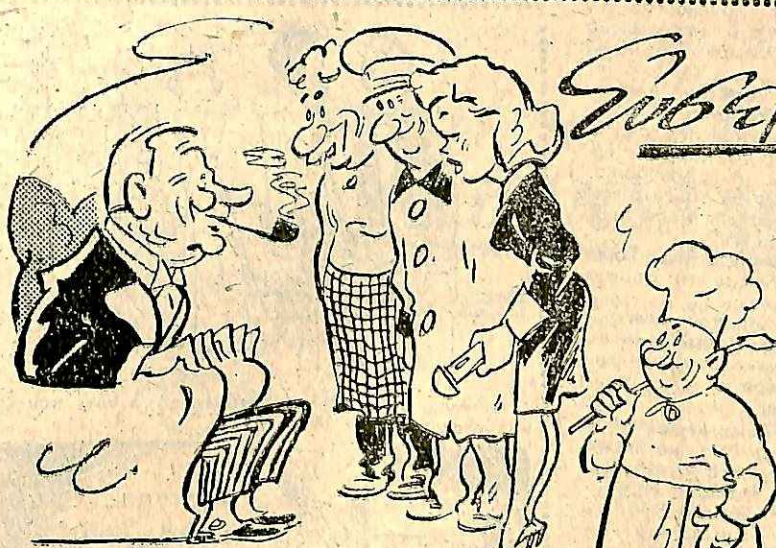

ΣΤΗ ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ

— Ακόμα δυο πατώματα!... Δεν σταματούμε εδώ, λέω εγώ; Ποιος θα σκεφτεί να τα μετρήσει;

— Ανδρόνικε, ζυγίζουμε επτά οκάδες περισσότερο απ' την τελευταία φορά... Πάχυνες πάλι!

Κατόπιν ταλαντεύσεων και μόχθων τώσων άλλων κι' αφού παρατεντώθηκε των κρίσεων το τέλος, η χώρα μας απέφυγε τον περαιτέρω σάλο, διότι κατάρτιστηκε Κυβέρνησις εν τέλει. Κυβέρνησις συνασπισμού εύρεσε, όπως λέγεται, στα χέρια της, από τινος τις τύχες μας κρατά κι' απ' τη φιλοδοξία της κι' από τον ζήλο φλέγεται, του τόπου μας τ' αδύνατα να κάνει δυνατά. Αυτά περίπου μας δηλοί στο πρώτο της διάγγελμα, κι' αυτό και κάθε τάξις μας και κάθε μας επάγγελμα, της ευκαιρίας δρᾶτται δυο λόγια ν' απευθύνει, σ' αυτούς που φέρουν, σήμερα, των πάντων την ευθύνη!

Εν πρώτοις σπεύδουν οι σωφὲρ και μ' ὅλην τὴν (ψυχὴν) τους στη νέα μας Κυβέρνησι ἐκφράζουν τὴν εὐχὴν τους τετρατείς δυὰ και τρείς και δέκα να πατήση ἄρκει στὰ χέρια της γερό τιμόνι να κρατήση!

Καθηγηταί, διδάσκαλοι κι' ἐν γένει αὐτὸς ὁ κλάδος, πού εἰν' ἡ ζωντανὴ ψυχὴ τῆς νέας μας Ἑλλάδος εὐχόμεναι ἡ Κυβέρνησις πρὸ πάντων να προσέχη «προθέσει»... καταχρηστικὸς κανόνας να μὴν ἐχη... Κάθε ὑπηρεσία μας να κάνει ὅτι ἀρμόζει να διορθῶν αὐθαρεῖ τὰ λάθη τὰ μικρά της και να ἐργάζεται πιστὰς και να μὴν ἐφαρμόζῃ τὸ... «δασκαλε πού δίδασκες και νόμον δὲν ἐκρά- (τεῖς)»!

Εὐχὲς θερμὲς, παρόμοιες, μαζί με κάθε στρώμα, ἐκφράζουν κι' ἐκδηλώνουν κι' οἱ πλῆτρες μας ἀ- (κόμα) κι' ἐλπίζει ὅπωςδήποτε — κι' ἐκείνο το συνάφι — ἡ νέα μας Κυβέρνησις να λήψῃ τὴν... σκάφη, σκάφη!

Οἱ χορευταί μας, εὐχόμεναι να λείψῃ κάθε ἀνέχεια, στὰ διάφορα παράπανα να μὴ διαδῶν συνεχῆς και δίχως παρατάγους ἡ ἄλλα διαβήματα, πρὸς τὴν ἀνοικοδομῆσιν να δοῦμε νέα δῆματα!

Ἡ τάξις τῶν ταξιθετῶν, μ' αὐτὴν τὴν εὐκαιρία, τὴν εὐνομίαν εὐχεται και τὴν εὐμερία. τὸ ζήτημα τῶν... «θεσέων» να μὴ ξαναπροβάλλῃ κι' ὅλα τὰ κείμενα κακῶς σπῇ... θέσι τους να βάλῃ!

Τὸ ζήτημα τῶν θέσεων τῆς μιᾶς, ἡ τῶν πολλῶν, ἀπασχολεῖ και τὴν εὐχὴ τῶν ὀπωροπαλῶν, γιατί μιὰ θέσι γίνεται, συνήθως ἀφορμὴ δημιουργίας ἀρκούντων πολιτικῶν ὀμίλων και ἱδρυμάτων και μὴ, τὸ ρουσφετακι καταντᾷ τῆς... ἐρίδος τὸ υἱόν!

Μὲ τὴν σειρά τους εὐχόμεναι οἱ πτηνοτρόφοι πάντες, να μὴν ὑπάρχουν εὐνοίες, χατήρια και ἀβάντες... Να μὴ τὰ λέμε, δηλαδὴ, ἀλλοίως ἀπ' τὸνα μέρος κι' ἀντίθετα να πράττουμε κρυφὰ κι' ἰδιαιτέρως, γιατί σημαίνει τότες:

Ἄλλου τὰ κακαρίσματα κι' ἄλλου γενοῦν οἱ... κότ- (τες).

Ὁ πόθος εἶνε γενικὸς ἐκ μέρους τῶν ἀστῶν γι' αὐτὸ ὑπάρχει κι' ἡ εὐχὴ τῶν λαχαροπλάστῶν,

Συμβεβηλ ποδοί

που θέλουν ἀναντίρρητα, να εἶνε τῶν πολιτικῶν τὰ στέματα... μελίσρρυτα και σ' ὅλα τὰ ζητήματα, μικρά εἴτε μεγάλα, να τάχουν... μελί - γάλα!

Δὲν ὑστεροῦν, ὁμολογῶ, αὐτὴν τὴν ἐποχὴ, να δώσουν τὴν κατάλληλὴν κι' ἀρμόζουσαν εὐχὴν κι' αὐτοὶ πού φτάνουν κόσκινα, οἱ κοσκινάδες ἤγουν και με τὰ κάτωθι, σχεδόν, τὰ λόγια καταλήγουν: «Ἐμεῖς θὰ περιμένουμε τὴν τελευταία ὥρα, τὴς πράξεις και τὰ ἔργα σου να ἐπιδοκιμάσουμε γιατί δὲν ἀποκλείεται κι' ἐσύ να εἶσαι, τώρα, καινούργιο κοσκινάκι μου και πού να σὲ κρεμάσουμε!

Μὰ κι' οἱ κουρεῖς κι' οἱ κομματαὶ ἀκολουθοῦν τὸ (ρεῦμα), ἡ τὸ κοινῶς λεγόμενον τῆς ἐπαχῆς μας πνεύμα και να εὐδοῶν εὐχόμεναι τὰς τόσας προσδοκίας, νάνε Κουβέρνο... «περμαναντ», τούτεστιν... διαρ- (κεῖας)!

Στὴν τάξι πού ἀνέφερα τῶν κομμάτων - κοινῶν, προστίθεται κι' ἡ ἐνθερμος... μερίς τῶν φουρνιῶν, ἡ τῶν ἀρτοποιῶν, πού θὰ τῶνισι ὁμόθυμα και θὰ διευκρινίσῃ, ὅτι ζητᾷ τὴν πρόληψιν κακῶν συνεπειῶν και να μὴν ἐφαρμόζεται τὸ: «...φούρνος μὴν κα- (πνίσῃ)»!

Μὴ σὰς φανῇ παράξενον, ἀγαπητοί μου, ὅτι, ἀπὸ τῶν πρώτους ἐρχόμεναι κι' οἱ νεκροθάφτες (πρώτοι).

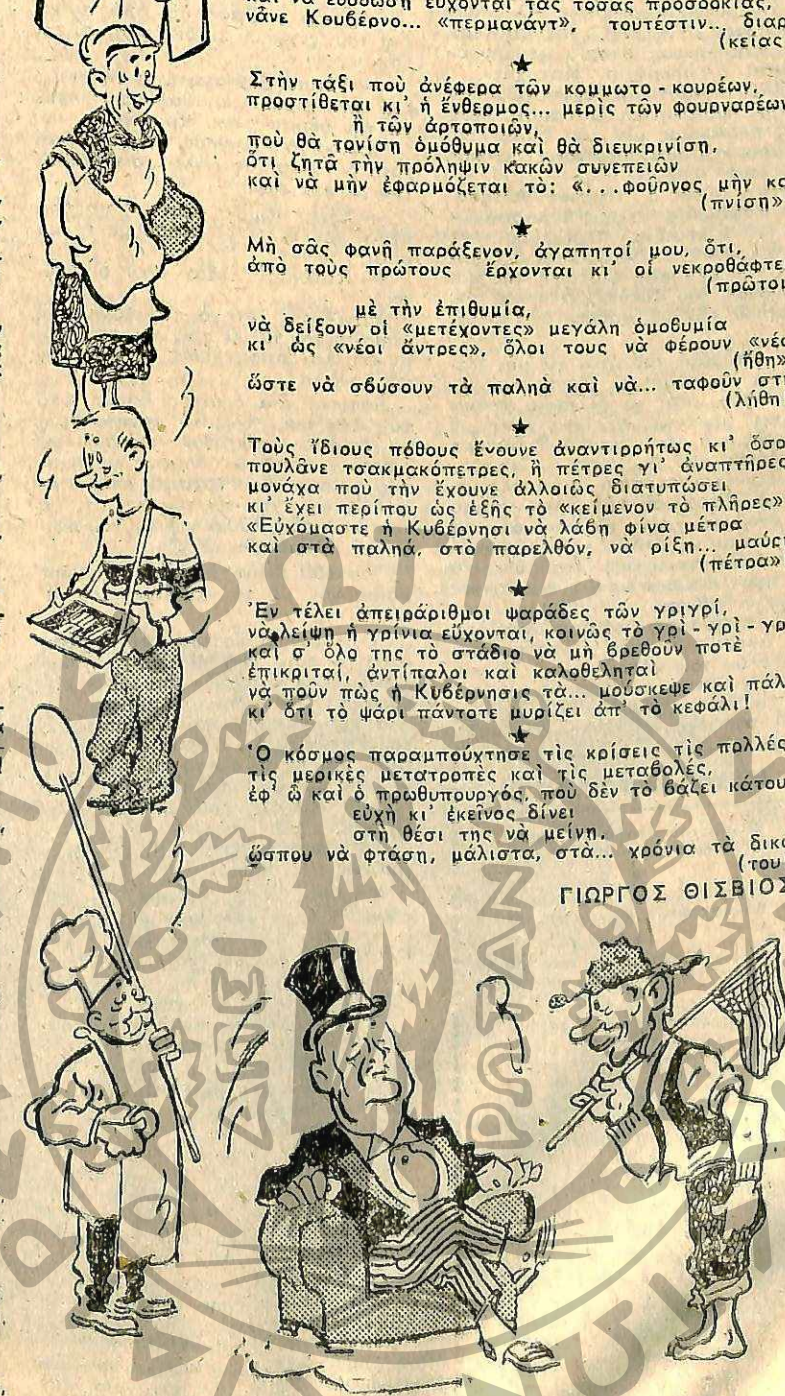
Μὲ τὴν ἐπιθυμία, να δεῖξουν οἱ «μετεωρίτες» μεγάλη ὁμοθυμία (ἤθη), κι' ὡς «νέοι ἄντρες», ὅλοι τους να φέρουν «νέα (ἤθη), ὥστε να σδύσουν τὰ παλὰ και να... ταφοῦν στὴ (λίθη)!

Τοὺς ἴδιους πόθους ἔνουνε ἀναντιρρήτως κι' ὅσοι πούλανε τσακμακόπετρες, ἡ πέτρες γι' ἀναπτήρες, μονάχα πού τὴν ἔχουνε ἀλλοίως διατυπώσει κι' ἔχει περίπου ὡς ἐξῆς τὸ «κείμενον τὸ πλῆρες»: «Εὐχόμεναι ἡ Κυβέρνησις να λάβῃ φῖνα μέτρα και στὰ παλὰ, στὸ παρελθόν, να ρίξῃ... μαύρη (πέτρα)»!

Ἐν τέλει ἀπειράριθμοι παράδες τῶν γριγρί, να λείψῃ ἡ γρίνια εὐχόμεναι, κοινῶς τὸ γρί - γρί και σ' ὅλα τῆς τὸ στάδιο να μὴ βρεθὸν ποτὲ ἐπικριταί, ἀντίπαλοι και καλοθεληταί να πουν πὺς ἡ Κυβέρνησις τὰ... μούσκεψε και πάλι κι' ὅτι τὸ ψῆρι πάντοτε μυρίζει ἀπ' τὸ κεφάλι!

Ὁ κόσμος παραμπούτησε τὴς κρίσεις τὴς παλλῆς, τὴς μερικῆς μετατροπῆς και τὴς μεταβολῆς, ἐφ' ὃ και ὁ πρωθυπουργός, πού δὲν τὸ θέλει κάτω, εὐχὴ κι' ἐκείνος δίνει, στὴ θέσι τῆς να μείνῃ, ὥσπου να φτάσῃ, μάλιστα, στὰ... χρόνια τὰ δικά (του)!

ΓΙΩΡΓΟΣ ΘΙΣΒΙΟΣ

Η παληκαριά ΤΟΥ ΡΑΦΑΛΙΑ

Τον χαϊρό της κηρύξεως του
Ρωσοεπικρατικού πολέμου

Το 1854 οι κυβερνήσεις 'Αγγλίας και Γαλλίας, ανήσυχες μήπως η 'Ελλάς κινητοποιήσει στρατιωτικές εναντίον της Τουρκίας, με την κήρυξη του Ρωσο-Τουρκικού πολέμου — που η ιστορία τον μνημονεύει με τον τίτλο: Κριμαϊκός Πόλεμος — σκέφθηκαν να λάβουν ώρισμα περιοριστικά μέτρα και να την υποχρεώσουν σε ακινητοποίηση.

Και πραγματικά, αυτά τα μέτρα των δύο Δυνάμεων εκδηλώθηκαν σε λίγο καιρό με αποκλεισμό και κατοχή του Πειραιώς (1855-56).

Πρώτη ενέργεια των ξένων, μετά τον αποκλεισμό, ήταν η κατάσχεση όλων των 'Ελληνικών πολεμικών πλοίων, που έγινε με τη συγκατάθεσι της τότε κυβέρνησεως 'Αλ. Μαυροκορδάτου, γνωστής περισσότερο στην νεοελληνική ιστορία με την ονομασία «Υπουργείον Κατοχής».

Όλοι οι ναυτικοί συμμορφώθηκαν με την κυβερνητική απόφασι, ένας όμως πλοίαρχος δεν την έλαβε υπ' όψιν του και δεν παρέδωσε το καράβι του.

Ήταν αυτός ο 'Υδραίος 'Αλεξάνδρης Ραφαλιάς, παλιός θαλασσομάχος του Εικοσιένα, πλοίαρχος τότε του δρόμου «Λουδοβίκος». 'Αμα πήρε την έγγραφη διαταγή της κυβερνήσεως του, άνοιξε τα πανιά του καραβιού του και χάθηκε στο πέλαγος!

Η απόφασί του ήταν να μην παραδοθή όπωσδήποτε. 'Απομακρύνθηκε, λοιπόν, από τα 'Ελληνικά παράλια και άρμένισε, σε ξένα νερά, με το πολεμικό του, μεταξύ Κυδωνιών, Μυτιλήνης και Σμύρνης.

Είχαν έτσι περάσει κάμποσες μέρες, ο Ραφαλιάς, μένοντας πάντα σ' ανοιχτά, χωρίς να πλησιάσει σε κανένα λιμάνι, όταν ένα μεσημέρι η βάρδια ανήγγειλε δυό ξένα πολεμικά που προχωρούσαν κατ' εθείαν προς τον 'Λουδοβίκος».

Ο Ραφαλιάς τὸ νόμισε 'Αγγλικά. Και αμέσως διέταξε σύνταξι πολεμική όλου του πληρώματος. Τὰ κανόνια γεμίστηκαν και οί ναύτες πήραν τις θέσεις τους.

Ο παππάς του 'Ελληνικού πολε-

μικού Παπαρσένης, ακούοντας τὸν σάλαγο ἐπάνω σὶν κατὰστρωμα βγήκε ἀπὸ τὸ θαλαμίσκο νὰ δῇ τί συμβαίνει.

— Τί τρέχει, καπετὰν 'Αλεξάνδρη; ρώτησε τὸν Ραφαλιά.

— Τρέχει, τοῦ ἀπάντησε ὁ Ραφαλιάς, πὼς αὐτὰ τὰ καράβια ἐρχοῦνται νὰ πιάσουν τὸν 'Λουδοβίκον» μας. 'Εγὼ ὅμως δὲν θὰ τὸ ἐπιτρέψω καὶ ἡ θὰ με βουλιάξουν ἢ θὰ τοὺς βουλιάξω! Αὐτὸ τρέχει!

Τὰ δυὸ καράβια ὅμως ἦταν Τούρκικα καὶ ἀφ'οὗ ἐδείξαν τὴ σημαία τοὺς ἀπομακρύνθηκαν.

Ἀλλὰ οἱ 'Αγγλοὶ ποὺ κηνηγοῦσαν πραγματικὰ τὸν Ραφαλιά, μετὰ τὸ καράβι του, τὸν ἀνεκάλυψαν καὶ τὸν ἀπέκλεισαν μὴ μέρα σ' ἓναν ὁρμίσκο τῆς Μυτιλήνης.

Ἐνας 'Αγγλος ἀξιωματικὸς πῆγε τότε μετὰ βάρκα σὸν 'Ελληνικὸν πολεμικὸν, ἀνέθηκε μόνος σὸν κατὰστρωμα καὶ ἐδείξε στὸν Ραφαλιά τὴ διαταγὴν ποὺ ἔλεγε νὰ παραδῶσθ ὁ 'Ελλην πλοίαρχος ἀμέσως τὸ καράβι.

Ἀρπάξε ὁ Ραφαλιάς ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ 'Αγγλου τὴ διαταγὴ καὶ τὴν ἔσκιζε.

— Τέτοια διαταγὴ ἐγὼ τὴ σκίζω καὶ τὴν ρίχνω στὴ θάλασσα! εἶπε μετὰ τὴν ὑδραϊκὴν του προφορά.

Ἐφυγε ὁ 'Αγγλος γρήγορα καὶ τότε ὁ Ραφαλιάς καλεῖ τοὺς ναύτες του μετὰ μὴ φωνῇ:

— Εἶνε, μωρέ, κανέναν σας δὲ μέσα ποὺ θέλει ν' ἀφίσουμε τὸ καράβι;

— Κανέναν! εἶπαν ὅλοι οἱ ναύτες.

Κατέβασε τότε ὁ καπετάνιος τὴ σημαία, τὴν τύλιξε τριγύρω σὸν κορμὶ του καὶ παρήγγειλε νὰ γυρίσουν τὰ κανόνια!

Ξαφνικὰ μὴ δεύτερη βάρκα ἀπὸ τὸν 'Αγγλικὸν πολεμικὸν φάνηκε πάλι νὰ ἐρχεται πρὸς τὸν 'Λουδοβίκον». Ἦταν ὁ ἴδιος ὁ 'Αγγλος ἀρχηγὸς τῆς μοίρας, ποὺ ἐρχόταν στὸν Ραφαλιά, ὅχι γιὰ νὰ τοῦ πῇ ὅτι θὰ τὸν βουλιάξει, ἀλλὰ γιὰ νὰ τοῦ σφίξῃ με θαυμασμὸ τὸ χέρι.

Ὑστερα ἔκανε παιδιὰ ὁ 'Αγγλος μοίραρχος μετὰ τὸν πολεμικὸν τοῦ καράβι.

Ὁ Ραφαλιάς ὕστερα ἀπὸ τὸν περιστατικὸν αὐτὸν τῆς Μυτιλήνης ἐξακολουθοῦσε νὰ ἀρμένιζε ἐπὶ μῆνας μακρὰ ἀπ' τὰ 'Ελληνικὰ λιμάνια.

Τέλος ἡ κυβερνήσι Μαυροκορδάτου κατάρθρωσε νὰ ἀρθῇ ὁ ἀποκλεισμὸς καὶ νὰ πᾶν σὸν καλὸν του...

Τότε καὶ ὁ Ραφαλιάς ἦρθε μετὰ τὸ καράβι του καὶ ἐρριξε ἀγκυρά στὸν Πειραιά.

Τὸ ἔμαθε ὁ 'Ὁθων καὶ κατέβηκε ἀμέσως σὸν πλοῖον.

Μετὰ ὅρος βαρὺ καὶ αὐστηρὸν, βέλησε δὴθεν νὰ μαλώσῃ τὸν 'Υδραίο:

— Διατὶ δὲν ὑπακούσατε εἰς τὴν Κυβερνήσιν καὶ δὲν παρεδώσατε τὸν πολεμικόν; Καὶ τοσούτους μῆνας ποὺ ἐλείπατε; ρώτησε αὐστηρὰ τὰχα.

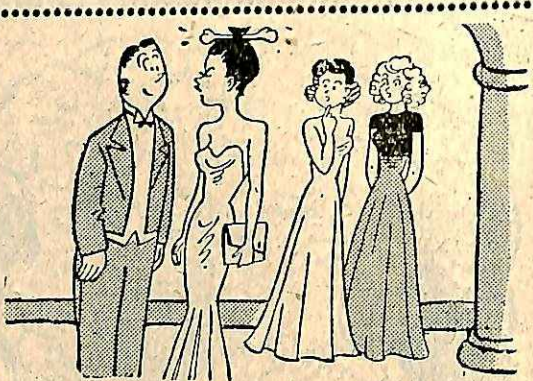
— Δὲν ἤθελα νὰ μαυρίσω τὸν κόουτελο τῆς πατρίδας, οὐτὲ τὸν κούτελο τοῦ βασιλῆα μου! εἶπε ὁ Ραφαλιάς.

Ὁ 'Ὁθων τοῦ ἔσφιξε τὸ χέρι καὶ τὸν παρασημοφόρησε.

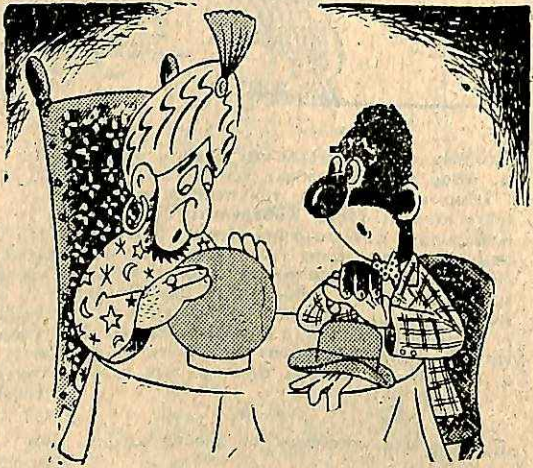
Φαίνεται ὅτι τὰ 'Αγγλογαλλικὰ πολεμικὰ δὲν εἶχαν ὁδηγίαν νὰ κτυπήσουν ὅσους 'Ελλήνας ναυτικούς δὲν θὰ παράδιδαν, τυχόν, τὰ πολεμικά. Ὁμως τοῦ Ραφαλιά ἡ ἀποφασὶ καὶ ἡ παληκαριά δὲν χάνει ἀπολύτως τίποτα ἀπὸ τὴν δόξα τῆς!

Οἱ Ραφαλιάδες ἦταν τέσσερα ἀδέλφια. Ὁ Λεωτέρης σκοτώθηκε τὸ 1824 στὴ ναυμαχία τῆς Πύλου, ὁ Γιάννης στὴ ναυμαχία τῆς Κρήτης τὸ 1826, ὁ Ἀντώνης πέθανε ἐπὶ τὸν θάνατον πρὶν ἀπὸ τὸν τελευταῖον τὸν 'Αλεξάνδρη, ποὺ εἶχε διπλὴ τὴ δόξα.

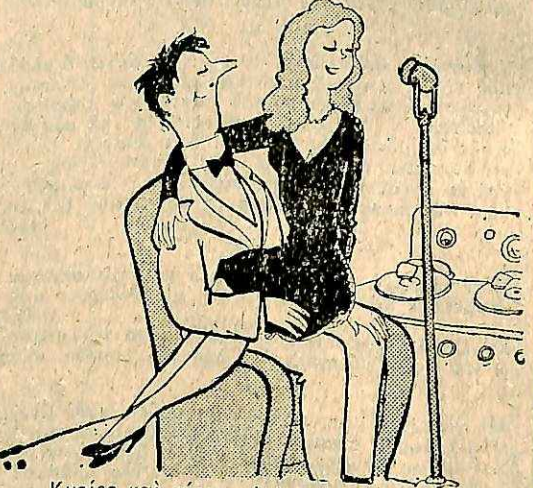
Γ. Α. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

— Αὐτὸ εἶναι τὸ χτένισμά της ἀπὸ τότε ποὺ ξαναγύρισε ἀπὸ τὴν 'Αφρική!...

— Πολὺ σκούρα τὰ βλέπω τὰ πράγματα!...

— Κυρίες καὶ κύριοι, ἡ ἐκπομπή μας ἐτελείωσε, καληνύχτα σας!...

— Κύριε ἀστυνόμε, ἡ γυναῖκα μου ποὺ χτὲς σὰς εἶπα πὼς ἐξαφανίστηκε, ξαναγύρισε πρὸς ὀλίγον σὸ σπίτι!...

Τὸ κατάντημα μιᾶς 'Αγγλίδος ἀριστοκράτιδος

Υπάρχουν γυναῖκες ποὺ ξεκινῶν ἀπὸ πολὺ χαμηλὰ γιὰ ν' ἀνεβῶν ψηλὰ καὶ νὰ παίξουν κάποιο σημαντικό ρόλο σὸν προσκήνιο τῆς ζωῆς καὶ κάποτε τῆς ιστορίας. Ἡ περίπτωση τῆς λαίδης Λαβίνια Γκρόσβενορ εἶναι ἡ ἀντίθετη. Ξεκίνησε ἀπὸ πολὺ ψηλὰ γιὰ νὰ πέσῃ κατὰ περισσότερο ἀπὸ χαμηλὰ: γιὰ νὰ κυλισθῇ μέσα σὸν βούρκο τῆς ἀκολασίας καὶ τῆς διαφθοράς.

Ἡ οἰκογένειά της ἦταν ἀπὸ τίς μεγαλύτερες τῆς 'Αγγλίας. Καὶ ὁ γάμος της μετὰ τὸν λόρδο Γκρόσβενορ τῆς ἐξασφάλισε μὴ ἀξιοζήλευτη θέσι στὴν πρώτη σειρά τῆς ἀγγλικῆς ἀριστοκρατίας. Ἀλλ' ἡ λαίδη Λαβίνια εἶχε τὸ διάβολο μέσα της. Μετὰ τὸν γάμο τους, ὁ λόρδος Γκρόσβενορ ἔφυγε μαζί μετὰ τὴν γυναῖκα του γιὰ τὴν ἡπειρωτικὴν Ἑυρώπη.

Ἦταν τὸ γαμήλιο ταξίδι τους. Καὶ ὁ μὴν τοῦ μελίστος συνεχίζονταν περισσότερο ἀπὸ ἓνα ἔξμηνο. Ἀλλὰ στὴν πόλιν τῶν Δογηδῶν ἡ νεαρὴ λαίδη—ἦταν μόλις δέκα ἑννέα χρόνων— ἔκανε τὴν πρώτη σοβαρὴν παρεκτροπὴ τῆς ζωῆς της. Ἀπέναντι ἀπ' τὸ ξενοδοχεῖο, ὅπου εἶχε ἐγκατασταθῇ μετὰ τὸν ἄντρα της, ἔμενε ἓνας νεαρὸς Βενετσιάνος εὐπατρίδης, μετὰ μωμὸ πρόσωπο, σφιχτοδεμένο κορμὶ καὶ ἀδρὰ χαρακτηριστικά.

Τὸν ἔλεξαν Ραφέλο Καπέλλι καὶ περνοῦσε μὴ πολὺ ἰδιόρρυθμη ζωὴ. Ὁλητὴν ἡμέρα ζωγράφιζε μέσα σὲ μίαν αἰθούσα τοῦ μεγάρου του, ποὺ τὴν εἶχε διασκευάσει σὲ ἐργαστήριον καὶ, μόλις βράδυαζε, ἐμπαινε σὲ μίαν πολυτελὴ γόνδολα μαζί με μίαν συντροφιά ἀπὸ κιθαριστοὺς καὶ τραγουδιστὲς, ποὺ τὸν συνώδευαν μετὰ τραγούδια τους στὸν περίπατόν του ἀνάμεσα στὰ κανάλια τῆς Βενετίας.

Ἡ λαίδη Γκρόσβενορ αἰσθάνθηκε ἓνα φλογερὸ πάθος γιὰ τὸν Βενετσιάνον εὐπατρίδη, ποὺ εἶχε γοητευθῇ ἀπὸ τὴν ὁμορφιά καὶ τὴν χάρι τῆς νεαρῆς 'Αγγλίδος ἀριστοκράτιδος.

Ἡ Λαβίνια ἄρχισε τότε νὰ ἀπατάτῃ τὸν ἄντρα της μπροστὰ στὰ μάτια τοῦ σχεδὸν καὶ, μὴ μὲρα, ἐξαφανίστηκε μαζί μετὰ τὸν ἀγαπημένο της.

Ἀλλ' ἦταν ἓνα παροδικὸ πάθος, ποὺ φαίνεται ὅτι ἔδωσε μόλις πέρασε ἡ πρώτη λαχτάρα. Δυὸ βδομάδες ἀργότερα, ἡ Λαβίνια ξαναγύρισε σὸν ξενοδοχεῖο ὅπου ἔμενε πρὶν μετὰ τὸν ἄντρα της. Ἀλλ' ὁ λόρδος Γκρόσβενορ δὲ βρισκόταν πιά ἐκεῖ.

Ἡ νεαρὴ γυναῖκα ἄρχισε τότε νὰ τρέχῃ ἀπὸ τὴν μίαν πόλιν τῆς Ἰταλίας στὴν ἄλλη καὶ, σὸ τέλος, κατάρθρωσε νὰ βρῇ τὸν ἄντρα της στὴν Ῥώμην. Ἐπείσε τότε στὰ πόδια του καὶ τοῦ ζήτησε νὰ τὴν συγχωρήσῃ.

Ὁ λόρδος Γκρόσβενορ δὲν ἦταν καὶ τόσο πρόθυμος νὰ τὸν κάνει. Ἀλλ' ἐνδιαφερόταν νὰ πηρῇ τὰ κοινωνικὰ προσήματα καὶ γι' αὐτὸ ἔστρεψε στὴν αἴτησιν τῆς γυναῖκας του.

— Δὲν μπορῶ νὰ σε συγχωρήσω, Λαβίνια, τῆς ἀπάντησε. Ἀλλὰ θὰ σοὺ δώσω ὅλο τὸν καιρὸ γιὰ νὰ μετανιώσῃς καὶ νὰ συναισθανθῇς τὸ σφάλμα σου. Θὰ ζήσωμε ἓνα χρόνο, ὅχι σὰν σύζυγοι, ἀλλὰ σὰν δυὸ καλοὶ φίλοι. Στὸ τέλος τοῦ χρόνου, θ' ἀποφασίσωμε ἀνὰ θά ξανασημειώσωμε ἢ θὰ χωρίσωμε γιὰ πάντα.

Ἡ Λαβίνια τοῦ φίλησε τὰ γόνατα. — Δὲν θὰ φύγω ἀκόμη κι' ἂν με διώξῃς, τοῦ ἀπάντησε. Θὰ μείνω κοντὰ σου σὰν σκλάβος σου.

Ἀλλ' ἡ νεαρὴ λαίδη ἔλασε τίς ὑποσχέσεις της μόλις γύρισε μαζί μετὰ τὸν ἄντρα της σὸν Λονδίνο.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη βρισκόταν στὴν ἀγγλικὴ πρωτεύουσα ἓνας πλούσιος Ἰνδὸς πρίγκηπας ὁ ναμπάμπ του Χαφίξ καὶ οἱ κακές γλώσσες ψιθύριζαν ὅτι οἱ καταικτίσεις του μεταξὺ τῶν ὠραίων γυναικῶν τῆς ἀγγλικῆς ἀριστοκρατίας δὲν εἶχαν οὔτε ἀρχὴ, οὔτε τέλος.

Τὸ γεγονός εἶναι ὅτι ἡ Λαβίνια γοητεύθηκε ἀπ' τοὺς τρόπους καὶ τὴν ἐμφάνισιν τοῦ Ἰνδοῦ πρίγκηπα καὶ, μὴ μὲρα, ἔφυγαν μαζί γιὰ τὸ Παρίσι. Ἀπὸ κεῖ, συνέχισαν τὸ ταξίδι τους γιὰ τίς Ἰνδίες.

Ἀλλ' ὅταν ἔφτασαν στὴν Σαχτζανπούρ, τὴν πρωτεύουσα τοῦ κράτους τοῦ Χαφίξ, ἡ Λαβίνια εἶδε πὼς ἔπρεπε νὰ μοιράζεται τὴν ἀγάπην καὶ τὰ χάδια τοῦ πρίγκηπα μαζί μετὰ ἓνα σωρὸ ἄλλες γυναῖκες.

Ἡ νεαρὴ λαίδη ἔφυγε τότε καὶ, ἔπειτα ἀπὸ ἓνα περιπετειώδες ταξίδι, ἔφτασε σὸν Λοῦδοβικὸν καὶ ὕστερα στὴν Μπεναρές. Ἐκεῖ ζήτησε τὴν προστασίαν τοῦ 'Αγγλου προξένου.

Ὁ συμπατριώτης της τὴν βοήθησε πρόθυμα, ἀλλ' ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος δὲν πασέλειψε νὰ ζητήσῃ ὁδηγίαν ἀπ' τὸν ἄντρα της.

Ἡ ἀπάντησις τοῦ λόρδου Γκρόσβενορ ἦταν λακωνικὴ:

«Δὲν γνωρίζω αὐτὴ τὴν γυναῖκα».

Ἡ Λαβίνια ἔγινε ἔξω φρενῶν καὶ ἄρχισε νὰ βρίζῃ τὸν ἄντρα της...

— Σὰς ἔκαμα γνωστὴ τὴν ἀπάντησιν τοῦ συζύγου σας, τῆς εἶπε ὁ πρόξενος, ὅταν τὴν εἶδε νὰ ἤρμην κάπως. Μαζὶ μετὰ αὐτὴν ἔλαβα ἀκόμη ἓνα γράμμα τοῦ δικηγόρου τοῦ λόρδου Γκρόσβενορ, ὅπου μετὰ πληροφορεῖ ὅτι ὑπέβαλε αἴτησιν διαζυγίου γιὰ λογαριασμὸ τοῦ πελάτου τοῦ καὶ μετὰ παρακαλεῖ νὰ θέσω στὴν διάθεσί σας τὸ ποσὸν τῶν ἑκατὸ λίρῶν, γιὰ τὴν περίπτωσηί ποὺ θὰ θέλατε νὰ ξαναγυρίσετε στὴν 'Αγγλίαν ἢ ὅπωσδήποτε νὰ φύγετε ἀπὸ δῶ.

— Δώστε μου αὐτὸ τὸ ποσόν! φώναξε ἡ Λαβίνια.

Καί, μόλις πήρε τὰ χρήματα στὰ χέρια της, ἔτρεξε σὸν ἀνοιχτὸ παράθυρο καὶ ἄρχισε νὰ τὰ σκορπίζει στὸς διαβάτες ποὺ περνοῦσαν σὸν δρόμον.

Ἐπειτα ἔφυγε γιὰ τὴν Βομβάη κι' ἀπὸ κεῖ ξαναγύρισε στὴν Ἑυρώπην ὕστερ' ἀπὸ ἓνα χρόνο μαζί μετὰ ἓνα Γάλλο ἑμπορὸν.

Ἡ Λαβίνια βρισκόταν σὸν Παρίσι, ὅταν ἔμαθε ὅτι εἶχαν ἐκδοθῇ τὸ διαζυγίόν της μετὰ τὸν λόρδο Γκρόσβενορ. Ἀφῆσε τότε τὸ Γάλλο ἑμπορὸν καὶ ξαναγύρισε σὸν Λονδίνο.

Ἐνα βράδυ, οἱ θαμῶνες τοῦ «Πανδοχείου τῆς Καμπάνας», ἑνὸς ἀπὸ τὰ ἀριστοκρατικὰ κέντρα τῆς ἐποχῆς, εἶδαν τὴν Λαβίνια νὰ μπαίνει μέσα στὴν ἐστρατιμένην στο χέρι ἑνὸς νεαροῦ εὐπατρίδου, τοῦ Τζῶν Μπήντερβελ.

Ὁ διευθυντὴς τοῦ κέντρου προχώρησε τότε πρὸς τὸ μέρος του καὶ τοῦ εἶπε, μετὰ εὐγένειας ὅτι ἡ εἰσόδος ἐπιτρεπόταν μόνον σὲ «ἀξιοσεβαστὰς» κυρίες, ὑπονοώντας ὅτι ἡ Λαβίνια, ἔπειτα ἀπὸ τὴν σκανδαλώδη διαγωγὴν της, δὲν μπορούσε νὰ θεωρηθῇ ὡς τέτοια.

Ὁ Μπήντερβελ, ποὺ ἦταν μεθυσμένος, ἔβγαλε ἀμέσως τὸ ἔμφος τοῦ καὶ, παραμερίζοντας τὸν διευθυντὴ καὶ τὰ γκαρσόνια τοῦ κέντρου, πῆγε νὰ καθίσῃ σ' ἓνα τραπέζι μαζί μετὰ τὴν φίλην του. Ὁλοι οἱ θαμῶνες τοῦ κέντρου, γύρισαν τότε πρὸς τὸ ἀντίθετο μέρος γιὰ νὰ μὴ τοὺς βλέπουν.

Στὶς ἀρχὲς τοῦ 1823, ἓνας πόλισμαν τῆς Βόρκε νεκρὴ πᾶν σὸν πεδωδρόμιον ἑνὸς μικροῦ δρόμου σὸν Τσιμπάιντ. Ἡ Λαβίνια εἶχε πεθάνει. Ξαφνικὰ, ἀπὸ συγκοπή, ἔπειτα ἀπὸ μίαν ὀργιστικὴν νύχτα, ποὺ εἶχε περάσει σ' ἓνα κακόφημον κέντρο τῆς συνοικίας. Ἦταν τότε μόλις εἰκοσὶ ἑννέα χρόνων.

Ἡ λαίδη Λαβίνια Γκρόσβενορ αἰσθάνθηκε ἓνα φλογερὸ πάθος γιὰ τὸν Βενετσιάνον εὐπατρίδη Ραφέλο Καπέλλι...

“Ένας Άγγλος, ο Ρόμπερτ Κοχρατ, έτυχε να βρεθί μια μέρα, μόνος και άοπλος, σε μια ζούγκλα της Άσίας. Ξαφνικά, χύμισε έναντιόν του ένας πελώριος αγριόχοιρος. Τό μόνο δυνατό καταφύγιόν ήταν ένα κοντινό δέντρο, αλλά τα χαμηλότερα κλαδιά του βρίσκονταν αρκετά πιο ψηλά απ’ το άνωστίμι του ανθρώπου.

Μόνον ένα θαύμα θα μπορούσε να σώσει τον Κόχαρτ. Και το θαύμα αυτό έγινε πραγματικά, μέσα στον οργανισμό του. Με την επίδραση του φόβου, το σπρόκτι του διώχτηκες μέσα στο αίμα του γλυκογόνο, που μετεβλήθη σε σάκχαρο. Συγχρόνως η αναπνοή του έγινε γρηγορότερη, προσφέροντας περισσότερο οξυγόνο για την καύσι αυτού του σακχάρου, που διευκολύνθηκε κι απ' την αδρεναλίνη που παρήγαγαν οι επινεφρίδιοι αδένες του. Ή καρδιά του άρχισε να χτυπά γρηγορότερα, στέλνοντας περισσότερο αίμα στους μύς.

“Ετσι, αὐξήθηκαν οἱ σω-
ματικές δυνάμεις του καί
πόρεσε νά τρέξῃ, νά πηδή-
σῃ, ν’ ἀρπάξῃ ἕνα κλαδί,
νὰ σκαρφαλώσῃ πάνω στό
δέντρο καί νά σωθῇ. Ὅταν,
λίγες ὥρες ἀργότερα, εἶχε
πιά ἀπ’ ἀλλοπαυή ἀπ’ τὸ θη-
ρίο, προσπάθησε καί πάλι
νὰ φτάσῃ στό κλαδί ἐκεῖνο,
ἀλλά δέν τὸ κατόρθωσε,
γιάτ’ δέν τὸν γαλβάνιζε πιά
ὁ φόβος.

Τέτοια θαύματα μέσα
στο ανθρώπινο σώμα δεν εί-
ναι ασυνήθιστα. Ο οργανι-
σμός μας θαυματουργεί συ-
νέχεια, δίχως να το καταλα-
βαίνουμε, για να μας σώσει
από διάφορους κινδύνους.

Ἡ σκόνη π.χ. πού μας περιβάλλει, θά μας τύφλωνε, ἂν δὲν μάς προφύλαγε ἕνα ἄλλο θαῦμα. Μόλις δηλαδὴ ἕνα μῦθο σκόνης πλησίασε στοῦ ματί μας, ἔστω καί ἂν ἦτε τόσο μικροὶ ὥστε νὰ μὴ τοῖς διακρίνουμε, ὁ ἀμφιβληστροειδὴς τοῦ ματιοῦ στέλνει ἀμέσως ἕνα μήνυμα στοῦ ἀντιστοιχείου νευρικοῦ κέντρου, κ' ἡ μέκνιο διατάζει τὰ βλέφαρα νὰ «παίξουν», νὰ σκεπάζουν τοῦ ματί καὶ νὰ διώξουν τὸν ἐχθρό.

“Αν ὥστόσο ἡ σκὼνὴ κα-
τορθῶσιν νὰ εἰσχωρήσῃ στὸ
μάτι, λειτουργεῖ ἀμέσως ἕ-
νας ἄλλος μηχανισμός: Οἱ
δακρυγόνοι ἀδένες ἐκκρίνουν
τὸ ὑγρὸ ποὺ χρειάζεται γιὰ

να παρασυρθοῦν τὰ στερεὰ
μόρια.

Όταν έξ ἄλλου εἰσχωρή-
ση σκόνη βαθῶς μέσα στη
μῦτη σου, ξεφεύγοντας ἀπ’
τὸ προστατευτικὸ δίκτυο
ποῦ σχηματίζουν οἱ τρίχες
της, τὸ διάφραγμα συσπά-
ται ἀπότομα, πιεζέει τοὺς
πνευμονες καὶ στέλνει ἕνα
ξαφνικὸ καὶ δυνατὸ ρεῦμα
ἀέρος, ποῦ πετάει ἔξω ἀπ’
τὴ μῦτη τὰ μόρια τῆς σκό-
νης. Αὐτὸ εἶνε τὸ φτάρνι-
σμα. Μὲ ἀνάλογο μηχανισμό
προκαλεῖται κι’ ὁ βήχας, ἂν
ἐν ἑξέῳ σώμα φάσῃ ὡς τὸ
λαιμό.

Ὁ στέμαχος κάνει κι' αὐτὸς θαύματα. Ἄν φάμε ἡ πίσυμε κάτι ἑρεθιστικό, ἀμέσως εἰδοπρεΐται τὸ σχετικὸ νευρικό κέντρον. Τὸ διαφράγμα χαλάρωνεται τελείως καὶ γεμίζουν οἱ πνεύμονες. Κλείνει ἡ ἐπιγλωττίς, φράζοντας τὴν εἰσόδου τοῦ λαρυγγός. Κλείνει ἐπίσης ἡ βαλβίδα τῆς ἐξόδου τοῦ στομάχου κι' ἀνοίγει ἡ ἄλλη βαλβίδα τῆς εἰσόδου του. Κράι, μὲ τὴν πίεσι τοῦ διαφράγματος, ὁ στέμαχος διώχνει πρὸς τὰ ἔξω τὸ ἀνεπιθύμητο περιεχόμενον του.

«Αν ακουμπήσουμε το χέρι μας εναντίον αυτού σίδηρου, τότε θα μπορούσαμε απότομα, με μία ενστικτική κίνηση, διόρθωσή να χρειαστεί να σκεφθούμε με λογικά. Η κίνηση αυτή γίνεται με τη διαταγή του αντίστοιχου ψευρικού κέντρου, κι' αν ακόμη η έπιδραση ενός ασυνήθιστου φαρμάκου δεν είχε αφήνει να νιώσουμε τον πόνο του καψίματος».

Ὁταν ὁ καιρὸς εἶνε πο-
λύ θεστός, ὁ ὀργανισμὸς
μας θὰ κινδύνευε σοβαρά,
ἐν δὲν εἶχε ἕνα θαυματουργό
«θερμοστάτην». Τὰ τριχο-
ειδή πληθῆ αἰμοφόρα ἀγ-
νοῦν τὴν δερμάτιν διαστέλ-
λονται, ἐνῶ συστέλλονται ἐ-
νῶ εἶναι πρὸς τροφοδοτοῦν τὰ
σωματικὰ ὄργανα. Οἱ ἰδρω-
ποιοὶ ἀδένες λειτουργοῦν
ἐντατικῶς, ὁ ἰδρώτας ἐξ-
ορμίζεται κ' ἔτσι ψύχεται τὸ
σώμα.

Τὸ ἀντίθετο γίνεται τὸ
πρῶτον: Συστελλονται τὰ
αἵμασιδι ἀγγεία τοῦ δέρμα-
τος, γιὰ νὰ μὴ ψυχθεῖται πο-
τὸ αἷμα. Παράγονται
μυοκόγονοι καὶ ἀδρεναλίνη
ἐν μεγαλύτερῃ ποσότητι,
ὅτι νὰ ἀποδοῦσιν θερμότη-
τα καὶ ἐνέργεια. Οἱ μικροί
αἱμοφόροι τοῦ δέρματος ἀρχίζουν
νὰ τρέμουν, κ' ἡ μυϊκὴ σύ-
σφιξις παράγει θερμότη-
τα.

Ἡ λιποθυμία εἶνε κι' αὐ-
 ἓνα θαῦμα, πού προφύ-
 σσει τὸν οργανισμό μας
 τὸ θάνατο. Πραγματικά,
 ἂν ἡ καρδιά ἐξασθενί-
 σῃ δὲν μπορεῖ πιά νὰ στεί-
 ἀρκετὸ αἷμα πρὸς τὰ πά-
 ρα ἐγκέφαλος κινδυνεύει
 αὐτὴ τὴν ἀναίμια. Τότε
 ὁ ἄνθρωπος λιποθυμεῖ, πέ-
 νει, καὶ στὴν ὀριζόντια
 θέσι τὸ αἷμα φτάνει πολὺ

εύκολωτερα στον εγκέφαλό

Ὁκτώ ναυαγία ἐνός μεγάλου ἀμερικανικοῦ αεροπλάνου ἐμεῖναν ἐπὶ 23 μέρες στὴ θάλασσα, ζώντας μόνο μὲ πορτοκάλια, νερὸ τῆς βροχῆς κι' ἐνα ψάρι που κατάφεραν νὰ πιάσουν. Δὲν εἶνε ἀληθινὸ θάψμα τοῦ ὀργανισμοῦ τοῦς ἡ τόση ἀντοχὴ τοὺς στὴν πείνα, τὴ δίψα, τὸν ἀνέμο, τὴ βροχὴ, τὸν ἥλιο, τὴ ζέστη καὶ τὸ κρύο;

Ἐνὰ συνθησιμένῳ ἀπό-
στημα ἄπτεται κι' αὐτὸ ἕνα
θῆμα. Μέσα σ' αὐτό, τὸ
αἷμα κι' ἡ λύμφη ἐπιτίθεν-
ται καὶ διαλύουν τὰ μικρό-
δια πού' ἔχουν εἰσχωρήσει
στὸ σπείριό ἐκεῖνο. Στὸ με-
ταξύ, ὁ ὁρὸς τοῦ αἵματος
πῆζει καί, μετὰ τὴ συνεργα-
σίαν ὠρίσμενων κυττάρων,
σχηματίζει ἕνα «τείχος» πού
ἀπομονώνει τὸ μέρος τῆς
μολύνσεως ἀπ' τὸ ὑπολοίπο
σῶμα. Τὸ πῶν δὲν εἶνε πα-
ρὰ τὰ λείψανα τῶν νεκρῶν
μικροβίων. "Αν ὁμως πεί-
σουμε τὸ ἀπόστημα πρὶν
«ὠρίμαση», πρὶν δηλαδὴ
σκοτωθῶν τὰ μικρόδια,
μπορεῖ νὰ διαρραγῇ τὸ λε-
πτὸ προστατευτικὸ τείχος
καὶ νὰ δηλητηριασθῇ τὸ
αἷμα μας.

Ἄλλο θαῦμα εἶνε τὸ πῆ-
ξιμο τοῦ αἵματος στὸ ση-
μεῖο μιᾶς μικρῆς πληγῆς.
Τὰ αἰμοσφαίρια πού κατα-
στρέφονται βγαίνοντας ἀπ'
τὰ αἰμοφόρα ἀγγεία στὸν
ἀέρα, ἐπιδρῶν στὸ ὑπόλοι-
πο αἷμα καὶ τὸ κάνουν νὰ
πῆξη.

Τέλος, υπάρχουν θαύματα του οργανισμού, που συνδέονται με ώριμες σοφίες εγχειρήσεις. Κατά την αποκοπή π.χ. ενός μέρους του εντέρου, δεν πονούν να φτάσουν ως την πληγή τα προϊόντα της πέψης. Δεν θα μπορούσαν ωστόσο να τα εμποδίσουν οι χειρουργοί, αν δεν ανέλαβαν το έργο αυτό το στομάχι. τὸ

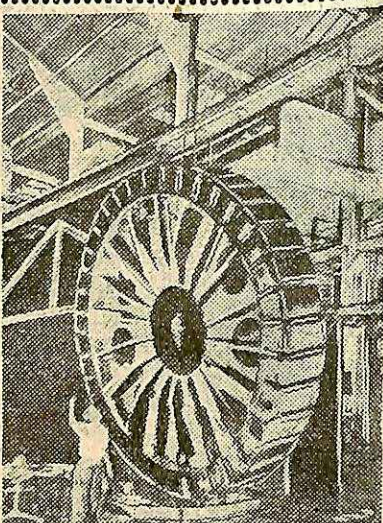
ὁποῖο συγκρατεῖ τὸ περιε-
χόμενό του ἐπὶ 5 ὥρες πα-
ραπάν ἀπ' τὸ κανονικό, κι'
ὅτι παρέχει τὸν ἀπαιτούμε-
νο καιρὸ γιὰ τὴν πρώτη ἐ-
ργασία τοῦ ἐντέρου.

Ὁ μυστηριώδης χορὸς

Οἱ διαβάται ἐνὸς δρόμου
ἡς ἀγγλικῆς πόλεως Τσελ-
σὶν εἶδαν μιὰ μέρα... ὡς
ορροπιδουὺν καὶ τὰ τιναζων-
α ἠψηλὰ τὰ σκεπασματα
ὧν στομίαν τῶν ὑπονόμων!
Ἐτὴν ἀρχὴ τρομοκρατήθη-
αν, κατόπιν ὅμως ἀνεξήτη-
αν τὴν ἐξήγησιν τοῦ μυστη-
ρίου κ' ἀνεκαύψαν ὅτι τὸ
ἀνιόνμενον ὠφέλιτον σὲ ὑ-
πόγειους ἐκρήξεις, γκαζιού,

ΠΙΟ ΨΗΛΟΣ «ΑΣΤΕΡΑΣ»

ποτούσαμε μέχρι σήμερα πώς
πιο ύψιλος κάτορας της ό-
νωσης ήταν ο Γκάου Κούπερ,
που έφτανε το 1 μέτρο και 90
λεπτά όμως άνεκαλλοθή
ως ο Σέζαρ Ρομέρο είχε ά-
μα πιο ύψιλος. Για να κατο-
ρήσει η "κακίεργη" να φτάσει
πρώτοπό του, είχε άναγκα-
σέν να χρησιμοποιήσει μια
άλλα. Θα παρατηρήσετε: Δεν
απορεί ο Σέζαρ να καθήσει
να να διευκολύνει το έργο
αυτό. Αυτό όμως αποκλείεται
από το Ρομέρο θα κατέστρεφε
τη φωνή τρακίσι του παντε-
λίου του, μόδας 1800...

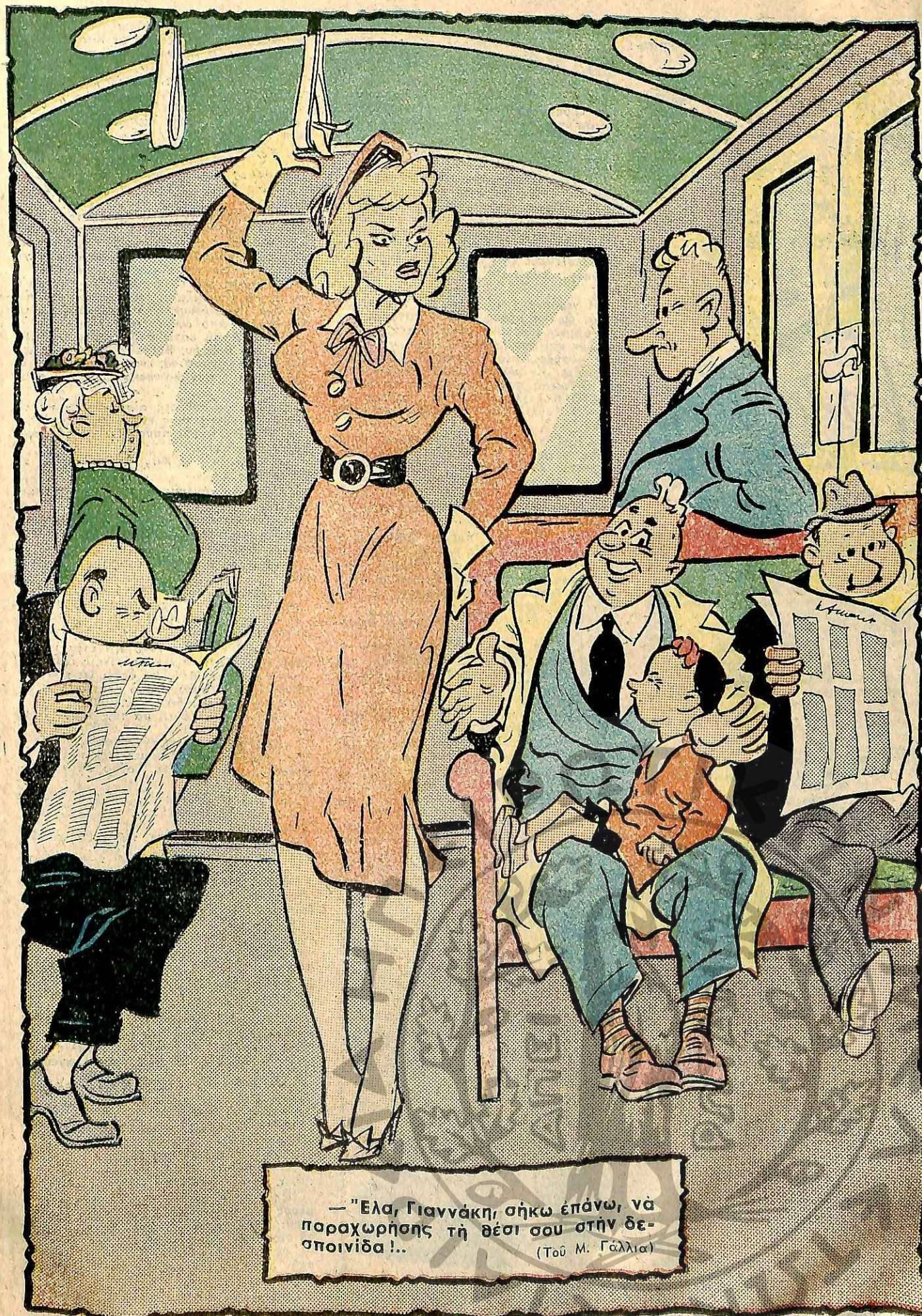
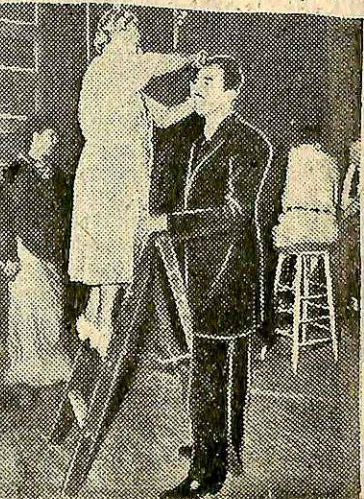
Η ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΗ ΓΕΝΝΗΤΡΙΑ

Η γεννήτρια αυτή που λειτουργεί με κινητήρα Νίτσελ, είναι η μεγαλύτερη που κατασκευάστηκε μέχρι σήμερα. Έχει δύναμη 6.000 κιλάδων και κάνει 167 στροφές στο λεπτό. Το συνολικό βάρος της είναι 54 τόννοι!...

ΛΙΓΗ ΧΑΡΑ Σ' ΕΝΑ ΔΥΣΤΥΧΙΣΜΕΝΟ ΠΑΙΔΙ

Παράλυτος και από τα δύο του πόδια

— "Ελα, Γιαννάκη, σήκω επάνω, να παραχωρήσης τη θέση σου στην δεσποινίδα!.. (Του Μ. Γάλλια)

Ροζαρίτα

Η νεράιδα μες ζουζουλάς

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΗΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Οι τρεις κυνηγοί, ο Βουραζέ, ο Πέπες κι' ο Φάβιος, συναντούν το δόν 'Εστεβάν με την ακολουθία του, τον Πέτρο Διάζ, τον 'Ορόκη και το Βαράγιο, πίσω απ' τους βράχους και τους καλούς να παραδοθούν. 'Ο δόν 'Εστεβάν όμως πυροβολεί έναντιον του Φάβιου. 'Ο Βουραζέ, τον σώζει και η σφαίρα αγγίζει. Τη στιγμή εκείνη ο Πέπες κατορθώνει και πιάνει το δόν 'Εστεβάν και τον δίνει γερά καθώς και το Διάζ. 'Ο Φάβιος όμως διατάζει τον Πέπε να αφήσει ελεύθερο το Διάζ. 'Ο Κουχίλλος, κρυμμένος, παρακολουθεί όλη τη σκηνή. Στο μεταξύ, ο 'Ορόκης και ο Βαράγιος, βλέποντας πως η θέσι του άρχιγού τους ήταν δύσκολη, πήδαν στ' αλόνια τους και τ' ακαίει. Σ' ένα λίγο φτάνουν στην Πηνή του Χου-σού κι' αποφασίζουν κι' αυτοί να κατέβουν στην κοιλάδα για να το αποκτήσουν.

12ον — Αυτό σημαίνει, ότι υπάρχουν περισσότερες ελπίδες να μείνουμε μόνο έμεις οι δυο κύριοι του θησαυρού.

Αυτό ν' ακούγεται, διάβολε! — Οι δυο τυχοδιώκτες είχαν πάρει έναν άψοφο μονοπάτι στενό κι' επικίνδυνο. 'Απ' το ένα μέρος ύψωνόταν ο βράχος κάθως κι' από το άλλο υπήρχε τρομερός γκρεμός. Σ' ένα μέρος του γκρεμού αυτού, τὰ νερά του ποταμού, που τὸν είχαν διασχίσει ο Βουραζέ κι' οι σύντροφοί του, πάνω στο κινητό νησάκι τους, σχηματίζαν έναν καταρράκτη κι' έπεφταν με δυναμική και με τρομερό κράτο, από αρκετό ύψος.

Η κατοικτορία στο μέρος αυτό ήταν άφανταστη. Εκρήξεις ήφαιστειών και τρομεροί σεισμοί και κλονισμοί της γης, πρόχλιαβαν ετών ίσως, είχαν σωριάσει βράχους επί βράχων κι' είχαν ανοίξει στο πετρώδες έδαφος μεγάλες σχισμές και φαράγγια.

Οι δυο σύντροφοι προχωρούσαν έφιπποι, αλλά σιγά-σιγά και με προσοχή για να μη γκρεμιστούν στα τρομερά βράβρα που ανοιγόντουσαν μπρός στα πόδια τους. 'Ετσι δεν κινδύνωναν καθόλου γύρω τους. Και δεν ανησυχούσαν από ποτάμι που απλωνόταν κάτω απ' τα μάτια τους, μια βάρκα με δυο αλλόκοτους επίβατες, που διέσχισαν γοργά το ρεύμα.

Συνηθισμένα άσπαστο από κακοτοπιές τ' αλόνια των δυο τυχοδιωχτών, είχαν πτάσει τώρα επάνω απ' τον χείμαρρο, όταν ξαφνικά, ο Βαράγιος κράτησε τα χαλινάρια του ζώου και σταμάτησε.

Ο 'Ορόκης που έκοιταν ξεπίσω του, μη περιμένοντας το ξαφνικό αυτό σταμάτημα του συντρόφου του, έπεσε πάνω στο καπούλια του αλόγου του.

— Σούτ! φιδούρισε ο Βαράγιος. — Τί τρέχει; ρώτησε ο 'Ορόκης ανήσυχος και κτύπησε έμπρός.

Είδε τότε, σ' όχι και πολύ μεγάλη απόσταση έμπρός, ένα παραξένο θέαμα. Καταμεσής του βραχώδους μονοπατιού ήταν ξαπλωμένος ένας άνθρωπος. Ένας άνθρωπος βουτηγμένος στη λάσπη απ' την κορφή ως τα νύχια. Κι' ο άνθρωπος αυτός που τους έβλεπε το δρόμο, κυττούσε κάτω απ' τον τρομερό γκρεμό, χωρίς να σαλεύει καθόλου.

Οι δυο τυχοδιώκτες αλληλοκτυπάχτηκαν σαστισμένοι.

Τί είδους άνθρωπος ήταν αυτός πάλι, πᾶν σ' αυτές τις άγριες ερημίες; Ήταν λευκός; Ήταν 'Ινδός; Δεν μπορούσαν να καταλάβουν, γιατί τον σκέπαζε παχύ στρώμας δούρκου. Ήταν ακόμα ζωντανός ή νεκρός μήπως; Κι' αν ήταν ζωντανός, τί διάβολο έκανε εκεί πέρα; Τί κτύπησε έτσι ακίνητος, κάτω απ' το χείλος της άβυσσου;

Η νερόσκηνη κι' η ομίχλη που σήκωνε ψηλά, ως το μέρος αυτό, ο καταρράκτης, δεν άφηνε τους δυο τυχοδιώκτες να διακρίνουν και τόσο καλά. Σ' μια στιγμή όμως φύσηξε άερας, η ομίχλη διαλύθηκε και τότε οι δυο σύντροφοι ανεγνώρισαν τον άνθρωπο που τους έβλεπε το δρόμο.

— Ο Κουχίλλος! είπε ο Βαράγιος. — Ο Κουχίλλος! μουρμούρισε κι' ο 'Ορόκης.

— Και τώρα, σύντροφε; Αυτός ο άχρεϊος φυτράνει πάντα εκεί που δεν τον σπέρνουν. Σημάδεψε τον γρήγορα, πυροβόλησε τον και σκότωσε τον. Δεν χρειάζομαστε και τρίτο σύντροφο και μάλιστα τέτοιου συντρόφου, στη μοίρασιά του θησαυρού.

— Όχι, όχι, δεν πρέπει, απάντησε ο 'Ορόκης, που σκέφτηκε πως αν πυροβολούσε, θα σκότωνε βέβαια τον Κουχίλλο, αλλά θα έμεινε συγχρόνως μ' αδειανό το όπλο του στη διάθεσι του επίβουλου κι' επικίνδυνου συντρόφου του.

— Γιατί δεν πρέπει; ρώτησε ο Βαράγιος.

— Είπε να ρωτάς: "Αν πυροβολήσω, θ' ακούσουν οι κυνηγοί τον πυροβολισμό και θα τρέξουν να μας ξεπαστρέψουν, δικαιο-λογηθήκε ο 'Ορόκης.

Ο Βαράγιος δεν έπέμεινε. Απομείναν λοιπόν ακίνητοι στη θέσι τους, μη ξεροντας τί να κάνουν.

Μερικά δευτερόλεπτα πέρασαν. Κι' άξαφνα η ομίχλη άρχισε πάλι να πυκνώνει. Είχε απλωθεί μάλιστα τόσο πυκνή τη φορά αυτή, ώστε ούτε τον Κουχίλλο έβλεπαν πια, ούτε και ο ένας διέκρινε τον άλλον.

Η θολούρα αυτή κράτησε αρκετά. 'Επειτα φύσηξε πάλι ξαφνικά κι' ο άνεμος τη διέλυσε.

Οι δυο τυχοδιώκτες κτύπησαν πρὸς το μέρος που βρισκόταν ξαπλωμένος ο Κουχίλλος, μα δεν τον είδαν πια εκεί. Είχε φύγει μόνεταί.

— Γιατί την κάψατε τη γυναίκα σας; — Ήταν σωστό... κουτσουρο, κύριε αστυνόμε!...

— Αυτό τον κανόνα πρέπει να τον ξεπαστρέψουμε, μόλις βρούμε την κατάλληλη περίπτωση, μουρμούρισε ο Βαράγιος.

— Αυτό λέω κι' εγώ, είπε ο 'Ορόκης.

Είμαι βέβαιος πως ήθελε κρυφά εδώ πέρα, για να κλέψι τον θησαυρό.

— Αυτό ν' ακούγεται, διάβολε.

— Άλλα τί έκανε ξαπλωμένος στην άκρη του γκρεμού;

— Ξέρω κι' εγώ.

— Τί διάβολο κτύπησε έτσι περιέργως;

— Αυτό είν' εύκολο να το μάθουμε.

— Ναί. 'Ας πάμε να ρίξουμε μια ματιά.

Ξεκαβαλλίκεψαν απ' τ' αλόνια τους, πλησίασαν στην άκρη της άβυσσου, στο μέρος ακριβώς που βρισκόταν προηγουμένως κι' ο Κουχίλλος, ξαπλωμένος στη γη με την κοιλιά και κτύπησαν κάτω.

Το θέαμα που αντίκρυσαν, με την πρώτη ματιά που ρίξαν, τους έκανε και τους δυο να ξεφωνίσουν από καταπληξή, από θαυμασμό, από απληστία.

Αρκετά πιο κάτω στο γκρεμό, σ' μια έξοχη του βράχου, βρισκόταν ένας μεγάλος άγκος χρυσαφιού, ένα μεγάλο κομμάτι χρυσαφιού, που λαμποκοπούσε έκτυφλωτικά.

Οι δυο χρυσοθήρες αισθάνθηκαν παραζάλη. Τα νύχια τους καρφώθηκαν στη γη απ' την απληστία τους. Τα μάτια τους είχαν γουρλώσει.

— Χρυσάφι!... φώναξαν κι' οι δυο μ' ένα στόμα.

Αλληλοκτυπάχτηκαν έπειτα κατασυκινημένοι.

— Πρέπει να το πάρουμε, πριν μας το αρπάξει εκείνος ο σκύλος, ο Κουχίλλος, είπε ο Βαράγιος.

— Βέβαια σύντροφε, απάντησε ο 'Ορόκης.

— Ναί, αλλά πώς θα το φτάσουμε;

— Να κατέβω ως εκεί μ' ένα σχοινί.

— Ποτέ... όχι, όχι!

— Γιατί;

— Γιατί θα βρής ευκαιρία έτσι να μ' σκοτώσης. Γιατί δεν κατεβαίνεις εσύ;

— Αδύνατον. Δεν έχω όρεξι να μού φυτέψης καμιά σφαίρα στο κρανίο, για να μείνι το χρυσάφι δικό σου.

— Δεν θα το κάμω, μα τον 'Ιησού Χριστό!

— Δεν σε πιστεύω σύντροφε.

— Τότε τί να κάνουμε; Δεν πρέπει ν' αφήσουμε το χρυσάφι αυτό στον Κουχίλλο.

— Αυτό ν' ακούγεται.

— Στάσου, βρήκα!...

— Τί;

— Να ρίξουμε κληρο, ποιος θα κατέβη στο γκρεμό. Δεχέσαι;

— Δέχομαι.

Ερρίξαν άμέσως κληρο κι' έπεσε στον 'Ορόκη να κατέβη μ' ένα σχοινί στην άβυσσο.

Χωρίς να χάσουν πια καιρό, οι δυο τυχοδιώκτες έλυσαν τις τριχιές των αλόνων τους, τις έπλεξαν διπλές κι' έδεσαν τη μια άκρη σ' ένα δέντροκι που ήταν πλάι στο χείλος της άβυσσου. Με την άλλη άκρη δέθηκε, κάτω απ' τη μασχάλη, ο 'Ορόκης.

— Έμπρός! Κατέβαινε γρήγορα, του είπε ο Βαράγιος, που στα μάτια του έλαμπε ο πυρετός της απληστίας. Μόλις πάρες το χρυσάφι, θα σε τραβήξω άμέσως πάνω.

— Μου όρκίζεσαι πως δεν θα επιβουλευθής τη ζωή μου;

— Σου το όρκίζομαι.

Ο 'Ορόκης άρχισε να κατεβαίνει στην τρομερή άβυσσο, ενώ τα χέρια του πιανόταν απ' τις έξοχες του βράχου.

Ο Βαράγιος τον παρακολουθούσε από πάνω, αφήνοντας λίγο-λίγο το σχοινί.

Επί τέλους ο τυχοδιώκτης έφτασε στο μέρος που βρισκόταν ο άγκος του χρυσαφιού. Ήταν μουσικίδι στον ιδρώτα απ' τη συγκίνησι και την αγωνία του.

Αρπάξε το μεγάλο δάλο του χρυσού στην άγκαλιά του και φώναξε στο Βαράγιο:

— Έμπρός, σύντροφε! Τράβα το σχοινί γρήγορα. Ζυγίζει ένα σωρό όκάδες το χρυσάφι. Κάνανε την τύχη μας.

Ο Βαράγιος άρχισε να τραβάει σιγά.

και προσεχτικά τον σύντροφό του προς τα επάνω. Όταν όμως ο 'Ορόκης έφτασε ως πέντε-έξι σπιβάδες κάτω απ' το χείλος της άβυσσου, ο σύντροφός του σταμάτησε απότομα να τραβά το σχοινί.

— Γιατί σταμάτησες; ρώτησε άσθμαίνοντας απ' την κόπωση ο 'Ορόκης.

— Κουράστηκα, διάβολε! Με το χρυσάφι που βαστάς, είσαι πολύ βαρύς. Δώσε μου το να ξελαφρώσω λίγο.

Και συγχρόνως άπλωσε τα χέρια του κάτω από το γκρεμό.

— Όχι, όχι, φώναξε ο 'Ορόκης. Δεν σου το δίνω.

— Γιατί;

— Γιατί, αν σου το δώσω, θα κόψης το σχοινί και θα πείσω στον γκρεμό και θα γίνω κομμάτι.

— Αν ήθελα να σε ξεμπερδέψω, θα το είχα κάνει κιόλας.

— Ναί, αλλά θα χανες έτσι και το χρυσάφι.

— Κουταμάρες. Δώσε μου εδώ το χρυσάφι, για να σε τραβήξω επάνω εύκολότερα.

— Όχι, είπα, δεν σου το δίνω.

— Κι' εγώ δεν σε τραβάω επάνω.

— 'Α, έτσι, δολοφόνε!... Όθες να μ' εκάνης; Έστω... Άλλα θα χάσης και το χρυσάφι.

— Θα μού το δώσης;

— Όχι, δεν θα σου το δώσω.

— Θα κόψω το σχοινί.

— Κόψε το, άχρεϊ.

— Θα πείσης στην άβυσσο και θα γίνης χίλια κομμάτια.

— Προτιμώ να κομματιαστώ, παρά να σου δώσω το χρυσάφι, παρά να σε πληρώσω για να με δολοφονήσης, κανάγια, σκύλας μάνας γυιέ, λέπρα του Μεζικού, άγρίμι ψωραλέο της ζουγκλάς.

Η θέσις του 'Ορόκη, ήταν κρίσιμη. Κρύος ιδρώτας έσταζε απ' το μέτωπό του. Το σχοινί που έζωνε τις μασχάλες του, τον έκοβε ριχτά.

Όσο δεν έννοούσε ν' αφήση τον άγκο του χρυσαφιού. Τον κρατούσε σφιχτά στην άγκαλιά του.

Ο δύστυχος τυχοδιώκτης καταλάβαινε καλά πως η ζωή του κρεμόταν απ' τα χέρια του άχρεϊου Βαράγιο. Ήξερε όμως έρεια το άχρεϊο Βαράγιο, ήταν χαμένος, πίσης πως έτσι κι' αλλιώς, ήταν χαμένος.

— Αν δεν έδινε το χρυσάφι, ο Βαράγιος θα έκοβε το σχοινί και θα τον άφινε να πέση θάκοβε το βράβρο. Μα κι' αν του το έδινε, το σ' άβαραβρο. Μα κι' αν του το έδινε, το σ' άβαραβρο. Μα κι' αν του το έδινε, το σ' άβαραβρο. Μα κι' αν του το έδινε, το σ' άβαραβρο.

— Όχι, είπα, δεν σου το δίνω.

— Κι' εγώ δεν σε τραβάω επάνω.

— 'Α, έτσι, δολοφόνε!... Όθες να μ' εκάνης; Έστω... Άλλα θα χάσης και το χρυσάφι.

— Θα μού το δώσης;

— Όχι, δεν θα σου το δώσω.

— Θα κόψω το σχοινί.

— Κόψε το, άχρεϊ.

— Θα πείσης στην άβυσσο και θα γίνης χίλια κομμάτια.

— Προτιμώ να κομματιαστώ, παρά να σου δώσω το χρυσάφι, παρά να σε πληρώσω για να με δολοφονήσης, κανάγια, σκύλας μάνας γυιέ, λέπρα του Μεζικού, άγρίμι ψωραλέο της ζουγκλάς.

Η θέσις του 'Ορόκη, ήταν κρίσιμη. Κρύος ιδρώτας έσταζε απ' το μέτωπό του. Το σχοινί που έζωνε τις μασχάλες του, τον έκοβε ριχτά.

Όσο δεν έννοούσε ν' αφήση τον άγκο του χρυσαφιού. Τον κρατούσε σφιχτά στην άγκαλιά του.

Ο δύστυχος τυχοδιώκτης καταλάβαινε καλά πως η ζωή του κρεμόταν απ' τα χέρια του άχρεϊου Βαράγιο. Ήξερε όμως έρεια το άχρεϊο Βαράγιο, ήταν χαμένος, πίσης πως έτσι κι' αλλιώς, ήταν χαμένος.

— Αν δεν έδινε το χρυσάφι, ο Βαράγιος θα έκοβε το σχοινί και θα τον άφινε να πέση θάκοβε το βράβρο. Μα κι' αν του το έδινε, το σ' άβαραβρο. Μα κι' αν του το έδινε, το σ' άβαραβρο. Μα κι' αν του το έδινε, το σ' άβαραβρο.

— Όχι, είπα, δεν σου το δίνω.

— Κι' εγώ δεν σε τραβάω επάνω.

— 'Α, έτσι, δολοφόνε!... Όθες να μ' εκάνης; Έστω... Άλλα θα χάσης και το χρυσάφι.

— Θα μού το δώσης;

— Όχι, δεν θα σου το δώσω.

— Θα κόψω το σχοινί.

— Κόψε το, άχρεϊ.

— Θα πείσης στην άβυσσο και θα γίνης χίλια κομμάτια.

— Προτιμώ να κομματιαστώ, παρά να σου δώσω το χρυσάφι, παρά να σε πληρώσω για να με δολοφονήσης, κανάγια, σκύλας μάνας γυιέ, λέπρα του Μεζικού, άγρίμι ψωραλέο της ζουγκλάς.

Η θέσις του 'Ορόκη, ήταν κρίσιμη. Κρύος ιδρώτας έσταζε απ' το μέτωπό του. Το σχοινί που έζωνε τις μασχάλες του, τον έκοβε ριχτά.

Όσο δεν έννοούσε ν' αφήση τον άγκο του χρυσαφιού. Τον κρατούσε σφιχτά στην άγκαλιά του.

Ο δύστυχος τυχοδιώκτης καταλάβαινε καλά πως η ζωή του κρεμόταν απ' τα χέρια του άχρεϊου Βαράγιο. Ήξερε όμως έρεια το άχρεϊο Βαράγιο, ήταν χαμένος, πίσης πως έτσι κι' αλλιώς, ήταν χαμένος.

— Όχι. — Όθες λοιπόν ν' αφήσης τα κόκκαλά σου εδώ πάνω;

— Ναί, σκύλε, δολοφόνε, ναί... — Ο Βαράγιος έτρεμε απ' τον θυμό του.

— Η λύσσα τον έπνιγε. "Αν μπορούσε, θα ξεσχίζε τον 'Ορόκη με τα νύχια του. Κάποια στιγμή μάλιστα προσπάθησε να του σχίση το κρανίο στα δύο με το μεγάλο του μαχαίρι. Μα δεν μπορούσε να τον φτάση.

Πλησίασε τότε πάλι στο σχοινί, που είχε κοπή ως τη μέση, στρίβει την κόφι του μαχαίριου του σ' αυτό και είπε στον 'Ορόκη που τον κύτταζε με μάτια γουρλωμένα:

— Θα μετρήσω ως τα τρία. "Αν στο διάστημα αυτό δεν μου δώσης το χρυσάφι, θα κόψω το σχοινί, χωρίς άλλη κουδέντα, με τις ψυχές των προγόνων μου.

— Ό, Όρόκης δεν απάντησε.

— Ένα!... φώναξε ο Βαράγιος.

— Ό, Όρόκης σάπαινε.

— Δύο!...

Τσιμουδιά δεν βγήκε απ' τα σφιγμένα χείλη του τυχοδιώκτη. Ο Βαράγιος περίμενε λίγα δευτερόλεπτα. Έλπιζε πως ο 'Ορόκης θα φοβόταν, θα λυπόταν τη ζωή του και θα υπόκυπτε. Βλέποντας όμως το πείσμα του φρένιασε. Και σφίγγοντας τα δόντια του με μανία βρυχήθηκε σαν θηρίο που το πνίγουν:

— Τρία!...

Μα απ' το στόμα του 'Ορόκη δε βγήκε άχνα. Λυσσώντας τότε ο Βαράγιος, έκοψε πέρα-πέρα το σχοινί που συγκρατούσε το σύντροφό του. Μια κραυγή τρόμου κι' απελπισίας ακούστηκε. Κι' ο δύστυχος ο 'Ορόκης κατακύλησε στην άβυσσο, χτυπώντας πάνω στους μυτερούς βράχους, κρατώντας πάντα σφιχτά στην άγκαλιά του το καταραμένο χρυσάφι. Πούχε γίνει αιτία του θανάτου του!

— Αντώνιος και Φάβιος Μεδιάννα

— Ας ξαναγυρίσουμε πίσω στη διήγησί μας, που την διακόψαμε, για να παρακολουθήσουμε τους δυο άθλιους τυχοδιώκτες, το Βαράγιο και το μακαρίτη πια 'Ορόκη.

Ο Πέτρος Διάζ, που είχε βυθιστεί σε θλιβερές σκέψεις ύστερ' απ' την τρομακτική αποκάλυψη που του έκανε ο Φάβιος για τον δόν 'Εστεβάν ή μάλλον για τον Αντώνιο Μεδιάννα, όπως θα τον ονομάζουμε τώρα. Μα ο Πέτρος Διάζ σηκωσε ξαφνικά το κεφάλι του, κτύπησε τους τρεις κυνηγούς και τους είπε ατάραχος:

— Κύριοι, είμαι αιχμάλωτός σας, σύμφωνα με τους νόμους του πολέμου και περιμένα να μάθω τί θ' αποφασίσετε για μένα.

— Είσαι ελεύθερος, Διάζ, του φώναξε ο Φάβιος, ελεύθερος χωρίς όρους.

— Τα εύγενηκα και θλιβερά λόγια ενός γεναίου άνδρος όπως ήταν ο Διάζ, συγκίνησαν τον Πέτρο Διάζ, αλλά μ' ένα πολύ ασπρηρό όρο.

— Ρώτησε παραξενεμένος ο Διάζ.

— Γνωρίζεις, του είπε ο Βουραζέ, ένα μυστικό μας. Είχαμε αποφασίσει να σκοτώσουμε τον άνθρωπο που θα μάθαινε αυτό το μυστικό μας. Για σένα όμως το πράγμα αλλάζει. Έσύ είσαι άνθρωπος γεναίος και δεν παραβάνεις το λόγο σου όταν τον δώσεις. Απαιτώ λοιπόν, πριν σ' ελευθερώσουμε να μας δώσεις το λόγο της τιμής σου ότι δεν θ' αποκαλύψης σε κανένα την Πηνή του Χρυσαφιού.

Ο Πέτρος Διάζ αναστάθηκε και απάντησε:

— Στο χρυσάφι αυτό είχα βασίσει την ελευθερία και το μεγαλείο της πατρίδας μου, αφού συνεννοήθηκα με τον Αντώνιο Μεδιάννα. Μα η Μοίρα ματαίωσε τα σχέδιά μας. Ο δόν Αντώνιο Μεδιάννα είναι πια άδικος σ' εμάς. Αδιαφορώ πια για το θησαυρό. Σας όρκίζομαι λοιπόν στην τιμή μου ότι δεν θα φανερώσω σε κανένα αυτό το μυστικό. Θα ξεχάσω μάλιστα πως υπάρχει ακόμα και το χρυσάφι.

— Πολύ καλά, είπε ο Βουραζέ. Και τώρα, Διάζ, είσ' ελεύθερος να φύγης.

— Όχι ακόμα, απάντησε ο Διάζ. Υπάρχει κάποιο μυστήριο σ' όσα συμβαίνουν εδώ. Δεν μ' ενδιαφέρει βέβαια προσωπικά το μυστήριο αυτό, ώστόσο, θα ήθελα να μάθω...

— Θα σου τα εξηγήσω εγώ όλα, είπε ο Πέπες. Ο Φάβιος Μεδιάννα...

— Στάσου, Πέπε! τον διέκοψε ο Φάβιος. Πρόκειται να δικασούμε σε λίγο, ενώπιον του Θεού που μας βλέπει, τον Αντώνιο Μεδιάννα. 'Ας μείνη λοιπόν ο Πέτρος Διάζ. 'Ετσι θα μπορέση ν' ακούση και να μάθι τα πάντα.

— Αυτό ήθελα κι' εγώ να σας παρακαλέσω, είπε ο Διάζ. Δεν ξέρω αν ο Αντώνιο Μεδιάννα είναι άδικος ή ενόχος, μόνον ότι είναι άρχηγός μου και θέλω μείνω κοντά του, για να τον υπερασπιστώ έναντιόν σας και μ' αυτή τη ζωή μου, αν είναι άθώος. 'Αν πάλι είναι ενόχος, θα σκύψω το κεφάλι μου και δεν θα φέρω καμμιάν αντίρρηση στην απόφασί που θα εκδώσετε έναντιόν του.

— Πολύ καλά, Διάζ. Θ' ακούσης και θα κρίνης, απάντησε ο Φάβιος.

— Ο άνθρωπος αυτός, συνέχισε περίλυπος ο Διάζ, είναι ένας απ' τους πιο μεγάλους ευγενείς της 'Ισπανίας. Κι' όμως είναι δεμένος στο χάρμα, σαν τον τελευταίο κακούργο.

Τα εύγενηκα και θλιβερά λόγια ενός γεναίου άνδρος όπως ήταν ο Διάζ, συγκίνησαν τον Πέτρο Διάζ, αλλά μ' ένα πολύ ασπρηρό όρο.

— Ρώτησε παραξενεμένος ο Διάζ.

— Γνωρίζεις, του είπε ο Βουραζέ, ένα μυστικό μας. Είχαμε αποφασίσει να σκοτώσουμε τον άνθρωπο που θα μάθαινε αυτό το μυστικό μας. Για σένα όμως το πράγμα αλλάζει. Έσύ είσαι άνθρωπος γεναίος και δεν παραβάνεις το λόγο σου όταν τον δώσεις. Απαιτώ λοιπόν, πριν σ' ελευθερώσουμε να μας δώσεις το λόγο της τιμής σου ότι δεν θ' αποκαλύψης σε κανένα την Πηνή του Χρυσαφιού.

Ο Πέτρος Διάζ αναστάθηκε και απάντησε:

— Στο χρυσάφι αυτό είχα βασίσει την ελευθερία και το μεγαλείο της πατρίδας μου, αφού συνεννοήθηκα με τον Αντώνιο Μεδιάννα. Μα η Μοίρα ματαίωσε τα σχέδιά μας. Ο δόν Αντώνιο Μεδιάννα είναι πια άδικος σ' εμάς. Αδιαφορώ πια για το θησαυ

κίνησαν το Φάβιο. Γύρισε λοιπόν και του είπε:

— Άλσε τον, Διάζ. Μη θελήσεις όμως να τον γλυτώσεις απ' την εκδίκηση ενός παιδιού που του δολοφόνησαν τη μητέρα του. Άς σου υποσχεθώ ο δόν Αντώνιο ότι δεν θα φύγῃ, και σεχομάστε το λόγο του.

— Ορκίζομαι ἐγὼ στὴν τιμὴ μου, ὅτι δεν θα φύγῃ κι' ἀκόμα ὅτι δεν θα τὸν βασανίσω να τὸ σκάσω, εἶπε ὁ Διάζ. Πλησίασε ὕστερα τὸν Ἀντώνιο Μεδιάννα κι' ἄρχισε να τὸν λύνῃ τὰ δεσμά του.

Ὁ Φάβιος παραμέρισε καὶ κάθισε ἐλκυσμένος χάμου Ὁσο κι' ἂν ἦταν δίκαιη ἡ ἐκδίκη τοῦ τὸν συνέτριβε ἡ σκέψις ὅτι θὰ ἔχυνε τὸ αἷμα ἐνὸς ἀνθρώπου. Κι' ὁ ἀνθρώπος αὐτὸς ἦταν — ἀλλοίμονο — ὁ θεὸς του!

Στὸ μεταξύ ὁ Πέπες εἶχε γυρίσει καὶ κύτταξε περίεργα τὴν πυκνὴ ομίχλη ποὺ κατέβαινε γύρω τους.

Ὁ Βουαροζέ ἀκουμπισμένος στὴν καρμπινα του, ἀκούγε προσεκτικὰ τοὺς ὑποπτικούς καὶ μυστηριώδεις θορύβους τοῦ δάσους. Ὅταν ὁ Ἀντώνιο Μεδιάννα εἶδε τὸ Διάζ νὰ πλησιάσῃ κοντὰ του γιὰ τὸν λύση στῆριξέ πάνω του τὸ περήφανο βλέμμα του καὶ τὸν ρώτησε:

— Μὲ πλησιάζεις σὰν φίλος ἢ σὰν ἐχθρὸς, Διάζ; Εἶσαι λοιπὸν κι' ἐσύ σὰν ἐκείνους ποὺ βλέπουν μ' εὐχαρίστησι τὴ συμφορά τῶν ἰσχυρῶν, ποὺ πρὶν τοὺς κολάκευαν;

— Εἶμαι ἀπὸ κείνους, ἀποκρίθηκε περήφανα ὁ Διάζ, ποὺ λυποῦνται καὶ υποστηρίζουν τοὺς δυνατοὺς ὅταν πέφτουν.

— Σ' εὐχαριστῶ! ψιθύρισε ὁ κόμης Μεδιάννα.

— Ἰσοχρήθηκα στοὺς ἀντιπάλους σου πῶς δεν θ' ἀποπειραθῇς νὰ φύγῃς, ἂν σε λύσω, συνέχισε ὁ Διάζ. Δεν θὰ φύγῃς, ὁποιονδήποτε κι' ἂν θέλῃς ἡ ἀπόφασίς τους γιὰ σένα.

— Ἐκαμὲς πολὺ καλά, Διάζ, εἶπε ὁ δόν Ἀντώνιο. Δεν συνήθισα νὰ φεύγω μπροστὰ στοὺς ἐχθρούς μου. Ξέρεις μήπως τί πρόκειται νὰ γίνῃ;

— Οἱ ἀντιπαλοὶ σου λένε πῶς πρόκειται νὰ σε δικάσουν γιὰ κάποιο φόνο.

— Νὰ με δικάσουν; ἀπάντησε περήφανα ὁ δόν Ἀντώνιο. Πατέ! Μποροῦν νὰ με δολοφονήσουν, ἀλλὰ δεν θὰ τοὺς ἐπιτρέψω νὰ με κρίνουν.

— Νὰ σε δολοφονήσουν; Ἄν θελήσουν καὶ τὸ κάνουν αὐτό, θὰ πεθάνω μαζί σου. Ἄν ὅμως σε δικάσουν...

— Ξέρω ποῖα θάναί ἡ τύχη μου, εἶπε ὁ δόν Ἀντώνιο. Τὸ όνειρό μου σβύνει γιὰ πάντα. Τί κρίμα!...

Στὸ μεταξύ ὁ Βουαροζέ κι' ὁ Φάβιος πῆγαν καὶ στάθηκαν στοὺς πρόποδες τοῦ λόφου ποὺ βρισκόνταν πλάι στὴν Πηγὴ τοῦ Χρυσοφίου. Στὸ μέρος αὐτό θὰ δικάζαν τὸν δόν Ἀντώνιο Μεδιάννα.

Ὁ Πέπες πλησίασε κοντὰ τοὺς καὶ σὲ λίγο ἔφτασαν ὁ Διάζ κι' ὁ Ἀντώνιο Μεδιάννα. Οἱ τρεῖς κυνηγοὶ κάθισαν πάνω σὲ τρία μεγάλα λιθάρια ἡμικυκλικά, ἐπὶ ὧστε νάχουν στὴ μέση κι' ἐντελῶς ἐμπρὸς τοὺς τὸν κατηγορούμενο.

Ὁ Ἀντώνιο Μεδιάννα στάθηκε παράμερα μὲ τὸ κεφάλι ψηλά, περήφανος κι' ἀκατάδεκτος, ὅπως πάντα.

Ὁ Πέτρος Διάζ προχώρησε καὶ στάθηκε κι' αὐτὸς πρὸς τὸν ἐπιμένοντα ν' ἀκούσῃ τὴν κατηγορίαν καὶ τὴν ἀπολογία τοῦ ἀρχηγού του. Ὁ Φάβιος, μὴ θέλοντας νὰ χύσῃ τὸ αἷμα ἐνὸς Μεδιάννα, θέλησε στὴν ἀρχὴ νὰ σώσῃ τὸ θεῖο του.

— Δὸν Ἀντώνιο Μεδιάννα, τοῦ εἶπε, ξέρεις γιατί κατηγορεῖσαι. Ποῖα εἶναι ἡ δικαιολογία σου;

Μὰ ὁ δόν Ἀντώνιο κύτταξε τὸ νέο μὲ βλέμμα περήφανο καὶ τοῦ ἀπάντησε ἀγέρωχα:

— Δεν ἔχω νὰ πῶ τίποτε, ἀχρεῖε! Τότε ὁ Φάβιος γύρισε στὸν Πέπε καὶ τοῦ εἶπε:

— Μίλησε, Πέπε. Πές, ποῖος εἶμαι. Πές ἀκόμα ποῖος εἶναι ὁ ἀνθρώπος, ποὺ κατηγοροῦμε καὶ γιατί τὸν κατηγοροῦμε.

Ὁ Πέπες ἔριξε στὸν δόν Ἀντώνιο ἕνα βλέμμα λύσας καὶ εἶπε:

— Δεν με γνωρίζεις, Ἀντώνιο Μεδιάννα; Κι' ὅμως με κατάρρεξες τόσο, γιὰ νὰ κρύψῃς τὸ ἔγκλημά σου πρὸς τὸ ἥξερα. Εἶμαι ὁ Πέπες, ὁ Ὑπαρκός, κύριε κόμη. Γιὰ θυμῶν καλύτερα. Θέλησες νὰ μ' ἐξοντώσῃς. Νὰ πού φανασμύγομε, δόν Ἀντώνιο.

Ἐδῶ στὴν ἔρημο, μακριὰ ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους. Ὁ νέος ποὺ βρίζεις, κύριε κόμη, εἶναι ὁ ἀνεψιός σου, καὶ τὸν σκότωσες τὴ μητέρα του. Δεν ξέρω, ἂν σε συγχωρῇ. Ἐγὼ ὅμως ὀρκίστηκα νὰ μὴ σε συγχωρῶ ποτέ.

Λέγοντας αὐτὰ τὰ λόγια, ὁ Πέπες χτύπησε μὲ λύσσα τὴν καρμπινα του στὴ γῆ. Ὁ δόν Ἀντώνιο καταλάβαινε πῶς δεν ὑπῆρχε ἐλπίδα σωτηρίας.

— Δὸν Ἀντώνιο Μεδιάννα, ξανάπε ὁ Φάβιος, δεν βρίσκεσαι ἐμπρὸς σὲ δολοφόνους, ἀλλὰ σὲ δικαστές. Ἀπολογήσου λοιπόν.

— Ν' ἀπολογηθῶ; ἀπάντησε ὁ δόν Ἀντώνιο. Ὁχι, μὰ τὸ Θεό! Μόνον οἱ ὁμότιμοί μου ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ με κρίνουν. Ν' ἀπολογηθῶ σὲ σὰς; Σ' ἕνα δραπετὴ τῶν φυλακῶν — κι' ἐδείξε τὸν Πέπε — καὶ σὲ σένα, ἕνα ζητιάνο, ποὺ νομίζεις πῶς εἶσαι ἀπ' τὸν οἶκο τῶν Μεδιάννα; Ἐνός μονάχα Μεδιάννα ὑπάρχει ἐδῶ, κι' αὐτὸς εἰμ' ἐγώ.

— Πολὺ καλά, εἶπε ὁ Φάβιος. Θὰ σε δικάσουμε, ὅσο κι' ἂν ἀρνείσαι ν' ἀπολογηθῇς. Θὰ σε δικάσουμε σὰν τίμιον κι' ἀμερόληπτον δικαστή. Ορκίζομαι στὸ Θεὸ ποὺ μὰς βλέπει αὐτὴ τὴ στιγμή, ὅτι δεν ἔχω ἐναντίον σου οὔτε ἐχθρὸν, οὔτε μίσος. Ἄν εἶσαι ἀδίκος, θὰ φύγῃς ἀπ' ἐδῶ ἐλεύθερα. Ἄν ὅμως εἶσαι ἐνοχός, θὰ τιμωρηθῇς σκληρά.

Τὰ λόγια τοῦ Φάβιου μαλάκωσαν τὴν ὀργὴν τοῦ δόν Ἀντώνιο. Ἰσως νὰ γλύττωνε, ποῖος ξέρει; Μήπως ὁ νέος αὐτὸς δεν ἦταν ἀνεψιός του κι' ὁ κληρονόμος του; Μήπως δεν ἦταν τὸ παιδί τοῦ ἀδελφου του; Γιατί λοιπὸν νὰ μὴ συζητήσῃ μαζί του;

Καὶ γιὰ ποῖο ἔγκλημα κατηγοροῦμαι; ρώτησε τὸ Φάβιο.

— Θὰ τὸ μάθῃς ἀμέσως, ἀπάντησε ὁ νέος δείχνοντας τὸν μῖα πέτρα νὰ καθήσῃ.

— Οἱ κατηγοροῦντες μου δεν καθόνται μπρὸς στοὺς δικαστές, εἶπε ὁ δόν Ἀντώνιο, γελώντας πικρά. Θὰ μείνῃ ὁρθίος.

— Ἔστω, εἶπε ὁ Φάβιος. Καὶ τώρα ἀπάντησέ μου. Εἶσαι σὺ πράγματι ὁ δόν Ἀντώνιο κόμης Μεδιάννα;

— Ὁχι, ἀποκρίθηκε ἀπότομα ὁ κατηγορούμενος.

Ἡ ἀπάντησί του αὐτὴ λύπησε τὸν Φάβιο. Καταδεχόμενος λοιπὸν νὰ λήψῃ ψέμματα ἐνὸς Μεδιάννα:

— Ἀλλὰ ποῖος εἶσαι λοιπόν; ρώτησε τὸν κατηγορούμενο.

Μὰ ὁ δόν Ἀντώνιο δεν ἔλεγε ψέμματα. Κι' ἀπάντησε ἀμέσως:

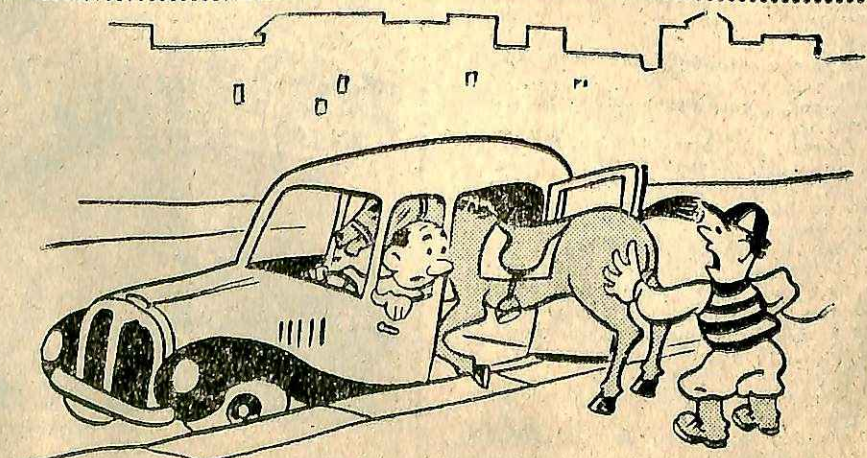
— Ὑπῆρξα ἄλλοτε ὁ κόμης δόν Ἀντώνιο Μεδιάννα. Σήμερα ἀνομάζομαι δούξ Ἀρμάδα καὶ τὸν τίτλο αὐτὸν τὸν ἀπόκτησα μὲ τὸ σταθί μου. Αὐτὸν τὸν τίτλο, θ' ἀφήσω κληρονομία, μαζί με τὴ μεγάλη μου περιουσία, στὸν ἀπὸγονο τῶν Μεδιάννα.

Τὰ τελευταῖα αὐτὰ λόγια τὰ εἶπε ὁ δόν Ἀντώνιο σκόπιμα, γιὰ νὰ συγκινήσῃ τὸ Φάβιο, μὰ ὁ νέος ἔμεινε ἀτάραχος.

— Πολὺ καλά, ἀποκρίθηκε. Θὰ μάθῃς, δούξ Ἀρμάδα, γιὰ ποῖο ἔγκλημα κατηγορεῖσαι.

Γύρισε ὕστερα στὸ Βουαροζέ καὶ τοῦ εἶπε:

.....

— Στὸν ἵπποδρομο καὶ γρήγορα!...

— Λέγε, Βουαροζέ, τί ξέρεις.

Ὁ γρηναῖος κυνηγὸς σηκώθηκε ὀρθίος, ἔβγαλε τὸν πλατύφυρο καπέλλο του κι' ἄρχισε νὰ διηγῆται πῶς βρῆκε μέσα σὲ μιὰ βάρκα τὸν καιρὸ ποὺ ἦταν πειρατής καὶ λαθρεμπόρος, τὸν Φάβιο νὰ κλαίῃ τρομαγμένος καὶ τὴ μητέρα του δολοφονημένη.

— Πῆρα τὸ μικρὸ, συνέχισε ὁ Βουαροζέ, στὴν ἀγκαλιά μου καὶ μετέφερα τὴ δολοφονημένη ἀρχόντισσα στὴν ἀκτή. Ποῖος ἔκανε αὐτὸ τὸ ἀπάνθρωπο ἔγκλημα δεν ξέρω.

Ξαναφόρεσε ἔπειτα τὸ καπέλλο του καὶ κάθισε στὴ θέσι του. Τὸ πρόσωπό του Φάβιου εἶχε σκοτεινιάσει. Γύρισε ἀργὰ πρὸς τὸν Πέπε καὶ τοῦ εἶπε:

— Καὶ τώρα, πάλι, ἡ σειρά σου, Πέπε. Πές, ὅτι ξέρεις ἀκόμα.

Ὁ Πέπες σηκώθηκε ὀρθίος κι' ἄρχισε νὰ ἐξιστορῇ κι' αὐτὸς τὰ δραματικά γεγονότα τῆς ἀπαίσιας ἐκείνης νύχτας ποὺ φύλαγε σκοπὸς στὴν Ἐλαγχόδη. Ἀνέφερε πῶς βγήκε νύχτα στὴν ἀκτή ὁ δόν Ἀντώνιο μὲ τὸν ἀνθρώπου του καὶ πῶς ἐγίνε τὸ ἔγκλημα.

— Τὸ πρῶτ', συνέχισε, ὅταν βρήκαμε τὸ πτώμα τῆς μητέρας τοῦ Φάβιου στὴν ἀκτή, καταλαβαίναμε ὅτι εἶχε συμβῆ καὶ πάγωσα ἀπὸ φρίκη. Εἶχα γίνει, χωρὶς νὰ τὸ βελά, συνένοχος σ' ἕνα φρικαλέο κι' ἀπάνθρωπο κακούρηγμα. Θέλησα τότε νὰ ἐξιλεθῶ γιὰ τὴν πράξί μου καὶ ζήτησα νὰ βρῶ τὸ μικρὸ Φάβιο. Μὰ ὁ Φάβιος εἶχε γίνει ἀφαντός. Τὸν εἶχε πάρει μαζί του, ὅπως ἀπέδειξε μ' ὅσα εἶπε, ὁ Βουαροζέ. Ἀποφάσισα λοιπὸν νὰ καταγγείλω στὶς ἀρχὲς τὸ δράστη τοῦ ἐγκλήματος, τὸν δόν Ἀντώνιο Μεδιάννα. Μὰ μόλις τόλμησα νὰ τὸ κάνω αὐτό, ὁ δόν Ἀντώνιο μὲ κυνήγησε καὶ με κατάρρεξε ἄγρια. Τώρα ἡ στιγμή τῆς τιμωρίας ἔφτασε!

Μόλις ὁ Πέπες τελείωσε, κάθισε πάλι στὴ θέσι του. Ὁ Φάβιος γύρισε τώρα πρὸς τὸν δόν Ἀντώνιο καὶ τοῦ εἶπε:

— Τί ἔχεις νὰ πῇς γιὰ ὅλ' αὐτά;

— Τίποτε! εἶπε ὁ Φάβιος. Δεν δικαιολογεῖσαι; Βεβαίως μας ὅτι ὅλ' αὐτὰ δεν εἶναι ἀληθινὰ καὶ σ' ὀρκίζομαι πρὸς τὴν ψυχὴ τῆς μητέρας μου ὅτι θὰ σ' ἀφήσω νὰ φύγῃς ἐλεύθερος, ὅτι θὰ σε πιστεύω.

— Δεν ἔχω νὰ πῶ τίποτε.

Τὴ στιγμή αὐτὴ ἀκριβῶς, μιὰ ἀπαίσια κραυγὴ τρόμου ἀντήχησε ἀπ' τὸ μέρος ποὺ βρισκόντουσαν οἱ γκερεοί, πίσω ἀπ' τὸ λόφο τῆς Πηγῆς τοῦ Χρυσοφίου, μιὰ κραυγὴ λύσας κι' ἀπελπισίας. Ὅλοι ἀπόμειναν βουβοὶ κι' ἀνήσυχτοι. Τί συνέβαινε πίσω ἀπὸ τὸ λόφο πρὸς τὸ μέρος τοῦ καταρράκτου; Ἀφουγκράστηκαν ἀρκετὰ δευτερόλεπτα, μὰ δεν ἀκούσαν πιά τίποτε ἄλλο. Ἡ ἴδια νεκρικὴ σιωπὴ ἀπλώθηκε καὶ πάλι γύρω τους.

— Ὅσα μάθουμε σὲ λίγο τί συμβαίνει, εἶπε ὁ Βουαροζέ. Ἄς τελειώνουμε.

Πραγματικά δεν εἶχαν καιρὸ γιὰ χάσιμο. Τρομεροὶ κίνδυνοι τοὺς τριγύριζαν ἀπὸ παντοῦ. Ὁ Φάβιος στήριξε τὸ βλέμμα του πάνω στὸν δόν Ἀντώνιο, ἐπιμένοντας ἀνυπόμονα τὴν ἀπολογία του. Γιατί δεν ἐδικαιολογεῖτο; Ἐτοί δεν θὰ τὸν σκότωναν, δεν θὰ ἦταν ἀναγκασμένος νὰ χύσῃ

τὸ αἷμα ἐνὸς συγγενοῦς του. Μὰ ὁ δόν Ἀντώνιο σιωπούσε.

Ὁ Πέτρος Διάζ, βέβαιος πιά ὅτι ὁ δόν Ἀντώνιο ἦταν πραγματικὰ ἐνοχός, πλησίασε τοὺς τρεῖς κυνηγοὺς καὶ τοὺς εἶπε:

— Ἀκούσα, κύριοι, τίς κατηγορίες σας ἐναντίον τοῦ ἀρχηγού μου. Εἶμαι βέβαιος, ὅτι τὸ δίκιο βρίσκεται μὲ τὸ μέρος σας. Μοῦ ἐπιτρέπετε ὅμως μιὰ τελευταία ἐρώτησι;

— Λέγε ἐλεύθερα, τοῦ ἀπάντησε ὁ Πέπες.

— Ἦθελα νὰ ρωτήσω, κύριοι, ἂν εἴσατε βέβαιοι, ὅτι ὁ Φάβιος εἶνε ὁ πραγματικὸς ἀπάντονος τῶν Μεδιάννα. Ποῖος τὸ βεβαιώνει αὐτό; Κι' ἂν τὸ παιδί ἐκεῖνο χάθηκε καὶ κάνετε λάθος;

— Τὸ βεβαιῶνω ἐγώ, εἶπε ὁ Βουαροζέ, ποὺ σηκώθηκε. Ορκίζομαι στὸ Θεό, ποὺ μὰς ἀκούει τὴ στιγμή αὐτή, ὅτι ὁ νέος αὐτὸς εἶνε ὁ Φάβιος Μεδιάννα.

Τὰ λόγια τοῦ γρηναίου κυνηγοῦ ἐπείσαν ἀπόλυτα τὸ γενναῖο Μεζικανό.

— Δεν ἔχω νὰ πῶ τίποτε ἄλλο πιά, ψιθύρισε. Ἐπιτρέψτε μου νὰ φύγω. Δὲ θέλω νὰ παρευρεθῶ στὸ θάνατο τοῦ ἀνθρώπου, ποὺ ὑπῆρξε ὁ ἀρχηγός μου.

— Εἰς! ἐλεύθερος, Διάζ, τοῦ ἀπάντησε ὁ Φάβιος.

Ὁ Πέτρος Διάζ πλησίασε περίλυπος τὸν δόν Ἀντώνιο καὶ σκύβοντας ἐμπρὸς του, τοῦ φίλησε τὸ χέρι. Δεν τοῦ εἶπε λέξι. Ἡ λύπη τὸν ἐπνίγε. Προχώρησε ἔπειτα ὡς τὸ μέρος ποὺ ἔδοκε τὸ ἀλόγιστο, τὸ χαιδέψε τὴ χαιτὶ κι' ἐτοιμάστηκε νὰ καβαλλικέψῃ καὶ νὰ φύγῃ.

Τὴν ἴδια στιγμή, ὁ Φάβιος σηκώθηκε πάνω, ἔβγαλε τὸ μαχαίρι του καὶ τὸ κάρφωσε ἐμπρὸς στὸν δόν Ἀντώνιο, στὸ ἔδαφος.

— Δὸν Ἀντώνιο, εἶπε στὸν κατηγορούμενο, περιμένω τὴν ἀπάντησί σου, τὴν ἀπολογία σου σ' ὅσα σε κατηγοροῦσαν οἱ δύο σύντροφοί μου. Κύτταξε τὸ μαχαίρι αὐτό. Ὁ ἴσκιος τοῦ πέφτει ὡς μισὴ σπιθαμὴ πάνω στὴ γῆ. Σιγὰ-σιγὰ ὅμως, ὁ σὺ ὁ ἥλιος προχωρεῖ στὸ στερέωμα, ὁ ἴσκιος σου θὰ μικραίνει καὶ τέλος θὰ χαθῇ ἐντελῶς.

— Ἀς ὡς τὴ στιγμή ποὺ θὰ χαθῇ ὁ ἴσκιος δεν ἀπαντήσης, δεν θὰ περιμένουμε πιά τὴν ἀπολογία σου καὶ θὰ δαλώουμε τὴν ἀπόφασί μας.

Ἀπόλυτὴ γαλήνη, γαλήνη νεκρικὴ ἀπλώναν γύρω...

Ὁ δόν Ἀντώνιο ἔστεκε ὀρθίος, περήφανος, ἐπιμένοντας ψυχραῖνα τὸ τέλος του, ὅπως ἄρμοζε σ' ἕναν μεγαίστανα σὰν κι' αὐτόν. Κανεὶς δεν μιλοῦσε...

Ὁ Φάβιος εἶχε σκύψει τὸ κεφάλι στὸ στήθος του κι' ἦταν βυθισμένος σὲ σκέψεις. Τὸ δράμα ποὺ θὰ παιζόταν σὲ λίγην ὥρα, τὸν συνέτριβε. Ὁ Βουαροζέ κύτταξε ἀνίσχυρα πρὸς τὴ ζουγκλά, προσέχοντας καὶ στοὺς παραμικροὺς τῆς θορύβους.

Μόνο ὁ Πέπες κρατοῦσε καρφωμένα τὰ μάτια του πάνω στὸν δόν Ἀντώνιο, σὰν νὰ ζητοῦσε τὴν κρίσιν αὐτὴ τὴ στιγμή νὰ διαβάσῃ στὰ καταβάθα τῆς ψυχῆς του.

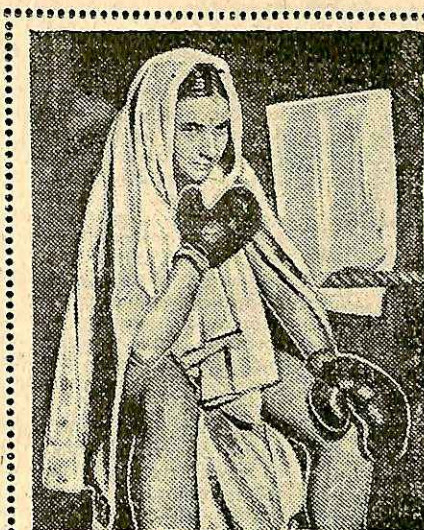
Βυθισμένοι καθὼς ἦταν ὅλοι στοὺς διολυσισμούς τους, δεν προσέξαν ἕνα ἀπαίσιό καὶ βρωμερὸ ὑποκείμενο ποὺ τριγύριζε ὅχι καὶ πολὺ μακριὰ τους, κρυμμένο στὰ χαμόκλαδα. Ἦταν ἕνας ἀνθρώπος βουτηγμένος στὸ δοῦκο.

Ἦταν ὁ ἄθλιος καὶ ὑπόουλος Κουχίλλος, ποὺ εἶχε δῇ τὰ πάντα καὶ περίμενε τὴ στιγμή νὰ ἐπέμβῃ καὶ νὰ παίξῃ κι' αὐτὸς τὸν ἀπαίσιο καὶ οἰκτρὸ ρόλο του. Τὰ δευτερόλεπτα περνοῦσαν γοργά. Δευτερόλεπτα ἀγωνίας ἀπερίγραπτη γιὰ ὅλους. Κι' αὐτὸς ὁ Διάζ δεν εἶχε τὴ δύναμι ν' ἀπαμειβονθῇ ἀπ' τὸ μέρος, ποὺ ἐπρόκειτο νὰ παιχθῇ ἕνα τόσο αἰματηρὸ δράμα. Εἶχε καθήσει ἀρκετὰ μακριὰ, πάνω στὴ χλόη, κρατώντας τὸ χαλινάρι τοῦ ἀλόγου τοῦ βυθισμένου σὲ θαθεῖα λήθη.

Θὰ τὸν σκότωναν λοιπὸν πραγματικὰ τὸν ἀρχηγό του; Ὁ γενναῖος Μεζικανὸς ἔλπιζε ἀκόμα.

Ποῖος ξέρει; Ἰσως ὁ Φάβιος ν' ἄλλαξε γνώμην τὴ τελευταία στιγμή. Ἰσως νὰ συνέβαινε τίποτε τὸ ἀπρόοπτο. Κι' ἔπειτα ποῖος θὰ ἐκτελοῦσε τὴν καταδικαστικὴ ἀπόφασιν κατὰ τοῦ δόν Ἀντώνιο Μεδιάννα; Ποῖος θὰ δεχόταν νὰ κάνῃ τὸ δῆμιον; Αὐτὲς τίς σκέψεις ἔκανε ὁ Πέτρος Διάζ κι' ἔλπιζε ἀκόμα καὶ περίμενε.

Ἡ κρίσιμη στιγμή πλησίαζε ἄλλωστε.

ΠΡΩΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΠΟΞΕΡ

Ὡς σήμερα, τὰ γάντια τοῦ μπῆξ ἔχουν φορεθῇ μόνο ἀπὸ ἀνδρικό χερί. Ἡ νεαρά Ἀγγλίδα Μπαρμπαρα Μπάτρικ, ἡλικίας 18 ἐτῶν ἀποφάσισε ν' ἀποτελέσῃ τὴν πρώτη εἰσαίρεσι αὐτὸν τὸν καινόν. Στὴ φωτογραφία μας, ἡ παγγελματίας αὐτὴ «μπῆξερ» μετὰ τὴν προπόνησί της φαίνεται ἑτοιμὴ γιὰ τὴν πρώτη συνάντησι.

ΟΙ ΒΑΡΥΚΟΟΙ ΘΑ ΜΠΟΡΟΥΝ ΝΑ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥΝ

Ἐκείνοι ποὺ χρησιμοποιοῦν ἀκουστικά βαρυκοῦς θὰ μποροῦν ἀπὸ ἐξῆς νὰ συνομιλοῦν τηλεφωνικῶς. Γιὰ νὰ κατορθώσῃ αὐτό, ὁ ἐνδιαφερόμενος δεν ἔχει παρὰ νὰ χρησιμοποιεῇ ἕνα κύλινδρο ἀπὸ ἐλαστικό (αὐτὸν ποὺ βλέπετε στὸ κάτω μέρος τῆς εἰκόνας μας) καὶ νὰ τὸν ἐκσπύσῃ στὸ ἀκουστικό τοῦ τηλεφώνου. Κατὰ τὴν ὑπόθεσιν, τὸ ἀκουστικό εἶνε νυθισμένο πρὸς τὰ κάτω, ὥστε νὰ ἐρχεται σ' ἐπαφὴ μὲ τὸ μικρόφωνο βαρυκοῦς.

ΡΑΒΔΟΣ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ

Ἡ ράβδος αὐτὴ ποὺ τοποθετεῖται σὲ ὀρισμένα ἀσφάλκητα τελεσιτάτα κατασκευάζει ἐμπόδιον τοῦ ἐπιβάτη τῶν ἐμπροσθίων θέσεων νὰ πέσουν πάνω στὸ ἀπὸ τοῦ σὲ περιττοῦ συγκρούσεως ἢ ἀπὸ τοῦ φοιτητοῦ. Ὅταν δεν ὑπάρχει λόγος χρησιμοποιοῦσας τῆς ράβδου αὐτὴ χωνεύεται καταλλήλως καὶ διπλώνεται στὸ πλάι τοῦ αὐτοκινήτου.

Ὁ ἴσκιος τοῦ μαχαίριού ποὺ εἶχε μῆλ' εἰς τὴ γῆ ὁ Φάβιος, μικραίνει διαρκῶς, ὅσο προχωροῦσε ὁ ἥλιος στὸν οὐρανό. Ὁ Φάβιος εἶχε κρύψει τὸν διάστημα αὐτὸ τὸ πρόσωπό του ἀνάμεσα στὰ χεῖρά του.

Γιατὶ ὁ θεὸς του δεν ἔλεγε μιὰ ὁποιαδήποτε δικαιολογία, γιὰ νὰ τοῦ χαρίσῃ τὴ ζωὴ; Τέλος σηκώσε τὸ κεφάλι του, κύτταξε τὸν δόν Ἀντώνιο καὶ τοῦ εἶπε μὲ φωνὴ πνιγμένη ἀπ' τὴ συγκίνησι:

— Ὁ, Μεδιάννα! Γιατὶ νὰ σκοτώσῃς τὴ μητέρα μου;

— Ἐπειτα τὸ βλέμμα του ἔπεσε στὸ μαχαίρι ποὺχε καρφωσέν στὸ ἔδαφος. Ἡ σκιά τοῦ μαχαίριού εἶχε χαθῇ πιά ἐντελῶς.

— Δούξ Ἀρμάδα, φώναξε τότε ἐπίσημα στὸ θεῖο του, ἡ σκιά τοῦ μαχαίριού χαθῇκε!

Ὁ δόν Ἀντώνιο τινάχτηκε σὰν νὰ ξύπνησε ἀπὸ κακὸ όνειρο. Καὶ τὴ στιγμή αὐτὴ ἀκριβῶς, τὴν τόσο κρίσιμη καὶ τόσο ἀγωνιώδη, θυμῆθηκε τὴν τρομερὴ προφητεία τῆς μητέρας τοῦ Φάβιου τὴ νύχτα τοῦ τρομεροῦ ἐγκλήματος.

«— Πρόσεξε!...» τοῦ εἶχε πῇ ἡ δυστυχισμένη ἀρχόντισσα. Πρόσεξε μὴπως ἡ οὐράνια δικαιοσύνη τοῦ τῆς βλαστήμιος, ἀναστήσῃ ἐναντίον σου, στὴν ἀκρὴ τοῦ κόσμου, στὶς πιὸ μακρινὲς ἐρημίτες, ὅπου ἵσως ποτὲ θῇμα ἀνθρώπου δεν ἀφήνῃ «χὴν διαβάσας», ἐναντὶ κατηγοροῦ, ἕνα μάρτυρα, ἕνα δικαστὴ κι' ἕνα δῆμιον!...».

Ἡ τρομερὴ αὐτὴ προφητεία ἔβγαλε τώρα ἀληθινὴ. Καὶ ὁ κατηγορὸς καὶ ὁ δικαστὴς καὶ ὁ μάρτυς, βρισκόντουσαν ἐκεῖ μπροστὰ του καὶ τὸν εἶχαν καταδικάσει σὲ θάνατο. Ἐνός μονάχα εἰλεπε: Ὁ δῆμιος.

Ποῖος θὰ ἦταν λοιπὸν ὁ δῆμιός του;

Ἀλλὰ ἡ προφητεία τῆς τραγικῆς μητέρας γῆκε καὶ στὴ λεπτομέρεια αὐτὴ ἀληθινὴ. Γιατὶ ξαφνικά, θορύβος παραρριζόμενος κλαδιῶν ἀκούστηκε κι' ἕνας ἀνθρώπος πρόβαλε ἀνάμεσα ἀπ' τίς θαμνισκίδες, βουτηγμένος ὡς τὸ λαῖμα στὶς λάσπες. Ἦταν ὁ Κουχίλλος!

Ὁ ἄθλιος τυχοδιώκτης κατάλαβε πῶς ἔφτασε πιά ἡ στιγμή νὰ παρουσιαστῇ μπρὸς στοὺς τρεῖς κυ

Γρελλός από έρωτα

Οι αστυνομικοί εδώ και λίγον καιρό ασχολήθηκαν με μια από τις πιο δραματικές ιστορίες. Με την υπόθεση ενός φλογερού έρωτος που κατέληξε σε μια αφάνταστη τραγωδία. Μέσα στην τόσο πενή εποχή που ζούμε όπου το χρήμα ρυθμίζει τις σχέσεις και τα αισθήματα των περισσότερων ανθρώπων και η απάτη του λόγου, ο εκδίστατος και το συμφέρον κανονίζουν τη ζωή χιλιάδων ατόμων, ο έρωας αυτός είναι μια όασις: Ένας αξιωματικός του ναυτικού αγάπησε με πάθος μια νέα, την παντρεύτηκε, έκανε ένα παιδί μαζί της κι όταν αυτή τον εγκατέλειψε, τρελλάθηκε και σήμερα βρίσκεται στο Αιγυπτιακό νοσοκομείο.

Η ιστορία του είναι τόσο συγκινητική που αξίζει τον κόπο να σας την αφηγηθούμε. Όταν τα ελληνικά πλοία εγκατέλειψαν τη θάλασσα της Ελλάδας για να πάνε στην Αλεξάνδρεια, όταν οι Γερμανοί μας χτύπησαν, άναυδοι και μίας έφεραν στην Αθήνα τους Ιταλούς που τους είχαμε πάρει φιλανθρωπία στην Αλβανία, πολλοί αξιωματικοί του ναυτικού κατέβηκαν στη Μέση Ανατολή και μεταξύ αυτών κι ο ήρωας της ιστορίας μας. Ήταν υγιής ανώτατος αξιωματικός, με ναυτική παράδοση και σωστό παλληκάρι. Οι ναύτες κι οι υπαξιωματικοί του τον καμάρωναν για τη λεβεντιά του και τη χρυσή καρδιά του. Έτσι και στη Μέση Ανατολή, στην Αίγυπτο κατέκτησε και τη συμπάθεια όλων των Ελλήνων. Οι πλούσιοι όμογενείς τον καλούσαν στα σπίτια τους και πολλά κορίτσια θα ήθελαν να είναι η προτιμυσία του. Μια απ' αυτές τις νέες, ώμορφη και πλούσια, του έκίνησε τέλος το ενδιαφέρον. Σιγά-σιγά αναπτύχθηκε ένα σαδορό αισθήμα με ταύ τους που δεν άργησε να καταλήξει σε γάμο.

Μετά την απελευθέρωσή γύρισε κι ο ήρωας της ιστορίας μας στους δικούς του κι έπειτα από λίγο έρχονται για να εγκατασταθούν κι η γυναίκα του. Το ζευγάρι έζησε αρκετόν καιρό ευτυχισμένο και η ευτυχία τους συμπληρώθηκε με την αποκτίση ενός παιδιού. Όλοι τους καμάρωναν για την ωμορφιά τους και τη μεγάλη του αλάφης συμπεριφορά απέναντί τρεψή περισσότερων τα παιδιά, να το αυτό, τυχαία να είναι γκρινιάζει όταν να την παραμελή για να φασισωθεί βέβαια κι εκείνη το παιδί της, μα την τρυφερότητα του και τα χάδια του. Αρχισαν τότε να δημιουργούνται παρεξηγήσεις κι έτσι ήρθαν κι

οι πρώτες απογοητεύσεις και τα δακρύα. Πολλές γυναίκες, χωρίς βέβαια να θέλουμε να τις αδικήσουμε, έχουν το ελάττωμα να εκδίδονται τους συζύγους τους. Έτσι άρχισε κι εκείνη για να τον κάνει να ηλέψη και να ξαναγυρίσει κοντά της, να έχει διάφορες περιπέτειες. Στην αρχή αυτά τα φλέρτ δεν την ενθουσίασαν. Σιγά-σιγά όμως παρασύρθηκε. Έτσι απάτησε τον άντρα της. Στην αρχή το σφάλμα της τη στενοχώρησε. Της φαινόταν ότι όλος ο κόσμος το ήξερε. Μα όταν πια πήρε την κρυάδα και συνήθισε, το πράγμα της φαινόταν κι' όλες διασκεδαστικό.

Ο σύζυγός της φυσικά είχε μεσάνυχτα από τους ηρωικούς αθλους της γυναίκας του.

— Νικό, του παρατήρησαν, κάτι καλοί φίλοι, τελευταία, άρχισες να παραμελής τη γυναίκα σου...

— Εκείνος όμως διαμαρτυρήθηκε, τους εξήγησε ότι την ελάτρευε περισσότερο από κάθε άλλη φορά, μόνο που είχε μια παθολογική αδυναμία στο παιδί του.

Και πράγματι, ήταν τρελλός από έρωτα για τη γυναίκα του. Της είχε τυφλή εμπιστοσύνη κι' ότι του έλεγε το πίστευε.

Η γυναίκα του όμως άρχισε να μη τον εκτιμά πια. Η αφοσίωσή του στη ναυτική υπηρεσία του, η έντιμη και νοικοκυριστική ζωή του, η τρελή εμπιστοσύνη που της είχε της έδινε στα νεύρα. Εκείνη είχε όνειρευθη τελειώς διαφορετικά τον άντρα της: Βίαιο, καρδιοκατακτητή, έξυπνο και ικανό να την δαμάσει, να την κάνει να μην αισθάνεται την επιθυμία της περιπέτειας. Ο σύζυγός της, μετά απ' το λόγο που της δόθηκε η ευκαιρία να κάνει τη σύγκριση, της φάνηκε λαπάς. Έτσι, μια μέρα, η γυναίκα του πήρε το παιδί της και μία βαλίτσα κι' έφυγε, χωρίς να του αφήσει ούτε ένα σημείωμα.

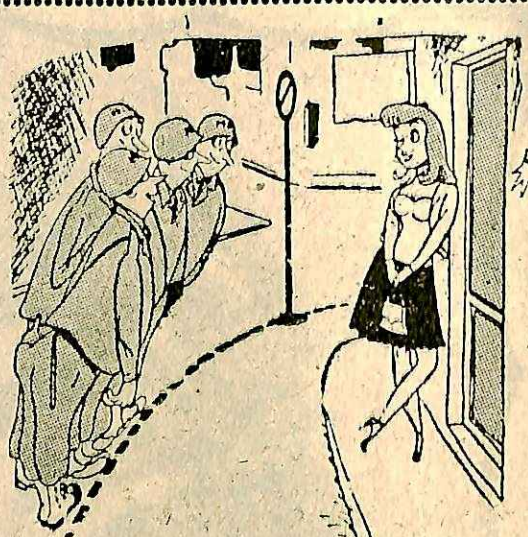
Στην αρχή, δεν πίστεψε ούτε στ' αυτιά του, ούτε στα μάτια του. Έτρεξε και κατήγγειλε το γεγονός στην αστυνομία: — Η γυναίκα μου, είπε, έφυγε με το παιδί από το σπίτι και δεν ξαναγύρισε. Πρέπει κάτι τρομερό να της έχει συμβεί.

Οι αστυνομικοί άρχισαν να ερευνούν την περίπτωση της. Δεν άργησαν φυσικά να εξακριβώσουν την αλήθεια ότι ο σύζυγός του αξιωματικού του ναυτικού με το παιδί της, είχε πάρει το αεροπλάνο και είχε ξαναγυρίσει στους δικούς της εγκαταλείποντας τον άντρα της και τις περιπέτειές της.

Ο έρωτας μενός σύζυγος όταν το έμαθε τα έλασε. Νομισε ότι είχε χαθεί κι' αυτόν ο κόσμος. Γύρισε αμίλητος στο σπίτι του. Δεν ήθελε να δει κανένα και να μιλήσει με κανένα. Μια φοβερή μελαγχολία άρχισε να βασανίζει την ψυχή του. Λίγο αργότερα άρχισε να παρουσιάζει τα πρώτα συμπτώματα τρέλλας. Τον άκουγαν να συζητά με το παιδί του και με τη γυναίκα του. Είχε την παραίσθηση ότι τους έβλεπε κοντά του. Επείγαινε στο κρεβάτι κι' του παιδιού του, όπως συνήριζε κάθε βράδυ, να το φιλήσει και να του τακτοποιήσει τα σκεπάσματα, μιλούσε με το ανύπαρκτο παιδί του, γελούσε κι' έκλαιγε. Όταν πια η κατάσταση του έγινε επικίνδυνη, οι γιατροί που τον παρακολουθούσαν συνέστησαν στους δικούς του ότι έπρεπε να τον κλείσουν σ' ένα ψυχιατρείο. Συγχρόνως τηλεγράφησαν και στη γυναίκα του ικετεύοντάς την να γυρίσει για να τον κάνει να συνέλθει από την τρέλλα του. Στα χέρια αυτής της γυναίκας κρατιέται σήμερα η ζωή του.

Μα θα γυρίσει από την Αίγυπτο; Πολύ αμφιβάλλουμε.

Ο. ΔΡΑΚΟΣ

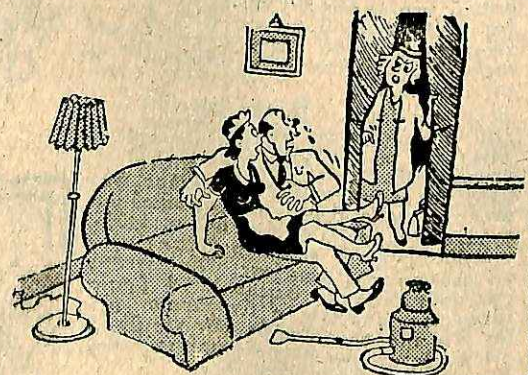
ΣΤΟ ΒΕΡΟΛΙΝΟ

— Αυτή η καπέλλα θα μας κάνει με τα νάκια της!... Θα μας κάνει να περάσουμε στη ρωσική ζωή!...

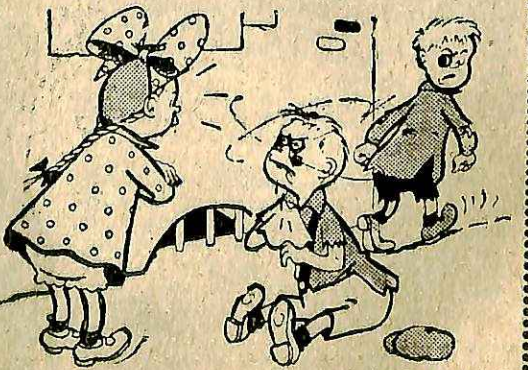

ΣΠΟΥΔΑΙΑ ΝΥΦΗ

— Και σε τί χρησιμεύει αυτό το διαμέρισμα, χρυσέ μου;

— Γιατί την κρατάς την Μαρία και δεν την αφήνεις να τελειώσει τη δουλειά της;

— Στοιχηματίζω πως είχατε πάλι πολιτική συζήτηση!

Οι τρεις Γάλλοι ΥΠΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΙ

Τρεις Γάλλοι υπαξιωματικοί, αιχμάλωτοι των Γερμανών στον πόλεμο του 1870 — που κατέληξε με την ήττα της Γαλλίας και την παραίτησή του Αυτοκράτορος Ναπολέοντος Γ' — ή «μικρού», όπως τον αποκαλούσε ο Ούγκω — είχαν περιπορήσει, στη νησίδα του Ρήνου Μπύντεριχ, κοντά στο Βέζελ. Φυσικά, όπως όλοι οι αιχμάλωτοι όλων των αιώνων, δεν σκέφτονταν παρά πώς να δραπετεύσουν, και να μπουν, περνώντας το πετάμι στην Ολλανδία, απ' όπου θα τους ήτανε πια εύκολο να γυρίσουν στην πατρίδα τους.

Κάποιοι συναδέλφους τους Άλσα-τώς τους προμήθευσε μια πλαστογραφημένη άδεια, με την οποία μπορούσαν να περάσουν τη γραμμή των σκοπών, ντυμένοι με ρούχα χωριάτικα, που τα είχανε προμηθευτεί από κάποιο σπίτι. Μόλις απομακρύνθηκαν αρκετά από τον τελευταίο σκοπό, έτρεξαν προς την όχθη του Ρήνου.

Έκανε κρύο διαβολικό. Ο πατάμος ήτανε γεμάτος από πάγους, και τόσο πολλούς μάλιστα, ώστε η γέφυρα από βάρκες, που έκανε συνήθως το νησί με το Βέζελ, είχε τρανήσει. Εύτυχώς, οι φυγάδες βρήκαν, στην όχθη, μια βάρκα με τα κουπιά της, δεμένη με μια αλυσίδα από ένα γερό πάσσαλο. Κατόρθωσαν να ξεκολλήσουν την αλυσίδα και, μπαίνοντας στη βάρκα, άρχισαν να κωπηλώνουν σ' όλη τους τη δύναμη, για να απομακρυνθούν από το νησί.

Αλλά οι πάγοι γίνονταν όλο και περισσότεροι και, σ' ένα λίγο, είχανε κυκλώσει τη βάρκα και την επέλαν, κινδύνου να τη συντρίψουν. Θέλησαν, ωστόσο, να προχωρήσουν, αλλά έπεσαν σ' ένα παγόβραγμα, που ήταν άδυνο να το περάσουν.

Έπρεπε λοιπόν να εγκαταλείψουν την ιδέα, που είχανε, να διασχίσουν το Ρήνο κι' έπρεπε να ξαναγυρίσουν στην όχθη. Αλλά, για να φτάσουν εκεί, οι δύστυχοι δραπέτες συνάντησαν αφάνταστες δυσκολίες. Οι πάγοι, σαν αφάνταστες δυσκολίες, από συγκρατούμενοι από τα χόρτα κι' από δέντρακια ήταν σωριασμένοι κοντά στις όχθες κι' έσχηματίζαν ένα τεράστιο σκεδόν αδιεπέραστο. Όταν φράγμα σκεδόν αδιεπέραστο, ξεκίνησαν, ήταν έξη ή ώρα βράδυ, κι' όταν κατόρθωσαν, τέλος, να φτάσουν στην όχθη, ήτανε τρεις το σουμε στην άγρια, δεν είχανε τίς ενπρωί! Καί, μέσα σ' αυτές τις ενπρωί! Καί, μέσα σ' αυτές τις ενπρωί! Καί, μέσα σ' αυτές τις ενπρωί!

Το φρονιμότερο, που είχαν να κάνουν, ήταν να παρατήσουν τη βάρκα

και ν' απομακρυνθούν πεζή, ακολουθώντας την όχθη του Ρήνου. Αλλά, μόλις ξεκίνησαν, άρχισε να πέφτει χιόνι τόσο πυκνό, που τους τύφλωνε και τους δυσκόλευε να προχωρήσουν. Όταν ξημέρωσε, είχανε φτάσει σ' ένα μικρό δάσος από πεύκα, κι' αποφάσισαν να καθήσουν κάτω από τα δέντρα, για να ξεκουραστούν. Αλλά ούτε αυτό ήταν δυνατό, γιατί έκανε τόσο κρύο, ώστε κινδύνευαν, κυριολεκτικά, να παγώσουν. Έπρεπε, λοιπόν να εξακολουθήσουν το δρόμο τους, για να ξεσταθούνε περπατώντας.

Αλλά ένα άλλο φοβερό μαρτύριο προστέθηκε τώρα: η πείνα! Για να μην κινδύνουν υποψίες, δεν είχανε πάρει κανένα τροφίμο μαζί τους, όταν έφυγαν από το νησί. Έπρεπε όμως να βρυστούν και το κρύο και την πείνα, γιατί αλλιώς ήταν χαμένοι. Αν τολμούσαν να χτυπήσουν καμιά πόρτα, για να ζητιανέψουνε λίγο φαί, θα κινδύνευαν να πέσουν σ' ένα χωρικό, έτοιμο να τους προδώσουν μάλλον, παρά να τους φιλοξενήσουν. Βρίσκονταν ακόμα λίγα χιλιόμετρα μακριά από το στρατόπεδο αιχμαλώτων, κι' έπρεπε να παίρνουν όλες τις προφυλάξεις, αν δεν ήθελαν να ξαναπέσουν στα χέρια των Γερμανών.

Πέρασαν λοιπόν όλη την ημέρα στο δάσος των πεύκων, κάνοντας βόλτες κάτω από τα δέντρα, μη μπορώντας να μείνουνε πολλή ώρα καθισμένοι, εξ αιτίας της πείνας.

Όταν νυχτώσε, συνέχισαν το δρόμο τους, κι' ύστερα από δυο ώρες φτάσαν σ' ένα χωριό, που όλα του τα σπίτια ήταν κλειστά. Ήταν τόσο εξαντλημένοι από το δρόμο, τόσο πεθαμένοι της πείνας, ώστε αποφάσισαν να ζητιανέψουν λίγο φαί. Αλλά κανένας δεν τους απαντούσε, όπου κι' αν χτύπησαν. Μη μπορώντας πια να βαστάσουν άλλο, άνοιξαν την πόρτα ενός χαϊδίστιου και μπήκαν μέσα. Με νοήματα — γιατί δεν ήξεραν γερμανικά — ζήτησαν να τους

δώσουν να φάνε. Είτε γιατί τους λυπήθηκαν, είτε γιατί φοβήθηκαν, τους δώσανε φαμί, που το πήραν και φύγαν άμέσως, για να μην τους κυνηγήσουν. Καμμία διακοσασία μετρο, έξω από το χωριό, οι δραπέτες πέρασαν απάνω σε μια σιδηροδρομική γραμμή, που σύρωνα με ένα χαρτί της περιοχής, που έβλεπε απ' αυτούς είχε κατορθώσει να προμηθευτεί, έδωσε στην Ολλανδία. Ακολουθώντας λοιπόν τις ράγες, προσπαθώντας ν' αποφύγουν κάθε συνάντησι, πέφτοντας στο χαντάκι του δρόμου να κρυφτούν, κάθε φορά που άκουγαν τον παρακρότερο βορβόρο.

Κατά τα μεσάνυχτα, βρήκανε μιά εγκαταλειμμένη χορτασθήκη, όπου αναπαύθηκαν λίγη ώρα. Έπρεπε όμως να συνεχίσουν το δρόμο τους, όσο ήταν ακόμα σκοτεινά. Όταν ξημέρωσε, βέβαια, μπροστά σ' ένα αγρόσπιτο. Ο ιδιοκτήτης έτυχε νάναι καλός άνθρωπος και τους έδωσε να φάνε.

Ο καιρός ήταν άπαισιος. Το χιόνι έπεφτε τόσο πυκνό, ώστε δεν έβλεπαν μπροστά τους. Ής τότε, οι Γάλλοι υπαξιωματικοί είχανε βαδίσει μόνο τη νύχτα, για να μην τους δόυνε. Τώρα όμως, αυτό τον χιονόκαιρο, σκεφτήκαν πως μπορούσαν να συνεχίσουν το δρόμο τους και την ημέρα. Αλλά είχανε δυο επικίνδυνα σημεία να περάσουν: Τα βιομηχανικά χωριά Ιστελμποργκ και Άνχολτ. Δοκίμασαν να κάνουνε το γύρο, για να τ' αποφύγουν, αλλά τα κανάλια, που ήταν γύρω τους εμπόδιζαν, κι' αναγκάστηκαν πάλι να κατασύγουν σ' ένα μικρό δάσος από πεύκα για να περιμένουν να νυχτώσει. Τα πόδια τους ήταν καταπληγισμένα και τους πονούσαν φριχτά.

Τέλος, όταν σκοτείνιασε, μπόρεσαν να διασχίσουν το Ιστελμποργκ χωρίς να τους δει κανένας. Όταν προσπέρασαν και το Άνχολτ, πέρασαν πάνω σ' ένα γεφύρι σκυμμένο, που τους έφραζε το δρόμο. Μ' όλο που δεν είχανε πια δύναμεις, αναγκάστηκαν να γυρίσουν πίσω και να ψάξουν να βρουν μιά άλλη διέοδο. Τέλος, κατόρθωσαν να περάσουν τα σύνορα, ανάμεσα από δυο σταθμούς τελωνοφυλάκων.

Ήταν πια καιρός: Βασανισμένοι, καθώς ήταν, από την πείνα, τακκισμένοι από την κούραση, οι δραπέτες είχανε φτάσει πια στα έσχατα, κι' ένοιωθαν πως ήταν ανίκανοι για την παραμικρή προσπάθεια.

Στην Ολλανδία, όπου, επί τέλους, είχανε φτάσει, τους υποδεχθήκαν έγκάρδια, τους φιλοξένησαν, κι' αφού αναπαυτήθηκαν τέσσερες μέρες, ξεκίνησαν πάλι, αλλά αυτή τη φορά, ελεύθεροι, για την πατρίδα τους!

Είχε φτάσει η ώρα της αποχαιρέτησης. Οι τρεις Γάλλοι υπαξιωματικοί αποφάσισαν να εγκαταλείψουν τη βάρκα και ν' απομακρυνθούν ακολουθώντας την όχθη του Ρήνου.

Είχε φτάσει η ώρα της αποχαιρέτησης. Οι τρεις Γάλλοι υπαξιωματικοί αποφάσισαν να εγκαταλείψουν τη βάρκα και ν' απομακρυνθούν ακολουθώντας την όχθη του Ρήνου.

Είχε φτάσει η ώρα της αποχαιρέτησης. Οι τρεις Γάλλοι υπαξιωματικοί αποφάσισαν να εγκαταλείψουν τη βάρκα και ν' απομακρυνθούν ακολουθώντας την όχθη του Ρήνου.

Είχε φτάσει η ώρα της αποχαιρέτησης. Οι τρεις Γάλλοι υπαξιωματικοί αποφάσισαν να εγκαταλείψουν τη βάρκα και ν' απομακρυνθούν ακολουθώντας την όχθη του Ρήνου.

Είχε φτάσει η ώρα της αποχαιρέτησης. Οι τρεις Γάλλοι υπαξιωματικοί αποφάσισαν να εγκαταλείψουν τη βάρκα και ν' απομακρυνθούν ακολουθώντας την όχθη του Ρήνου.

Είχε φτάσει η ώρα της αποχαιρέτησης. Οι τρεις Γάλλοι υπαξιωματικοί αποφάσισαν να εγκαταλείψουν τη βάρκα και ν' απομακρυνθούν ακολουθώντας την όχθη του Ρήνου.

Είχε φτάσει η ώρα της αποχαιρέτησης. Οι τρεις Γάλλοι υπαξιωματικοί αποφάσισαν να εγκαταλείψουν τη βάρκα και ν' απομακρυνθούν ακολουθώντας την όχθη του Ρήνου.

Είχε φτάσει η ώρα της αποχαιρέτησης. Οι τρεις Γάλλοι υπαξιωματικοί αποφάσισαν να εγκαταλείψουν τη βάρκα και ν' απομακρυνθούν ακολουθώντας την όχθη του Ρήνου.

Είχε φτάσει η ώρα της αποχαιρέτησης. Οι τρεις Γάλλοι υπαξιωματικοί αποφάσισαν να εγκαταλείψουν τη βάρκα και ν' απομακρυνθούν ακολουθώντας την όχθη του Ρήνου.

Είχε φτάσει η ώρα της αποχαιρέτησης. Οι τρεις Γάλλοι υπαξιωματικοί αποφάσισαν να εγκαταλείψουν τη βάρκα και ν' απομακρυνθούν ακολουθώντας την όχθη του Ρήνου.

Είχε φτάσει η ώρα της αποχαιρέτησης. Οι τρεις Γάλλοι υπαξιωματικοί αποφάσισαν να εγκαταλείψουν τη βάρκα και ν' απομακρυνθούν ακολουθώντας την όχθη του Ρήνου.

Είχε φτάσει η ώρα της αποχαιρέτησης. Οι τρεις Γάλλοι υπαξιωματικοί αποφάσισαν να εγκαταλείψουν τη βάρκα και ν' απομακρυνθούν ακολουθώντας την όχθη του Ρήνου.

Είχε φτάσει η ώρα της αποχαιρέτησης. Οι τρεις Γάλλοι υπαξιωματικοί αποφάσισαν να εγκαταλείψουν τη βάρκα και ν' απομακρυνθούν ακολουθώντας την όχθη του Ρήνου.

«Ἡ ἴδια τροφή μπορεί νὰ εἶνε ταυτόχρονα καλὴ ἢ κακὴ», εἶπε ὁ Αἴσωπος. Καὶ εἶχε ἀπόλυτο δίκιο. Ὅταν μιλοῦμε γιὰ τὴν ὠφελιμότητα ἢ μὴ μίας τροφῆς, πρέπει νὰ ἔχουμε ὑπ' ὄψιν μας τὸν ἄνθρωπο γιὰ τὸν ὁποῖον προορίζεται. Γιατὶ ἡ ἴδια τροφή μπορεί νὰ εἶνε ὠφελιμὴ γιὰ τὸν ἓνα καὶ βλαθερὴ γιὰ τὸν ἄλλον. Νά, ποιῆς εἶνε οἱ ἑνδεῖς ἰξεις καὶ οἱ ἀντενδείξεις γιὰ μερικές ἀπὸ τὶς συνηθισμένες τροφές:

ΣΤΟ «ΠΑΖΑΡΙ»
ΤΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ

Τῆς συνεργατικῆς μας
κ. ΕΛΛΗΣ ΠΟΛΙΤΗ

ΠΑΡΙΣΙ.— Ὑπάρχει μιὰ γωνιά στο Παρίσι, ποὺ θὰ μπορούσε νὰ ὀνομασθῇ «τὸ παλαιοὶ τῆς καλλιτεχνίας». Εἶνε ἡ φημισμένη πρὶν ἀπὸ τὸν πόλεμον, καὶ τώρα σὲ σχετικῇ παρακμή, «Γκραντ Σωμιέρ», ἕνα παμπάλαιον κτίριο στὸ Σαιν Ζερμαίν ντε Πρέ, σὲν περιοχή τοῦ Μονταρνάς, ὅπου ἐκκολλοῦνται οἱ καλλιτέχνες παράγουν τὰ δημιουργήματά τους· ὅπου συγκεντρώνονται κάθε μέρα τὰ ἐξ επαγγέλματος μοντέλλα, γιὰ νὰ ἐξοικονομήσουν λίγα φράγκα, πιάζοντας — γυμνά ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον — μπροστὰ στοὺς ζωγράφους καὶ τοὺς ὑλῆπτες.

Πριν από τον πόλεμο υπήρχε μεγάλη προσφορά. Σήμερα υπάρχει μάλλον ζήτηση. Τα έξ επιταγέματα των μοντέλων σπανίζουν και οι ζωγράφοι και γλύπτες αναγκάζονται ν' αναζητούν τα μοντέλλα τους στα διάφορα καφέ-ρεστωράν της περιοχής του Μουντανάς.

— "Αν σᾶς ἐνδιαφέρῃ τὸ θέμα αὐτό, μοῦ εἶπε ἓνας Ἕλληγν γλύπτης, πρέπει νὰ πᾶτε ἓνα βραδάκι στὸ «Ντόμ» κι' ἓνα πρωὶ Δευτέρως στὴ «Γκράντ Σωμιέρ».

Τὸ «Ντόμο» εἶνε ἓνα καφενεῖο, ὅπου συγχάζουν τὰ μοντέλα κι ἄντου, κυρίως, γίνεται εὐρύτατη συναλλαγὴ τῶν γυναικείων θελήτηρων: Ξεπασμένες ἀρίστες, κοριτσόπουλα κάτω τῶν 20 χρόνων, ἀνώριμα γιὰ τὸ ἐπάγγελμα τῶν μανεκίν, παλαίμαχες τοῦ πεζοδρομίου, κ' ὅτι ἄλλο ἀκόμα μπορεῖ ν' ἀποτελέσῃ ἀπώταμα τῶν ἀνθρώπων τοῦ κακοῦ τῆς παρισινής ζωῆς.

— Τὴ βλέπετε αὐτὴ τὴ μικροῦλα;
λέγει τὸ γκροσόνι. Μόλις γύρισε ἀ-
πὸ τὴν ἐξοχή. Νομίζω πὼς θὰ δε-
χθῇ νὰ ποζάρῃ.

Η Σουλζάν, ένα κορίτσι ως 18 χρόνων με κινονικό ανάστημα, καλοφτιαγμένη, σφιχτοδεμένη, είναι ό,τι χρειάζεται για «γυμνό». Κλείνει συμφωνία 200 φράγκα την ώρα για να παρουσιαστεί στο άτελιέ της «Γκράντ Σωμιέρ».

★
Δὲν εἶχε ἄδικο ὁ φίλος μας ὁ καλ-
λιτεχνής. Πῆγα ἕνα δευτεριότικο
πρωῖνὸ στὴ «κράντ ζωμιέρ» καὶ ἡ
πρώτῃ ἐντύπωση ποὺ ἀπέκομισα
ἦταν ὅτι βρισκόμουν σ' ἕνα πραγ-
ματικὸ παρτέρι. Τὰ μοντέλλα κυ-

καλλιτεμερέι τους, όπως οι α-
καθε λεπτομερέι τους. Θεσσαλίας περι-
γαθοί χωρικοί της Θεσσαλίας που προ-
φέρονται να τα τετραπόδια που προ-
έρχονται να αγοράσουν. Ένας περιερ-
κείται να τα κεφάλια τους, άλλος τα
πόδια, τρίτος τα μάτια, ένας άλλος
στάθη. Ένας γλύπτης προσπα-
θεί να ανακαλύψει μέσα στο πλήθος
την περσιμένη να

τῶν κοριτσιῶν που περι-
πάσουν δουλειά, ἕναν τυπο λεπτό,
ξυλωμένο, ρωμαντικό. Ἐνας ἄλλος
ἰσχυρίζεται μιὰ χοντρήλλα, πού θέ-
λει χρησιμοποίησι ὡς μοντέλλο ἑνός
ἔργου του πού θά τιτλοφορεῖται «Γα-
ρίτσια».

νιμότης. Και τα μέλη και πολύ να
δεν δυσκολεύονται.
ζούν δουλειά, αν μάλιστα έχουν την
τύχη να είναι καλοπαιγμένα. Οι νέοι
 όμως; Οι καλλιτέχνες σπάνια πα-
ρουσιάζουν στα έργα τους την αν-
θρώπινη γυμνοτητα. Και τα άρσενικά
υπετέλλα, προκειμένου να δια-
στή τύπους αθλητών, γερά, εντυπω-
σιακά σφιχτοδεμένα, γερά, έντονα
σσιακά κορμιά. Έτσι ένας εξαστο-
ς Έλληνας γλύπτης ό κ. Κ. Βαλαμή-
του ο οποίος έβλεπε: «Ο αθλητής με

τὰ τὴν νίκη» ἐξετέθη στὸ Λονδίνον κατὰ τὴ διάρκεια τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων κι' ἀγοράσθηκε ἀπὸ Ἑλλήνας ἐφοπλιστὰς γιὰ νὰ στηθῇ σ' ἓνα δημόσιον χώρο τῶν Ἀθηνῶν, ὕστερα ἀπὸ πολλὰς ἀναζητήσεις χρησιμοποίησε γιὰ μοντέλλο του σ' αὐτὸ τὸ ἔργο ἑναν... Καθηγητὴ. Καὶ δὲν ἦταν ἀτυχὴς ἡ ἐκλογή του, γιατί ὁ Καθηγητὴς διέθετε τὰ προσόντα.

Τὶ κερδίζουν τὰ μοντέλλα; Χίλια πεντακάσια ὡς δύο χίλιαδες φράγκα τὴν ἑβδομάδα! Κι' εἶνε ὑποχρεωμένοι νὰ ποῶσαν τουλάχιστον τρεῖς ὥρες τὴν ἡμέρα. Μ' ὅλα ταῦτα πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ἐκκολληστέμενους καλλιτέχνες δὲν ἔχουν νὰ πληρώσουν οὐτὲ αὐτὰ. Ἀναγκάζονται, λοιπόν, καὶ κάνουν συντεταρισμό. Βάζουν ὁ μόντελλο στὴ μέση, ἐργάζονται ὅλοι μαζί — ὁ καθένας στὸν πίνακά του — καὶ πληρώνουν ρεφινδόν. Πενία τέχνης κατεργάζεται. . .

Οι καλλιτέχνες, όπως είνε γνω-
στόν, είνε φτωχοί, μά δεν τους λεί-
πει ή γενναιοδωρία. Ύστερα από
τήν καπιαστική δουλειά τὸ μοντέλλο
θα κληθῇ σὸ γειτονικό καφενεδάκι,
ὅπου θα προσφερῇ καφέ, ἴσως κα-
νένα ποτὸ καὶ σ' ἐξαιρετικὲς περι-
πτώσεις καὶ γεύμα. Ἄν βοηθῇ τὸ
βαλάντιο...

Ρωτώ ένα μοντέλλο, που κάνει
αυτή τη δουλειά δέκα όχτώ χρόνια
συνεχώς;

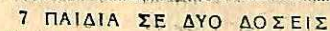
— Σ, ἀρέσει αὐτὸ τὸ ἐπάγγελμα;
— Μ' ἀρέσει ὑποχρεωτικά, μὴ
λέγει, ἵνα εἶναι τὸ μονο ἐπάγγελ-
μα πού δὲν χρειάζεται ἐιδικότητα.
"Ἡμῶν 17 χρόνιαν ὅταν μὲ πρωτογι-
δε ἕνας ζωγράφος, ἀγνώστος μου
στὶς ἀνηφορίες τῆς Μονμάρτρης. Μὲ
πρότεινε νὰ ποῶμαι γιὰ ἕνα γυμνὸ.
Δεχτήκα χωρὶς συζήτηση γιὰτὶ ἤμουν
υποχρεωμένη νὰ βοηθήσω τὴν ἀρρω-
στη μητέρα μου. Ἐκτότε ποῶρισα
μπροστά σὲ δεκάδες γυναικῶν καὶ
ἀγνώστων ζωγράφων. "Ολοὶ ἤθελαν
νὰ μὲ ζωγραφίσουν γυμνή, ἐκτὸς ἁ-
πὸ ἕναν... νεαρὸ πρῶ μὲ ζωγραφί-
σε ντυμένη, μὲ φάβην κατέλλο καὶ
μ' ἕνα πανέρι λουλουδιῶν στὰ χέρια.
Καὶ μὲ πληρώσε καλλίτερα ἀπ' ὅ-
λους τοὺς ἄλλους. Τουλάχιστον 300
πίνακες παρουσιάζουν τὴ φάσμα μου
καὶ τὸ κορμί μου. "Αρκετοὶ ἀπ' αὐ-
τοὺς εἶνε σπουδαῖοι καὶ βρισκονται
τώρα σὲ κρατικές ἢ ἰδιωτικές συλ-
λογές. Περῶ καμμιά φορὰ καὶ τοὺς
βλέπω. "Ο κόσμος τοὺς θαυμάζει,
μὰ κανεὶς δὲν θαυμάζει καὶ μένα.
Τὸ πρῶτοτυπο. Δὲν σὰς φαίνεται πε-
ρίεργο;

Ἡ Νινὼν — αὐτὸ εἶπε τ' ὄνομα
τῆς — γελαίει. Τί τὴν ἀπαντήσας;
Νά κι' ἕνα μαῦρο μωρτέλλο. Εἶπε
μιά μικρούλα Ἀλγερινή, μὲ θαυμά-
σια σφιχτὸ δεμένον κορμί, καπνοῦ 18
χρονῶν. Αὐτὴ πληρώνεται ἀκριβῶς.
Κάπου δυομئة χιλιάδες φράγκα
τὴν ἐβδομάδα. Δὲν εἶπε πολλοὶ οἱ
καλλιτέχνες πὺν μπορῶν νὰ τὰ πλη-
ρώσουν. Καὶ κατ' ἄλλο: Ἡ Ἀλγε-
ρινὴ δὲν ἐννοεῖ νὰ ποζάρῃ γυμνῇ, ἀν-
δὲν εἶπε παρούσα καὶ ἡ μητέρα τῆς!
Αὐτὸ φαίνεται πὺς δὲν ἐνθουσιάζει
πολύ τοὺς νεαροὺς ζωγράφους ἢ γλύ-
πτες.

Νά και μία χήρα που ποζάρει εί-
δικά στους σουρρεαλιστές και στους
κυβιστές, πότε μόνη της και πότε
με τα δύο παιδιά της. Γιατί όμως
ποζάρει; Αυτό δεν γπόρεσε ούτε η
ίδια να τὸ ξεκαθαρίσει.

— Κάθουμαι, μου λέγει, επί ὤρας
κρίνιντι μπροστά στο ζωγάφο κι
ύστερα πού πηγαίνω νά δώ αν μοιά-
ζω ἢ ὄχι, ἀντικρίζω κατά πού εἶνε
σαν καρπούζι, ἢ σαν κεφάλι ἀγγε-
δας μέ τρία μάτια, ἢ σαν σῦμα!
Κί' ὁ ζωγάφος μου λέγει ὅτι εἶμαι
ἐγώ! Δέν τ'ο βρίσκετε διασκεδά-
στικό;

Ἀσφαλῶς! ...

Ἡ κυρία Μερλό πού βλέπεται πού πάνω μέ τά τριδούρια πού ἔφερε σπών κόσμο στίς 30 τοῦ περασμένου Δεκεμβρίου εἶνε μόλις 25 ἔτων ἀλλά μέτερα 7 παιδιών. Ο ἄνδρας της μπορεί νά εἶνε ὑπερῆφανος γιά τήν ὀνιμότητα της γυναικίαν πού πού τό χάρισε μέ τόῦ γένειν 7 παιδία. Ἡ γονιμότης αὐτή ὅμως τοῦ δημοσίου προβλήματα πού δέν μπορεί νά λύσῃ μέ τά χρήματα πού κερίζει ὥς χριστιαν.

Σε μία έκθεσι σκύλων που έγινε τελευταίως στα «Όλυμπος» του Λονδίνου, μία κυρία παρουσίασε τα δύο λαγωνικά που βλέπετε στη φωτογραφία μας. "Αν και ήταν καλοντυμένα τα δύο αυτά ώρσια και λεπτά σκυλιά έτρεμαν απ' το κρύο κάτω απ' τα κομψά πλεκτά.

Τά 4 αυτά εφημερίδια φαίνεται ότι συνεισβάλλουν
 ή δραματική τους κατάσταση. Μία Αμερικανική πη-
 ρεσία περιθώριως, τα είχε πάρει από τους γονείς
 τους εφοδιασμένα με ατομικά δελτία, για να τα με-
 ταφέρει σε ειδικά αούλα. Άφου έμειναν επί αρκετούς
 μήνες και συνήλθαν κάποιες από τις κοκαρυχίες ώση
 γυναικείων στους γονείς τους, που είναι ύπαλληλοι
 που... έχασε στο δρόμο τα χαρτιά τους. Κι έτσι τα
 παιδιά αυτά έχασαν τους γονείς τους και τη στέγη που θ
 έσαν υιοί και... και καλά τους.

Ερωτική Θεοπάθεια

Πλαγιασμένη στο ντιβάνι του **Αισθηματικό διήγημα** Και ξέσπασε σ' ένα δροσερό γέλιο.

Κομψού της μπουντουάρ, η κ. Μπελαμύ όνειροπόλουσε με μισόκλειστα μάτια. Στά χείλη της άνηθε ένα γλυκό χαμόγελο. Τί όμορφη ήταν γι' αυτήν η ζωή! Ο άντρας της εξακολουθούσε να την λατρεύει με την ίδια θερμή και τρυφερότητα, όπως τον καιρό που παντρεύτηκαν πριν από δέκα χρόνια. Μ' όλο το διάστημα που είχε περάσει, το κομμάτι της διατηρούσε τη νεανική του χάρι. Ένώ είχε κλείσει τα τριάντα δύο της χρόνια, μόλις φαινόταν είκοσι ετών. Άλλα η Ζακελίνα Μπελαμύ ήταν τώρα ευτυχισμένη και για έναν άλλο λόγο. Έδώ και λίγες ώρες είχε γνωρίσει μ' έναν ωραίο νέο. Και η γνωριμία αυτή την βύθιζε τώρα στο γλυκό όνειροπόλημα.

Η γνωριμία της είχε γίνει την ώρα που γύριζε σπίτι της. Καθώς έστριβε τη γωνιά ενός δρόμου για να κατεβεί στο μετρό, η τσάντα της γλίστρησε απ' το χέρι της κι έπεσε χάμω. Ένας νέος που έτρεχε να βρούμεται πλάι της έσκυψε πρόθυμα, πήρε τη τσάντα και της την έδωσε χαμογελώντας. Η Ζακελίνα την πήρε και ευχαρίστησε το νέο μ' όλη της την γυναικεία χάρι. Ήταν πολύ ωραίος: κομψός, μελαχρινός, λεπτός. Μπήκαν στο ίδιο βαγόνι του μετρό. Κάθε τόσο η Ζακελίνα γύριζε και τον κύτταζε. Και κάθε φορά, αντίκριζε το χαμόγελό του.

Στη στάσι του Τροκαντερό, η Ζακελίνα κατέβηκε. Σαν από σύμπτωση κατέβηκε κι' ο άγνωστος νέος. Η Ζακελίνα όμως συλλογιόθηκε:

— Νάαι άραγε σύμπτωση ή κατέβηκε για να με παρακολουθήσει;

Αυτό ωστόσο δεν της ακοφάνηκε. Απ' εναντίας την ευχαριστούσε. Εκείνη τη στιγμή όμως ο ουρανός συνέφιασε κι' άρχισε να πέφτει ένα ψιλό χιόνι ελαφνικά. Η Ζακελίνα κατέφυγε κάτω από μια μεγάλη κατανιά. Τότε την πλησίασε πάλι ο κομψός νέος και της είπε ευγενικά:

— Μου επιτρέπετε, κυρία μου, να σας φιλοξενήσω κάτω απ' την ομπρέλλα μου;

Η Ζακελίνα δίστασε. Τη γόητευε ή περιπέτεια, αλλά συγχρόνως φοβόταν. Φοβόταν το άγνωστο και ίσως τις συνέπειες. Ποτέ της ως τώρα δεν είχε ριχτεί σε περιπέτειες. Βέβαια, σαν όμορφη γυναίκα που ήταν είχε κι' αυτή τους θαυμαστές της και της άρεσε να φλερτάρη, έτσι για να περνάει ευχάριστα την ώρα της, όταν βρισκόταν σε καμιά κοσμική συγκέντρωση. Μ' απ' το σημείο αυτό ως το σημείο να συνδεθεί με κάποιον και, μάλιστα, άγνωστο, αυτό δεν το είχε ποτέ της σκεφτεί. Έπειτα, στο βάθος, αγαπούσε τον άντρα της, που τον είχε παντρευτεί από έρωτα.

Όλες αυτές οι σκέψεις πέρασαν απ' το μυαλό της γρήγορα, σαν εικόνες κινηματογραφικής ταινίας. Παραμέρισε τους δισταγμούς της και χαμογελώντας προκλητικά, του είπε:

— Γιατί όχι; Μια και η τύχη ή μάλλον το χιόνι τ' όφειρε να συναντηθούμε;

Προχώρησαν μαζί, και κάθησαν έπειτα σ' έναν πάγκο, ενώ το ψιλό χιόνι άρχισε να πισσιλίζει και να λευκαίνει τους ώμους τους. Απόμειναν εκεί, καθισμένοι, άκοκκην ώρα, αδιαφορώντας για το χιόνι, γοητευμένοι κι' οι δύο. Ο νέος κρατούσε την ομπρέλλα με τ' ένα χέρι, ενώ με το άλλο έσφιγγε τη μέση της νέας, που άκουγε σε συγκίνηση την ερωτική του εξομολόγηση.

— Τα παραλέτε, είπε η Ζακελίνα, χαμογελώντας. Όχι δά, μην φωνάζετε τόσο εύκολα. Μ' αγαπήσατε απ' την πρώτη στιγμή;

— Σας όρκίζομαι. Μου προξενήσατε τόσο ζωηρή εντύπωση. Είστε τόσο όμορφη, τόσο γοητευτική. Πεστε μου, μπορώ να ελπίζω ότι θ' ανταποκριθείτε στον έρωτά μου;

— Δεν ξέρω... Ίσως... ψιθύρισε η Ζακελίνα κοκκινίζοντας.

Ο νέος εξακολούθησε να της μιλά με πάθος. Στο διάστημα αυτό η Ζακελίνα διαπίστωσε ότι ο συνοδός της δεν ήταν μόνο ωραίος, αλλά και έξυπνος. Ήταν ο άντρας των όνειρών της!

Όταν έφτασαν κοντά στο σπίτι της, τον ευχαρίστησε κ' έκανε ν' απομακρυνθεί. Εκείνος όμως την έπιασε απ' το χέρι και της είπε:

— Δεν σας ζητώ να μου πείτε τ' όνομά σας. Σας παρακαλώ μονάχα να σας ξαναδώ. Θέλω να χαρώ τη συντροφιά σας. Θα σας περιμένω αύριο τ' απόγευμα στην είσοδο του Μετρό, στο Τροκαντερό. Θα σας περιμένω με αγωνία.

Η Ζακελίνα δεν τούδωσε καμιά υπόσχεση. Καθώς όμως έμπαινε στο σπίτι της, ένοιωσε στην ψυχή της μια γλυκεία ταραχή.

Πλαγιασμένη τώρα στο ντιβάνι, η Ζακελίνα ξαναθυμόταν όλ' αυτά με συγκίνηση. Απ' τους ρεμβασμούς της, την απέσπασε ο άντρας της.

— Ζακελίνα! είπε Έχω δύο ειδήσεις για την άποψινή παράστασι της «Κομεντί-Φρανσαίς». Ετοιμάσου γρήγορα γιατί μόλις προλαβαίνουμε.

Η Ζακελίνα που τρελλανόταν για το θέατρο, σηκώθηκε άμέσως κι' έτρεξε να ντυθεί. Η Ζακελίνα στο θέατρο, γοητευμένη απ' το έργο, λησμόνησε ολότελα τον άγνωστο νέο.

Φεύγοντας απ' το θέατρο, ο άντρας της την πήγε σ' ένα μεγάλο ρεστοράν στη Λεωφόρο της Όπερας. Ένα γκαρσόνι με άψογο φράκο, ήρθε να τους περιποιηθεί. Μόλις το είδε, η Ζακελίνα χλώμιασε. Ήταν ο ωραίος νέος με την ομπρέλα!

Η ταραχή της ήταν άπεριγράπτη. Χαμήλωσε, άμέσως τα μάτια της. Άραγε το γκαρσόνι την αναγνώρισε; Στη σκέψη αυτή, η Ζακελίνα ανατρίχιασε.

— Τι έχεις, Ζακελίνα; τη ρώτησε ο άντρας της μόλις, απομακρύνθηκε το γκαρσόνι. Σε βλέπω άκεφη και χλωμή. Μήπως είσαι αδιάθετη;

— Όχι, όχι, ψιθύρισε εκείνη. Δεν είναι τίποτα. Ένας μικρός πονοκέφαλος. Θα περάσει. Άς μη μένουμε πολλήν ώρα εδώ. Καλύτερα να γυρίσουμε άμέσως στο σπίτι. Κάνε μου τη χάρι.

Σε λίγο το άντρώγυνο βρισκόταν έξω απ' το ρεστοράν.

— Άχ! έκανε η Ζακελίνα με ανακούφιση. Τί δροσερό αεράκι! Καλά κάναμε που φύγαμε!

— Θέλεις να πάρουμε ταξί; ρώτησε ο άντρας της.

— Όχι! όχι! Άς περπατήσουμε λίγο. Θα μου κάνει καλό ο περίπατός! Φαίνεται πως με πείραξε η ζέστη στο θέατρο. Τώρα αισθάνομαι τον έαυτό μου καλύτερα. Σα νάφυγε ένα μεγάλο βάρος από πάνω μου.

Έφτασαν στο σπίτι.

— Πρόσεξες αλήθεια, είπε μια στιγμή ο άντρας της, το γκαρσόνι που ήρθε να μας σερβίρει; Τι ωραίος νέος! Θάχην κάψει πολλές καρδιές!

— Δεν τον πρόσεξα! ψιθύρισε η Ζακελίνα και ρίχτηκε στην άγκαλιά του άντρός της κλαίοντας.

ΚΛΑΥΔΙΑ ΒΑΛΜΟΝ

ζα έμπορά πώς δεν τις σήκωσε ακόμη τὰ μυαλά.
— Καί τί μ' αυτό; απάντησε ο συνταγματάρχης.
— Η γυναίκα του τον κύτταζε κατάπληκτη. Μήπως ο άντρας της είχε χάσει, λοιπόν, το λογικό του;
— Καί δεν σκέπτεσαι τις συνέπειες; τόν ρώτησε.

— Ποιές συνέπειες;
— Η Ρόζα μπορεί ν' αγαπήσει τον πρίγκηπα...
— Άς τόν αγαπήσει!

— Μιά θα την αγαπήσει κι' αυτός.
Ο συνταγματάρχης γέλασε.
— Δεν τ' είχα σκεφτεί, απάντησε. Δεν είχα σκεφτεί πώς ο Βαλεριανός και η Ρόζα θα μπορούσαν ν' αγαπηθούν... Νομίζω, ωστόσο, ότι θα έφταναν το ιδανικότερο ζευγάρι που υπάρχει στον κόσμο. Καί, μάλιστα, αλήθεια, θα μου ήταν πολύ ευχάριστο να ιδώ τη Ρόζα μαζί πριγκήπισσα...
Ο Ρισώ έδωσε επίσης συχνά στη λέση του γιατρό Ρενωτιέρ. Κάποτε, μάλιστα, τόν είχε δανείσει πεντακόσια φράγκα. Είπε περίττο να σημειώσω ότι δεν τὰ ξαναείδε από τότε.

Μιά μέρα, τέλος, ο συνταγματάρχης έμαθε από τις εφημερίδες το δράμα της Σερντόν.
Τόν Κρουαζέ μόλις τόν γνώριζε και δεν είχαν δει ποτέ τη Βιργινία Λατούς. Γι' αυτό δεν έδωσε μεγάλη σημασία στο θάνατο τού πρώτου και στην αυτοκτονία της υπηρέτριας του.

— Άλλά, μερικές μέρες αργότερα, η κυρία Ρισώ έλαβε από τη Σερντόν μία τοπική εφημερίδα και ο συνταγματάρχης έμαθε απ' αυτήν μερικά πολύ περίεργα πράγματα.
Η εφημερίς ανέγραφε όλες τις λεπτομέρειες της ανενεργείας των δυο παιδιών και εξέφραζε την ύπονοια ότι η Βιργινία Λατούς δεν είχαν αυτοκτονήσει, αλλά, ότι είχε πέσει θύμα έγκληματος. Ανεγράφε ακόμα την κατάθεση τού Ζιλμπέρ, τού πατέρα της Ρόζας, για τα χρήματα που είχαν δει μέσα στο χρηματοκιβώτιο τού Κρουαζέ. Ετόνιζεν επίσης μ' έναν τρόπο χαρακτηριστικό ότι, κατά τις τελευταίες στιγμές τού Κρουαζέ, οι μόνοι που βρίσκονταν κοντά του ήταν η γυναίκα τού Ζιλμπέρ, ο γιατρός Ρενωτιέρ και η Βιργινία Λατούς, που βρέθηκε σε λίγο κρεμασμένη μέσα στο δωμάτιο τού νεκρού.

Ποιό μυστήριο κρυβόταν άρα γε πίσω απ' όλα αυτά;
Εκείνο τὸ βράδυ, ο συνταγματάρχης, πηγαίνοντας στη λέση της οδού Βιδιώ, έμαθεν ότι ο Ρενωτιέρ έπαιζε ένα πολύ δυνατό παιχνίδι.
Είχαν πάει στη λέση, έχοντας μαζί του ένα αρκετά σημαντικό ποσό και η τύχη τόν ευνόησε τόσο πολύ ώστε, μέσα σε λίγη ώρα, κατάβησε να συγκεντρώσει μισράστα του περισσότερο από δέκα πέντε χιλιάδες φράγκα.

Μ' αυτά, ο Ρενωτιέρ εξώφλησε τούς περισσότερους από τούς συμπαίκτες του στη λέση — γιατί σε όλους χρωστούσε κάτι — και επέστρεψε ακόμα και τα πεντακόσια φράγκα που χρωστούσε στο Ρισώ.

Επειτα, έφυγε ευχαριστημένος.
Ο συνταγματάρχης είχε, ωστόσο, την εντύπωση ότι κάποιος, που πρώτη φορά τόν έβλεπε στη λέση, παρακολουθούσε τὸ γάτο.

Ήταν άρα γε αστυνομικός; Τὸ ὕψος του αυτό έδειχνε. Άλλά, ο Ρισώ δεν μπορούσε να εἶνε βέβαιος γι' αυτό.
Ενα άλλο πράγμα που έκανε εντύπωση στο συνταγματάρχη ήταν μία επιστολή που έλαβε η Ρόζα από τὸν πατέρα της.

Ο Ζιλμπέρ ανέφερε στην κόρη του διάφορες λεπτομέρειες σχετικά με τὸ έγκλημα της Σερντόν και της έγραφε ότι η μητριά της ήταν πολύ ανήσυχη και είχε χάσει τὸν ύπνο της.

«Τὴν έχουν ανακρίνει ως τώρα πέντε φορές», σημείωνε στην επιστολή του. Καί πρόσθετε:

«Δεν μπορώ να καταλάβω γιατί τὴν παιδεύουν έτσι. Εἶνε νὰ τὴν λυπάται κανείς». Ο αγαθὸς Ζιλμπέρ δεν υποπτευόταν τίποτε και γι' αυτό εύρισκε πολύ περίεργό τὸ ότι ο ἀνακριτὴς Περόσέλ ἐνοχλούσε τὴν

γυναίκα του και τὴν καλούσε κάθε τόσο στο Μπαρντό.

Η επιστολή τού πατέρα της ανησύχησε επίσης τη Ρόζα. Γιατί, μ' ὅλο που δεν συμπαθούσε τη μητριά της, δεν ήθελε, όμως, νὰ της συμβῇ κανένα κακό.

Ο γρκαματέυς

Ο σύνδεσμος τού συνταγματάρχου με τὸν Βαλεριανὸ γινόταν ὁλοένα και μεγαλύτερος.

Ο Ρισώ καλούσε συχνά τὸν πρίγκηπα στο σπίτι του και έδειχνε μεγάλο ἐνδιαφέρον για τις ἀσχολίες και τὴ ζωή του.

Καί ο Βαλεριανὸς επίσης, μ' ὅλη τὴ διαφορά τῆς ηλικίας, εὐρίσκει στη συνανασκε εἰςαιρητική, ευχάριστη στη συναναστροφή του με τὸν συνταγματάρχη. Εἶχε ἀποκτήσει, ἄλλωστε, μεγάλο θάρρος μαζί του και τὸ ἐκμυσθρεύσαν τις λύπες, τις στενοχωρίες και τις ανησυχίες του για τὸ μέλλον.

Ο συνταγματάρχης μάντευε ὅτι αἰτία ὁλων αὐτῶν τῶν στενοχωριῶν ήταν ἡ ἀβέβαιη ὁικονομική κατάσταση τού Βαλεριανού, πού ἔπρεπε να περιμένα τὰ πάντα, ἀπὸ τὴ γενναιοδωρία τῶν συγγενῶν του, ὡς ὅπως ήταν ἐπόμενο, ἡ μεγαλόψυχη Γιάτι, ὅπως ήταν ἐπόμενο, τὸν εἶχε στερήσει ἀπὸ ὅλη τὴν περιουσία του.

Μιά μέρα, λοιπόν, ο συνταγματάρχης εἶπε στο Βαλεριανὸ ὅτι εἶχε νὰ τὸν προσφέρει μιά θέσι.

— Σὰς εἰμαι εὐνώμων, απάντησε ὁ νέος. Ἀλλά πρέπει νὰ σὰς πῶ ὅτι δεν εἶναι φτιαγμένος για υπάλληλος. Φοέμαι, λοιπόν, ὅτι δεν θ' ἀνταποκριθῶ στις προσδοκίες σας και ὅτι θα διαψεύσω τις ὑποσχέσεις που θὰ δώσετε τυχὸν για μένα. — Καί ἂν συμβῇ ὥστε ὁ προϊστάμενος πού θὰ ἔχετε νὰ εἶνε εἰλικρινὴς φίλος σας: εἶπεν ὁ συνταγματάρχης.

— Δεν τὸ φαντάζομαι, απάντησε ὁ Βαλεριανός. Αὐτὰ τὰ δύο πράγματα εἶνε ἀσυμβίβαστα...

— Ὁχι, εἶπε ὁ συνταγματάρχης. Γιατί προϊστάμενος σας πρόκειται νὰ εἰμαι ἐγώ.

— Σείς;

— Φίλε μου, συνέχισεν ὁ Ρισώ, ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ ἕνα νεὸν μορφωμένο και ἔξυπνο, για νὰ κρατῇ τὴν ἀλληλογραφία μου και νὰ με βοηθῇ στις διάφορες ἀσχολίες μου. Μ' ἄλλα λόγια, ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ ἕνα γραμματέα και συνεργάτη. Σκεφθῆτε ὅτι περισσότεροι ἀπὸ εἴκοσι φιλανθρωπικές ἐταιρίες και κοινωφελείς ὁργανισμοὺς και μὲν εἶναι ὁδύνατο ν' ἀνταποκριθῶ ὅλες τις ὑποχρεώσεις μου. Σὰς προτείνω, λοιπόν, αὐτὴ τὴ θέσι. Ἡ ἐργασία σας νῶ, λοιπόν, αὐτὴ τὴ θέσι. Ὁ ἐργασία σας δεν θὰ σὰς ἀπασχολῇ περισσότερο ἀπὸ τρεῖς ὥρες τὴν ἡμέρα. Θὰ ἔχετε ὅλο τὸν ὑπόλοιπο καιρὸ στη διάθεσί σας, για νὰ φτιάχνετε παίγνια και νὰ ρεμβάζετε...

Εἰσαπτε σὺμφωνος;
Τὸ πρόσωπο τού Βαλεριανού ἔλαμψε ἀπὸ χαρά. Ἡ πρότασις τού συνταγματάρχου τόν εἶχε συγκινήσει.

— Δεν μπορώ παρὰ νὰ σὰς ἐκφράσω τὴν εὐγνωσύνη μου, εἶπε. Καί θὰ προσθέσω χωρίς ντροπὴ ὅτι ὁ μισθὸς πού μου προσφέρειτε θὰ εἶνε για μένα μιά σοβαρὴ και μεγάλη ἐνίσχυσις.

— Θὰ ἀναλάβετε τότε ἀπὸ αὐριο τὰ καθήκοντα;

— Ὁχι, εἶπε ὁ Ρισώ, ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ ἕνα νεὸν μορφωμένο και ἔξυπνο, για νὰ κρατῇ τὴν ἀλληλογραφία μου και νὰ με βοηθῇ στις διάφορες ἀσχολίες μου. Μ' ἄλλα λόγια, ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ ἕνα γραμματέα και συνεργάτη. Σκεφθῆτε ὅτι περισσότεροι ἀπὸ εἴκοσι φιλανθρωπικές ἐταιρίες και κοινωφελείς ὁργανισμοὺς και μὲν εἶναι ὁδύνατο ν' ἀνταποκριθῶ ὅλες τις ὑποχρεώσεις μου. Σὰς προτείνω, λοιπόν, αὐτὴ τὴ θέσι. Ἡ ἐργασία σας νῶ, λοιπόν, αὐτὴ τὴ θέσι. Ὁ ἐργασία σας δεν θὰ σὰς ἀπασχολῇ περισσότερο ἀπὸ τρεῖς ὥρες τὴν ἡμέρα. Θὰ ἔχετε ὅλο τὸν ὑπόλοιπο καιρὸ στη διάθεσί σας, για νὰ φτιάχνετε παίγνια και νὰ ρεμβάζετε...

Εἰσαπτε σὺμφωνος;
Τὸ πρόσωπο τού Βαλεριανού ἔλαμψε ἀπὸ χαρά. Ἡ πρότασις τού συνταγματάρχου τόν εἶχε συγκινήσει.

— Δεν μπορώ παρὰ νὰ σὰς ἐκφράσω τὴν εὐγνωσύνη μου, εἶπε. Καί θὰ προσθέσω χωρίς ντροπὴ ὅτι ὁ μισθὸς πού μου προσφέρειτε θὰ εἶνε για μένα μιά σοβαρὴ και μεγάλη ἐνίσχυσις.

— Θὰ ἀναλάβετε τότε ἀπὸ αὐριο τὰ καθήκοντα;

— Ὁχι, εἶπε ὁ Ρισώ, ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ ἕνα νεὸν μορφωμένο και ἔξυπνο, για νὰ κρατῇ τὴν ἀλληλογραφία μου και νὰ με βοηθῇ στις διάφορες ἀσχολίες μου. Μ' ἄλλα λόγια, ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ ἕνα γραμματέα και συνεργάτη. Σκεφθῆτε ὅτι περισσότεροι ἀπὸ εἴκοσι φιλανθρωπικές ἐταιρίες και κοινωφελείς ὁργανισμοὺς και μὲν εἶναι ὁδύνατο ν' ἀνταποκριθῶ ὅλες τις ὑποχρεώσεις μου. Σὰς προτείνω, λοιπόν, αὐτὴ τὴ θέσι. Ἡ ἐργασία σας νῶ, λοιπόν, αὐτὴ τὴ θέσι. Ὁ ἐργασία σας δεν θὰ σὰς ἀπασχολῇ περισσότερο ἀπὸ τρεῖς ὥρες τὴν ἡμέρα. Θὰ ἔχετε ὅλο τὸν ὑπόλοιπο καιρὸ στη διάθεσί σας, για νὰ φτιάχνετε παίγνια και νὰ ρεμβάζετε...

Εἰσαπτε σὺμφωνος;
Τὸ πρόσωπο τού Βαλεριανού ἔλαμψε ἀπὸ χαρά. Ἡ πρότασις τού συνταγματάρχου τόν εἶχε συγκινήσει.

— Δεν μπορώ παρὰ νὰ σὰς ἐκφράσω τὴν εὐγνωσύνη μου, εἶπε. Καί θὰ προσθέσω χωρίς ντροπὴ ὅτι ὁ μισθὸς πού μου προσφέρειτε θὰ εἶνε για μένα μιά σοβαρὴ και μεγάλη ἐνίσχυσις.

— Θὰ ἀναλάβετε τότε ἀπὸ αὐριο τὰ καθήκοντα;

— Ὁχι, εἶπε ὁ Ρισώ, ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ ἕνα νεὸν μορφωμένο και ἔξυπνο, για νὰ κρατῇ τὴν ἀλληλογραφία μου και νὰ με βοηθῇ στις διάφορες ἀσχολίες μου. Μ' ἄλλα λόγια, ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ ἕνα γραμματέα και συνεργάτη. Σκεφθῆτε ὅτι περισσότεροι ἀπὸ εἴκοσι φιλανθρωπικές ἐταιρίες και κοινωφελείς ὁργανισμοὺς και μὲν εἶναι ὁδύνατο ν' ἀνταποκριθῶ ὅλες τις ὑποχρεώσεις μου. Σὰς προτείνω, λοιπόν, αὐτὴ τὴ θέσι. Ἡ ἐργασία σας νῶ, λοιπόν, αὐτὴ τὴ θέσι. Ὁ ἐργασία σας δεν θὰ σὰς ἀπασχολῇ περισσότερο ἀπὸ τρεῖς ὥρες τὴν ἡμέρα. Θὰ ἔχετε ὅλο τὸν ὑπόλοιπο καιρὸ στη διάθεσί σας, για νὰ φτιάχνετε παίγνια και νὰ ρεμβάζετε...

Εἰσαπτε σὺμφωνος;
Τὸ πρόσωπο τού Βαλεριανού ἔλαμψε ἀπὸ χαρά. Ἡ πρότασις τού συνταγματάρχου τόν εἶχε συγκινήσει.

— Δεν μπορώ παρὰ νὰ σὰς ἐκφράσω τὴν εὐγνωσύνη μου, εἶπε. Καί θὰ προσθέσω χωρίς ντροπὴ ὅτι ὁ μισθὸς πού μου προσφέρειτε θὰ εἶνε για μένα μιά σοβαρὴ και μεγάλη ἐνίσχυσις.

— Θὰ ἀναλάβετε τότε ἀπὸ αὐριο τὰ καθήκοντα;

— Ὁχι, εἶπε ὁ Ρισώ, ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ ἕνα νεὸν μορφωμένο και ἔξυπνο, για νὰ κρατῇ τὴν ἀλληλογραφία μου και νὰ με βοηθῇ στις διάφορες ἀσχολίες μου. Μ' ἄλλα λόγια, ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ ἕνα γραμματέα και συνεργάτη. Σκεφθῆτε ὅτι περισσότεροι ἀπὸ εἴκοσι φιλανθρωπικές ἐταιρίες και κοινωφελείς ὁργανισμοὺς και μὲν εἶναι ὁδύνατο ν' ἀνταποκριθῶ ὅλες τις ὑποχρεώσεις μου. Σὰς προτείνω, λοιπόν, αὐτὴ τὴ θέσι. Ἡ ἐργασία σας νῶ, λοιπόν, αὐτὴ τὴ θέσι. Ὁ ἐργασία σας δεν θὰ σὰς ἀπασχολῇ περισσότερο ἀπὸ τρεῖς ὥρες τὴν ἡμέρα. Θὰ ἔχετε ὅλο τὸν ὑπόλοιπο καιρὸ στη διάθεσί σας, για νὰ φτιάχνετε παίγνια και νὰ ρεμβάζετε...

Εἰσαπτε σὺμφωνος;
Τὸ πρόσωπο τού Βαλεριανού ἔλαμψε ἀπὸ χαρά. Ἡ πρότασις τού συνταγματάρχου τόν εἶχε συγκινήσει.

— Δεν μπορώ παρὰ νὰ σὰς ἐκφράσω τὴν εὐγνωσύνη μου, εἶπε. Καί θὰ προσθέσω χωρίς ντροπὴ ὅτι ὁ μισθὸς πού μου προσφέρειτε θὰ εἶνε για μένα μιά σοβαρὴ και μεγάλη ἐνίσχυσις.

— Θὰ ἀναλάβετε τότε ἀπὸ αὐριο τὰ καθήκοντα;

θηκονικά σας, εἶπε ὁ συνταγματάρχης. Σὰς προσκαλῶ, λοιπόν, νὰ ἐρθετε στο σπίτι μου για νὰ γευματίσωμε μαζί. Ἐπειτα, θὰ συζητήσωμε για τὴν ἐργασία σας.

Ο Βαλεριανὸς εἶχε κάθε λόγο για νὰ εἶνε ευχαριστημένος ἀπὸ τὸν προϊστάμενό του. Ἡ ἐργασία πού τὸν ἀνέθετεν ὁ συνταγματάρχης ήταν ἐλαφίτη. Καί τὸν μεταχειρίζονταν περισσότερο σὰν φίλο του, παρὰ σὰν γραμματέα του.

Ο πρίγκηπας εὐρίσκει, ἐξ ἄλλου, τὴν εὐκαιρία νὰ συναντῇ τὴ Ρόζα και νὰ μιλήσῃ μαζί της για διάφορα φιλολογικά ἢ καλλιτεχνικά ζητήματα. Ἡ νέα τὸ εἶχε κάνει ἐξαιρετικὴ ἐντύπωση.

Τὸ ἴδιο ἐξαιρετικὴ ήταν και ἡ ἐντύπωση πού ὁ Βαλεριανὸς εἶχε προκαλέσει σ' αὐτὴ. Ἡ Ρόζα εὐρίσκει τὴν περιγραφή τού συνταγματάρχου για τὸν προστατευόμενό του κατώτερη ἀπὸ τὴν πραγματικότητα.

Εἰκνὸ τὸ βράδυ, ὁ συνταγματάρχης και ὁ Βαλεριανὸς εἶχαν πάει στη λέση της οδού Βιδιώ. Κόντευαν μεσάνυχτα, ὅταν ἔνας ἀπὸ τούς ὑπηρετὲς της λέσης εἰδοποίησε τὸν πρίγκηπα ὅτι κάποιος τὸν περιμένε στὸν προθάλαμο και ζητούσε ἐπιμονα νὰ τὸν δῇ.

Ο νέος, βγαίνοντας ἀπὸ τὴν αἴθουσα, ἀναγνώρισε τὸν πιστὸ μουζικο Πωπιτίς, πού εἶχε ἀκολουθήσει τὴ μητέρα του κι' αὐτὸν στὴν ἐξορία.

— Τί τρέχει; τὸν ρώτησε ἀνήσυχος ὁ πρίγκηπας.

Γιατί ἔφερε πὼς ἡ μητέρα του ὑπέφερε ἀπὸ τὴν καρδιά της και φοβόταν πὼς μιά μέρα θὰ πέθαινε χωρὶς αὐτὸς νὰ βρίσκεται κοντὰ της.

— Ἡ κυρία πριγκήπισσα μὲ ἔστειλε νὰ σὰς ζητήσω, απάντησε ὁ ὑπηρετὴς.

— Μήπως ἡ μητέρα μου εἶνε ἀσχημα; ξαναρώτησε ὁ πρίγκηπας.

— Ναι, απάντησε και πάλι ὁ μουζικός. Ἡ κυρία πριγκήπισσα ἀντινέει μὲ δυσκολία και παραπονείται ὅτι αἰσθάνεται δυνατούς πόνους στὸ μέρος της καρδιάς...

— Περιμένε με, εἶπε ὁ Βαλεριανός. Ἐρχομαι ἀμέσως.

Καί ἐτρέξε νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν Ρισώ. Τὸν βρῆκε νὰ συνομιλῇ με τὸν Ρενωτιέρ.

Ο γιατρός εἶχε χάσει και ήταν πολύ ἐκνευρισμένος.

— Μου εἰμιναν μόνον ἑκατὸ φράγκα. ἔλεγε στὸ συνταγματάρχη. Τί μπορῶ νὰ κάνω μ' αὐτὰ;

Ο Ρισώ, μόλις, ἔμαθε τὴν ἀρρώστεια της πριγκήπισσας Ἀρμωκίν, γύρισε πρὸς τὸ μέρος τού Ρενωτιέρ.

— Γιατρέ, τὸ εἶπε, στὴν περιοχή της Σολὸν σὰς θεωροῦν μοναδικὸ στα ζητήματα της καρδιάς. Σὰς παρακαλῶ, λοιπόν, νὰ ἐνδιαφερθεῖτε για τὴν πριγκήπισσα Ἀρμωκίν...

Καί πρόσθεσε σιγά:

— Θὰ σὰς πληρώσω προκαταβολικά ἑκατὸ φράγκα για τις ἐπισκέψεις σας, με τὸν ὅρο ὅτι θὰ φύγετε ἀμέσως και θὰ τρέξετε στὸ προσκεφάλο της ἀρρώστης.

Εἶπτα ἀπὸ λίγη ὥρα, τὸ ἀμάξι τού Ρισώ σταματοῦσε μπροστὰ στὸ σπίτι τού πρίγκηπα, στὴν ὁδὸν Ἀντισσαίου.

Ο συνταγματάρχης εἶχε βάλει κρυφὰ στὴ διάκεια της διαδρομῆς, πέντε χρυσὰ λουδοκίγια στὴν τσέπη τού Ρενωτιέρ. Ἀπο-

χαιρέτησε, λοιπόν, τὸν πρίγκηπα, σύστησε στὸν γιατρὸ νὰ δειξῇ ὅλο τὸ ἐνδιαφέρον του και ὕστερα εἶπε στὸν ἀμαξά νὰ τὸν πῇ στὸ σπίτι του.

Ο Βαλεριανὸς και ὁ Ρενωτιέρ ἀνέθηκαν μιά πέτρινη σκάλα, ἀκολουθώντας τὸν Ποταπίτς, πού εἶχε προηγηθῇ για ν' ἀνοίξῃ τὴν πόρτα.

Τὸ σπίτι ὅπου μπῆκαν εἶχε τέσσερα δωμάτια, ἄλλ' ὁ Ρενωτιέρ κατάλαβε ἀπὸ τὴν ἐπιτάλῃ τού ὅτι οἱ ἄνθρωποι πού ἔμεναν σ' αὐτὸ δεν ήταν πλούσιοι. Ο Βαλεριανὸς τὸν ὡδήγησε ἀμέσως στὸ δωμάτιο της μητέρας του.

Ἡ πριγκήπισσα ήταν ξαπλωμένη στὸ κρεβάτι της και ἀνέπνεε με δυσκολία. Τὸ ρυθμιζόμενο πρόσωπό της πλαισιωνόταν ὁλόγυρα ἀπὸ ὀλόλευκα μαλλιά.

— Τί περίεργο! εἶπε, βλέποντας τὸν Ρενωτιέρ. Μοιάζετε με τὸν περίφημο μάγο Ἀζίπ, πού, ὅταν ἤμουνα νέα ἔκανε θαύματα στὴν περιοχή τού Ἰρανόσκ.

Ο Ρενωτιέρ χαμογέλασε.

— Δεν κάνω ἄλλα θαύματα, απάντησε, ἔκτος ἀπὸ ἐκεῖνα πού μου ἐπιτρέπει ἡ ἐπιστήμη μου, ὅταν, βέβαια, δεν με ἀπατά...

Εἰσκυψε ὕστερα πάνω στὴν πριγκήπισσα και ἔβλεπε με προσοχή τὴν καρδιά της.

— Λοιπόν, ρώτησε ἡ πριγκήπισσα, ὅταν ὁ γιατρός τελείωσε τὴν ἐξέτασί του, πρέπει νὰ προετοιμαζώμαι για τὸν ἄλλο κόσμο;

— Ὁχι, ἀποκρίθηκε ὁ Ρενωτιέρ. Ἡ κρίσις δεν εἶνε σοβαρή... Δεν ὑπάρχει λόγος νὰ φοβόσαστε...

— Ἀνοίξε ἔπειτα τὸ σάκκο, του, ἔβγαλε ἀπὸ κεῖ ἕνα σκουαλάκι μ' ἕνα κίτρινο ὕγρὸ και ἔρριξε μερικές σταγόνες ἀπ' αὐτὸ μέσα σ' ἕνα ποτήρι με νερό. Ἡ πριγκήπισσα τὸν κύτταξε με περιέργεια.

— Τί σκοπεύετε νὰ μου δώσετε νὰ πῶ; ρώτησε. Οἱ γιατροὶ μὲ ἔχουν δώσει ὡς σήμερα πολλὰ φάρμακα και μπορῶ νὰ πῶ ὅτι ξέρω ὅλα τὰ δυνάτα τους...

— Ἀλλά ὅτι ξέρω ὅλα τὰ δυνάτα τους... Ἀλλά ὅτι ξέρω ὅλα τὰ δυνάτα τους... Ἀλλά ὅτι ξέρω ὅλα τὰ δυνάτα τους... Ἀλλά ὅτι ξέρω ὅλα τὰ δυνάτα τους...

— Ἐπιθυμῶ, λοιπόν, νὰ μάθω πὼς λέγεται αὐτὸ τὸ νέο φάρμακο...

— Ὁχι, απάντησε ὁ Ρενωτιέρ. Ἡ κρίσις δεν εἶνε σοβαρή... Δεν ὑπάρχει λόγος νὰ φοβόσαστε...

— Ἀνοίξε ἔπειτα τὸ σάκκο, του, ἔβγαλε ἀπὸ κεῖ ἕνα σκουαλάκι μ' ἕνα κίτρινο ὕγρὸ και ἔρριξε μερικές σταγόνες ἀπ' αὐτὸ μέσα σ' ἕνα ποτήρι με νερό. Ἡ πριγκήπισσα τὸν κύτταξε με περιέργεια.

— Τί σκοπεύετε νὰ μου δώσετε νὰ πῶ; ρώτησε. Οἱ γιατροὶ μὲ ἔχουν δώσει ὡς σήμερα πολλὰ φάρμακα και μπορῶ νὰ πῶ ὅτι ξέρω ὅλα τὰ δυνάτα τους...

— Ἀλλά ὅτι ξέρω ὅλα τὰ δυνάτα τους... Ἀλλά ὅτι ξέρω ὅλα τὰ δυνάτα τους... Ἀλλά ὅτι ξέρω ὅλα τὰ δυνάτα τους... Ἀλλά ὅτι ξέρω ὅλα τὰ δυνάτα τους...

— Ἐπιθυμῶ, λοιπόν, νὰ μάθω πὼς λέγεται αὐτὸ τὸ νέο φάρμακο...

— Ὁχι, απάντησε ὁ Ρενωτιέρ. Ἡ κρίσις δεν εἶνε σοβαρή... Δεν ὑπάρχει λόγος νὰ φοβόσαστε...

— Ἀνοίξε ἔπειτα τὸ σάκκο, του, ἔβγαλε ἀπὸ κεῖ ἕνα σκουαλάκι μ' ἕνα κίτρινο ὕγρὸ και ἔρριξε μερικές σταγόνες ἀπ' αὐτὸ μέσα σ' ἕνα ποτήρι με νερό. Ἡ πριγκήπισσα τὸν κύτταξε με περιέργεια.

— Τί σκοπεύετε νὰ μου δώσετε νὰ πῶ; ρώτησε. Οἱ γιατροὶ μὲ ἔχουν δώσει ὡς σήμερα πολλὰ φάρμακα και μπορῶ νὰ πῶ ὅτι ξέρω ὅλα τὰ δυνάτα τους...

— Ἀλλά ὅτι ξέρω ὅλα τὰ δυνάτα τους... Ἀλλά ὅτι ξέρω ὅλα τὰ δυνάτα τους... Ἀλλά ὅτι ξέρω ὅλα τὰ δυνάτα τους... Ἀλλά ὅτι ξέρω ὅλα τὰ δυνάτα τους...

— Ἐπιθυμῶ, λοιπόν, νὰ μάθω πὼς λέγεται αὐτὸ τὸ νέο φάρμακο...

— Ὁχι, απάντησε ὁ Ρενωτιέρ. Ἡ κρίσις δεν εἶνε σοβαρή... Δεν ὑπάρχει λόγος νὰ φοβόσαστε...

— Ἀνοίξε ἔπειτα τὸ σάκκο, του, ἔβγαλε ἀπὸ κεῖ ἕνα σκουαλάκι μ' ἕνα κίτρινο ὕγρὸ και ἔρριξε μερικές σταγόνες ἀπ' αὐτὸ μέσα σ' ἕνα ποτήρι με νερό. Ἡ πριγκήπισσα τὸν κύτταξε με περιέργεια.

— Τί σκοπεύετε νὰ μου δώσετε νὰ πῶ; ρώτησε. Οἱ γιατροὶ μὲ ἔχουν δώσει ὡς σήμερα πολλὰ φάρμακα και μπορῶ νὰ πῶ ὅτι ξέρω ὅλα τὰ δυνάτα τους...

— Ἀλλά ὅτι ξέρω ὅλα τὰ δυνάτα τους... Ἀλλά ὅτι ξέρω ὅλα τὰ δυνάτα τους... Ἀλλά ὅτι ξέρω ὅλα τὰ δυνάτα τους... Ἀλλά ὅτι ξέρω ὅλα τὰ δυνάτα τους...

— Ἐπιθυμῶ, λοιπόν, νὰ μάθω πὼς λέγεται αὐτὸ τὸ νέο φάρμακο...

— Ὁχι, απάντησε ὁ Ρενωτιέρ. Ἡ κρίσις δεν εἶνε σοβαρή... Δεν ὑπάρχει λόγος νὰ φοβόσαστε...

— Ἀνοίξε ἔπειτα τὸ σάκκο, του, ἔβγαλε ἀπὸ κεῖ ἕνα σκουαλάκι μ' ἕνα κίτρινο ὕγρὸ και ἔρριξε μερικές σταγόνες ἀπ' αὐτὸ μέσα σ' ἕνα ποτήρι με νερό. Ἡ πριγκήπισσα τὸν κύτταξε με περιέργεια.

— Τί σκοπεύετε νὰ μου δώσετε νὰ πῶ; ρώτησε. Οἱ γιατροὶ μὲ ἔχουν δώσει ὡς σήμερα πολλὰ φάρμακα και μπορῶ νὰ πῶ ὅτι ξέρω ὅλα τὰ δυνάτα τους...

— Ἀλλά ὅτι ξέρω ὅλα τὰ δυνάτα τους... Ἀλλά ὅτι ξέρω ὅλα τὰ δυνάτα τους... Ἀλλά ὅτι ξέρω ὅλα τὰ δυνάτα τους... Ἀλλά ὅτι ξέρω ὅλα τὰ δυνάτα τους...

τήση ὡς τὸ πρωί... Θὰ ζυμνήσετε τότε ἀνακουφισμένη...

— Καί θὰ εἶμαι καλά, γιατρέ;

— Ναι, χωρὶς, ὅμως, αὐτὸ νὰ σημαίνει και ὅτι θὰ ἔχετε θεραπευθῇ. Ἡ πάθησίς σας εἶνε δυστυχῶς ἀπὸ κείνες πού παρυσιάζουν μεγάλη ἐπιμονή... Θὰ σὰς ετοιμάσω, ὅμως, ἕνα ἄλλο φάρμακο, πού θὰ σὰς προφυλάξῃ ἀπὸ νέες κρίσεις στὸ μέλλον...

Ο Ρενωτιέρ ἀποχαιρέτησε κατόπιν τὴν πριγκήπισσα και τὸ γυιό της και ἔφυγε. Ὅταν βρέθηκε ἔξω, κύτταξε τὸ ρολόι του στὸ φῶς ἑνὸς φαναρίου. Ἡ ὥρα ήταν μιά παρά τέταρτο.

— Ἐχω καιρὸ για νὰ ξαναδοκιμάσω τὴν τύχη μου, ψιθύρισε.

43

Ο Ζαφρέφτης

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Το βράδυ της 1ης Φεβρουαρίου 1794 του δεύτερου χρόνου της Δημοκρατίας, η δεσποινίς Νανίνα ντε Σενιέλ ανέβηκε νωρίς στη κρεββατοκάμαρά της. Την εποχή εκείνη ζούσε μόνη της, μαζί με μια γρηά υπηρέτρια στο εξοχικό της σπίτι στο Αιγιών. Ο πατέρας της είχε δραπετεύσει απ' τη Γαλλία και είχε ενώσει μαζί με το στρατό του πρίγκηπα Κοντέ, που πολέμους εναντίον των επαναστατών.

Εκείνο το βράδυ η Μπασιτιάνα, η γρηά υπηρέτρια της διηγήθηκε ένα σωρό παραξενές ιστορίες, σχετικές με τη νύχτα της Υπαπαντής. Τη βεβαίωσε πως τα κορίτσια συνηθίζουν να βάζουν έναν καθρέφτη κάτω απ' το προσκέφαλο τους για να δουν ποιος θα ήταν ο άντρας που θα παντρεύονταν.

Η Νανίνα είχε κι αυτή την περιέργεια να κάνει το ίδιο γιατί μ' όλο το αριστοκρατικό αίμα της, ήταν αρκετά προληπτική.

Όταν ανέβηκε λοιπόν στο δωμάτιο της, κυτάχθηκε πρώτα σ' ένα μικρό καθρέφτη. Ήταν εικοσιτέσσερα χρονών, ψηλή, λυγρή, είχε ωμορφα σγουρά μαλλιά, μεγάλα μαύρα μάτια, ένα μικρό στοματάκι με χαριτωμένα λακκίσια και τρυφερή καρδιά.

Ας βρισκόταν στη χειρότερη εποχή της επαναστάσεως. Ο νους της έτρεχε πάντα στην αγάπη και στενωχωριόταν για τη μοναχική τωρινή ζωή. Τέλος έχωσε τον καθρέφτη κάτω απ' το μαξιλάρι της κι έπεσε κι αποκοιμήθηκε.

Το όνειρο που είδε ήταν πολύ παράξενο. Βρισκόταν μπροστά σ' ένα σωρό καθρέφτες κι είδε πολλά κεφάλια που σάλευαν μέσα σε μίαν αλλόκοτη όμιλη. Η Νανίνα δέκρινε τέλος καθαρά κάποιο γέρο φαλακρό, με ρυτιδωμένα μάγουλα που προχωρούσε προς το μέρος της.

Το πρωί σηκώθηκε τρομαγμένη, με την ψυχή άνω κάτω απ' το παράξενο όνειρο. Τη στιγμή που έκανε την τουαλέτα της, η Μπασιτιάνα της έφερε ένα γράμμα. Η Νανίνα έριξε μια ματιά στο φάκελο

λο και ταραχτηκε. Είχε διακρίνει το γράμμα του πατέρα της. Το άνοιξε νευρικά και διάβασε:

«Αγαπητή μου Νανίνα, αυτό το γράμμα στο φέρνει ένας συμπατριώτης μας, ο κόμης ντε Φρεμπώ, που του ανέθεσε μια εμπιστευτική αποστολή ο πρίγκηπας του Κοντέ. Φιλοξενήσε τον και κρύψε τον, ως πού νάβρη τρόπο να πάει εκεί που πρέπει. Φρανσουά ντε Σενιέλ».

Η Νανίνα πήγε τρέμοντας και είδοποίησε τον κύριο ντε Φρεμπώ για τον κίνδυνο που διέτρεχε και τον ώδηγησε η ίδια στο περίπτερο.

Αυτός προσπαθούσε να την καθησυχάσει με χάδια πατρικά στην αρχή που σιγά-σιγά γίνονταν όλο και πιο τρυφερά. Κατά τις πέντε άρχισε να σκοτεινιάζει.

— Αλλοίμονο, είπε αναστενάζοντας ο κύριος ντε Φρεμπώ, πλησιάζει η ώρα του χωρισμού μας!

Την τράβηξε τότε κοντά του και τη φίλησε πρώτα στο μέτωπο κι' έπειτα στα μάτια.

Η Νανίνα ένοιωσε γλυκεία ταραχή. Η ζάλη που της ήρθε ήταν κάτι το πρωτόγνωρο και δίχως να θέλει φίλησε τον κύριο ντε Φρεμπώ στο μάγουλο. Αυτός ανασταράχτηκε σύγχυτος και της ανταπέδωσε το φίλημα με τα πιο ερωτικά χάδια.

Εξασκήσαν κάμποσην ώρα κι' οι δύο τους, παρασυρμένοι απ' την παραφορά του ερωτά τους. Ξαφνικά, μέσ' στο μεθύσι τους ακούστηκε η φωνή της κουκουβάγιας.

— Το σήμα! φιθύρισε συγκινημένη η Νανίνα. Αντίο!

Αυτός γύρεψε να την ξαναπιάσει, εκείνη όμως τραβήχτηκε από κοντά του με δύναμη.

— Φύγετε! τον ικέτευσε, με τα μάτια βουρκωμένα.

Ο Φρεμπώ πήδηξε τότε εύκλινα το παράθυρο και χάθηκε μέσ' στο σκοτάδι.

Την άλλη μέρα πήγε ο δήμαρχος να της αναγγείλει τι είχε απογίνει ο φιλοξενούμενός της.

— Ο γιός μου τόν συνάδευσε ως τ' σύνορα δίχως να του συμβη κανένα κακό.

— Με τα πόδια έκαναν όλο αυτό το δρόμο;

— Ναι, με τα πόδια.

— Φαντάζομαι πόσο θα κουράστηκε ο καυμένος να κάνει τόσο δρόμο σ' αυτή την ηλικία.

— Ποιά ηλικία; απάντησε ο δήμαρχος, σκασμένος στα γέλια. Δεν είναι ακόμα ούτε τριάντα χρονών. Μόνο που είχε μεταμφιεσθή για να μη τον γνωρίσουν. Μόλις έφτασε στο Βέλγιο έδωσε την περρούκα του, κι' ο γιός μου βρέθηκε μπρος σ' ένα νέο κι' όμορφο παλληκάρι!

— Τι θα γίνει τώρα; είπε η δεσποινίς ντε Σενιέλ κατατρομαγμένη.

Πρέπει, είπε ο δήμαρχος να φύγει μια ώρα αρχύτερα, ο άνθρωπος αυτός. Στο μεταξύ ας κρυφτεί στο περίπτερο του πάρκου σας. Μόλις νυχτώσει θάρρη ο γιός μου και θα τον οδηγήσει ως τα σύνορα.

Όταν ο άνθρωπος σας ακούσει τη φωνή της κουκουβάγιας, να πηδήξει απ' το παράθυρο και θα βρη το γιό μου κάτω απ' τον τοίχο.

Η Νανίνα πήγε τρέμοντας και είδοποίησε τον κύριο ντε Φρεμπώ για τον κίνδυνο που διέτρεχε και τον ώδηγησε η ίδια στο περίπτερο.

Αυτός προσπαθούσε να την καθησυχάσει με χάδια πατρικά στην αρχή που σιγά-σιγά γίνονταν όλο και πιο τρυφερά. Κατά τις πέντε άρχισε να σκοτεινιάζει.

— Αλλοίμονο, είπε αναστενάζοντας ο κύριος ντε Φρεμπώ, πλησιάζει η ώρα του χωρισμού μας!

Την τράβηξε τότε κοντά του και τη φίλησε πρώτα στο μέτωπο κι' έπειτα στα μάτια.

Η Νανίνα ένοιωσε γλυκεία ταραχή. Η ζάλη που της ήρθε ήταν κάτι το πρωτόγνωρο και δίχως να θέλει φίλησε τον κύριο ντε Φρεμπώ στο μάγουλο. Αυτός ανασταράχτηκε σύγχυτος και της ανταπέδωσε το φίλημα με τα πιο ερωτικά χάδια.

Εξασκήσαν κάμποσην ώρα κι' οι δύο τους, παρασυρμένοι απ' την παραφορά του ερωτά τους. Ξαφνικά, μέσ' στο μεθύσι τους ακούστηκε η φωνή της κουκουβάγιας.

— Το σήμα! φιθύρισε συγκινημένη η Νανίνα. Αντίο!

Αυτός γύρεψε να την ξαναπιάσει, εκείνη όμως τραβήχτηκε από κοντά του με δύναμη.

— Φύγετε! τον ικέτευσε, με τα μάτια βουρκωμένα.

Ο Φρεμπώ πήδηξε τότε εύκλινα το παράθυρο και χάθηκε μέσ' στο σκοτάδι.

Την άλλη μέρα πήγε ο δήμαρχος να της αναγγείλει τι είχε απογίνει ο φιλοξενούμενός της.

— Ο γιός μου τόν συνάδευσε ως τ' σύνορα δίχως να του συμβη κανένα κακό.

— Με τα πόδια έκαναν όλο αυτό το δρόμο;

— Ναι, με τα πόδια.

— Φαντάζομαι πόσο θα κουράστηκε ο καυμένος να κάνει τόσο δρόμο σ' αυτή την ηλικία.

— Ποιά ηλικία; απάντησε ο δήμαρχος, σκασμένος στα γέλια. Δεν είναι ακόμα ούτε τριάντα χρονών. Μόνο που είχε μεταμφιεσθή για να μη τον γνωρίσουν. Μόλις έφτασε στο Βέλγιο έδωσε την περρούκα του, κι' ο γιός μου βρέθηκε μπρος σ' ένα νέο κι' όμορφο παλληκάρι!

— Τι θα γίνει τώρα; είπε η δεσποινίς ντε Σενιέλ κατατρομαγμένη.

Πρέπει, είπε ο δήμαρχος να φύγει μια ώρα αρχύτερα, ο άνθρωπος αυτός. Στο μεταξύ ας κρυφτεί στο περίπτερο του πάρκου σας. Μόλις νυχτώσει θάρρη ο γιός μου και θα τον οδηγήσει ως τα σύνορα.

Όταν ο άνθρωπος σας ακούσει τη φωνή της κουκουβάγιας, να πηδήξει απ' το παράθυρο και θα βρη το γιό μου κάτω απ' τον τοίχο.

Η Νανίνα πήγε τρέμοντας και είδοποίησε τον κύριο ντε Φρεμπώ για τον κίνδυνο που διέτρεχε και τον ώδηγησε η ίδια στο περίπτερο.

Αυτός προσπαθούσε να την καθησυχάσει με χάδια πατρικά στην αρχή που σιγά-σιγά γίνονταν όλο και πιο τρυφερά. Κατά τις πέντε άρχισε να σκοτεινιάζει.

— Αλλοίμονο, είπε αναστενάζοντας ο κύριος ντε Φρεμπώ, πλησιάζει η ώρα του χωρισμού μας!

Την τράβηξε τότε κοντά του και τη φίλησε πρώτα στο μέτωπο κι' έπειτα στα μάτια.

Η Νανίνα ένοιωσε γλυκεία ταραχή. Η ζάλη που της ήρθε ήταν κάτι το πρωτόγνωρο και δίχως να θέλει φίλησε τον κύριο ντε Φρεμπώ στο μάγουλο. Αυτός ανασταράχτηκε σύγχυτος και της ανταπέδωσε το φίλημα με τα πιο ερωτικά χάδια.

Εξασκήσαν κάμποσην ώρα κι' οι δύο τους, παρασυρμένοι απ' την παραφορά του ερωτά τους. Ξαφνικά, μέσ' στο μεθύσι τους ακούστηκε η φωνή της κουκουβάγιας.

— Το σήμα! φιθύρισε συγκινημένη η Νανίνα. Αντίο!

Αυτός γύρεψε να την ξαναπιάσει, εκείνη όμως τραβήχτηκε από κοντά του με δύναμη.

— Φύγετε! τον ικέτευσε, με τα μάτια βουρκωμένα.

Ο Φρεμπώ πήδηξε τότε εύκλινα το παράθυρο και χάθηκε μέσ' στο σκοτάδι.

Την άλλη μέρα πήγε ο δήμαρχος να της αναγγείλει τι είχε απογίνει ο φιλοξενούμενός της.

— Ο γιός μου τόν συνάδευσε ως τ' σύνορα δίχως να του συμβη κανένα κακό.

— Με τα πόδια έκαναν όλο αυτό το δρόμο;

— Ναι, με τα πόδια.

— Φαντάζομαι πόσο θα κουράστηκε ο καυμένος να κάνει τόσο δρόμο σ' αυτή την ηλικία.

— Ποιά ηλικία; απάντησε ο δήμαρχος, σκασμένος στα γέλια. Δεν είναι ακόμα ούτε τριάντα χρονών. Μόνο που είχε μεταμφιεσθή για να μη τον γνωρίσουν. Μόλις έφτασε στο Βέλγιο έδωσε την περρούκα του, κι' ο γιός μου βρέθηκε μπρος σ' ένα νέο κι' όμορφο παλληκάρι!

— Τι θα γίνει τώρα; είπε η δεσποινίς ντε Σενιέλ κατατρομαγμένη.

Πρέπει, είπε ο δήμαρχος να φύγει μια ώρα αρχύτερα, ο άνθρωπος αυτός. Στο μεταξύ ας κρυφτεί στο περίπτερο του πάρκου σας. Μόλις νυχτώσει θάρρη ο γιός μου και θα τον οδηγήσει ως τα σύνορα.

Όταν ο άνθρωπος σας ακούσει τη φωνή της κουκουβάγιας, να πηδήξει απ' το παράθυρο και θα βρη το γιό μου κάτω απ' τον τοίχο.

Η Νανίνα πήγε τρέμοντας και είδοποίησε τον κύριο ντε Φρεμπώ για τον κίνδυνο που διέτρεχε και τον ώδηγησε η ίδια στο περίπτερο.

Αυτός προσπαθούσε να την καθησυχάσει με χάδια πατρικά στην αρχή που σιγά-σιγά γίνονταν όλο και πιο τρυφερά. Κατά τις πέντε άρχισε να σκοτεινιάζει.

— Αλλοίμονο, είπε αναστενάζοντας ο κύριος ντε Φρεμπώ, πλησιάζει η ώρα του χωρισμού μας!

Την τράβηξε τότε κοντά του και τη φίλησε πρώτα στο μέτωπο κι' έπειτα στα μάτια.

Η Νανίνα ένοιωσε γλυκεία ταραχή. Η ζάλη που της ήρθε ήταν κάτι το πρωτόγνωρο και δίχως να θέλει φίλησε τον κύριο ντε Φρεμπώ στο μάγουλο. Αυτός ανασταράχτηκε σύγχυτος και της ανταπέδωσε το φίλημα με τα πιο ερωτικά χάδια.

Εξασκήσαν κάμποσην ώρα κι' οι δύο τους, παρασυρμένοι απ' την παραφορά του ερωτά τους. Ξαφνικά, μέσ' στο μεθύσι τους ακούστηκε η φωνή της κουκουβάγιας.

— Το σήμα! φιθύρισε συγκινημένη η Νανίνα. Αντίο!

Αυτός γύρεψε να την ξαναπιάσει, εκείνη όμως τραβήχτηκε από κοντά του με δύναμη.

— Φύγετε! τον ικέτευσε, με τα μάτια βουρκωμένα.

Ο Φρεμπώ πήδηξε τότε εύκλινα το παράθυρο και χάθηκε μέσ' στο σκοτάδι.

Την άλλη μέρα πήγε ο δήμαρχος να της αναγγείλει τι είχε απογίνει ο φιλοξενούμενός της.

— Ο γιός μου τόν συνάδευσε ως τ' σύνορα δίχως να του συμβη κανένα κακό.

— Με τα πόδια έκαναν όλο αυτό το δρόμο;

— Ναι, με τα πόδια.

— Φαντάζομαι πόσο θα κουράστηκε ο καυμένος να κάνει τόσο δρόμο σ' αυτή την ηλικία.

— Ποιά ηλικία; απάντησε ο δήμαρχος, σκασμένος στα γέλια. Δεν είναι ακόμα ούτε τριάντα χρονών. Μόνο που είχε μεταμφιεσθή για να μη τον γνωρίσουν. Μόλις έφτασε στο Βέλγιο έδωσε την περρούκα του, κι' ο γιός μου βρέθηκε μπρος σ' ένα νέο κι' όμορφο παλληκάρι!

Ο ΚΑΡΚΙΝΟΣ!

Η ανακάλυψις ενός Ιάπωνος επιστήμονος

ραπειά των. Αυτό δεν σημαίνει, όμως, κατά τον Ιάπωνα επιστήμονα ότι όλοι οι καρκίνοι μπορούν να θεραπευθούν με τον ίδιο τρόπο.

Η θεραπεία προϋποθέτει την ύπαρξη στον καρκινοπαθή του παράγοντος «Ο», (όπως απέκαλεσε ο δόκτωρ Κινσιτά, χρησιμοποιώντας το αρχικό γράμμα της πόλεως Όζακα, από όπου κατάγεται), το στοιχείο εκείνο που προκαλεί την εμφάνιση του καρκίνου και που είναι πιθανότατα ένας ιός.

Αυτόν τον ιό ο βακίλλος του «Σβάρτσμαν Κόλι» έχει την ικανότητα να τον εξολοθρεύει και να προκαλέσει τη θεραπεία του καρκίνου ή όπως ο ίδιος τον ονόμασε «καρκινοκτόνο».

Ο δόκτωρ Κινσιτά απέφυγε να εκφράσει κατηγορηματική γνώμη πάνω σ' αυτό το ζήτημα. Είναι πιθανόν, είπε, όλοι οι καρκίνοι να οφείλονται σε μια μονοναίτια ή σε πολλές. Το γεγονός είναι ότι γνωρίζουμε ήδη τον τρόπο της καταπολέμησης αυτής της αιτίας για άλλες μορφές καρκίνων. Και αυτό αποτελεί ένα σημαντικό θέμα στη θεραπευτική αυτής της τρομερής ασθένειας.

Ο Ιάπων επιστήμων θα συνεχίσει τώρα τα πειράματά του στην Αμερική σε στενή συνεργασία με τους Αμερικανούς συναδέλφους του, που εξεδίωξαν εξαιρετικό ενδιαφέρον για την ανακάλυψι του.

Από τι πεδύνουν οι γιατροί

Όπως όλοι οι άνθρωποι, κι' οι γιατροί αρρωσταίνουν και πεθαίνουν. Η θνησιμότης των όμως από φυματίωση είναι κατά 60% λιγότερη απ' των υπολοίπων ανθρώπων, χωρίς στις επαγγελματικές γνώσεις τους, που τους επιτρέπουν να προσφύλασσονται. Οι αρρώστειες όμως των στεφανιαίων αρτηριών της καρδιάς, (στηθάγχη, κλπ.) σκοτώνουν διπλάσιους γιατρούς, παρά άλλους ανθρώπους. Αυτό φαίνεται ότι οφείλεται στη συνεχή κουραστική ζωή κι' εργασία τους, στο ότι εκτίθενται σ' όλες τις κακοκαιρίες για να επισκεφθούν τους αρρώστους των, και στους κινδύνους δευτερευουσών μολύνσεων. Ακόμα πολλοί γιατροί μολύνονται κάνοντας διάφορα πειράματα στα εργαστήριά τους και είναι άπειροι οι επιστήμονες που πεθάνουν με φριχτούς πόνους, βλέποντας το σώμα τους ν' ακρωτηριάζεται, από τα πειράματα τα σχετικά με τη ραδιενέργεια. Υπολογίζεται ότι ο γιατρός που αρχίζει κατά μέσον όρον το στάδιο του σε ηλικία 23 ετών, έχει μπροστά του 43 1/2 χρόνια ακόμα ζωής. Έτσι και οι «επιστήμονες» υπεκκινούνται και αυτοί στις ασθένειες που προσβάλλουν και τους κοινούς θνητούς.

καρκίνος θα παύσει ν' αποτελεί σε προσεχές μέλλον μια τρομερή μάστιγα για την ανθρωπότητα και θα περιέλθει στην κατηγορία των θεραπευσιμών ασθενειών. Μία πρόσφατη ανακάλυψις ενός μεγάλου Ιάπωνος επιστήμονος, που ασχολείται από πολλά χρόνια μ' αυτό το ζήτημα, μας επιτρέπει να το ελπίσουμε.

Ο δόκτωρ Ρυοζούν Κινσιτά, που θεωρείται σαν ένας από τους πιο ειδικμένους στον καρκίνο επιστήμονες όλου του κόσμου, τελευταία έκαμε μία σημαντική ανακάλυψις στην αμερικανική αντι-καρκινική εταιρεία της πολιτείας του Ιλλινόις.

Σύμφωνα μ' αυτή, ο καρκίνος ή τουλάχιστον ώρισμένα είδη καρκίνου οφείλονται σ' ένα ιό, που παρουσιάζει μεγάλη ομοιότητα με τον ιό της ευλογίας.

Σ' αυτή την ανακάλυψι, όπως ανακοίνωσε ο Ιάπων επιστήμων, οδηγήθηκε από μία τυχαία σύμπτωση, κατά τη διάρκεια του τελευταίου πολέμου. Επρόκειτο για ένα ποντικό, που για πειραματικούς λόγους, του είχε γίνει μία σειρά έπαλειψων με μία άζωτοχρη ουσία. Στον ίδιο ποντικό έγινε έπειτα μία ένεσις άσθενικού οξέος.

Το ζώο παρουσίασε σε λίγο έναν καρκίνο, που είχε μεγάλη ομοιότητα με μία

λευχαιμική κατάσταση. (Η λευχαιμία, ως γνωστόν, είναι μία ασθένεια που προσβάλλει τα λευκά αιμοσφαίρια του αίματος και οδηγεί βαθμιαία στο θάνατο).

Έκασαν τότε μία παρακέντησι στο στομάχο του πειραματοζώου και βρήκαν αιωρούμενα μέσα στο υγρό που έδωχαν μ' αυτό τον τρόπο κύτταρα κακοήθους μορφής, που ωμοιάζαν μ' εκείνα του καρκίνου.

Αυτό το υγρό - το εισήγαγαν κατόπιν με ένεσις σε άλλους ποντικούς. Σ' όλα αυτά τα ζώα σχηματίσθηκε καρκίνος, έπειτα από μικρότατο χρονικό διάστημα. Το άξιοσημείωτο ήταν ότι αυτό το υγρό διατηρούσε την ικανότητα να προκαλέσει την ανάπτυξη καρκινωμάτων, παρά το γεγονός ότι ο Ιάπων επιστήμων και

οι συνεργάτες του το διέλυσαν μέσα σε νερό πενταπλάσιο και δεκαπλάσιο σε όγκο απ' αυτό.

Ένα άλλο αξιοσημείωτο γεγονός ήταν το «ζήσι».

Το εξαγόμεο υγρό από το στομάχο ενός ποντικού που έχει προσβληθεί από καρκίνο, εισαγόμενο στον οργανισμό άλλων ποντικών, προκαλούσε άμεσα την εμφάνισι σ' αυτούς καρκίνων όμοιας φύσεως με εκείνους του αρχικού ζώου. Άλλα μίε νέα ένεσις προκαλούσε την εμφάνισι του καρκινώματος, ώσαν το ζώον να είχαν αποκτήσει, στο μεταξύ, ένα είδος ανοσίας απέναντι της τρομερής ασθένειας.

Αυτά τα πειράματα απέδειξαν λοιπόν, ότι:

α) Το υγρόν που εξέγχετο από το στομάχο ποντικών που είχαν προσβληθεί από καρκίνο είχε την ικανότητα να προκαλεί και σε άλλους ποντικούς την εμφάνισι της ίδιας ασθένειας, πράγμα που δεν θα ήταν δυνατόν αν δεν περιείχε ένα νοσογόνο σπέρμα, ένα ιόν κατα πάσαν πιθανότητα, σύμφωνα με τη γνώμη του Ιάπωνος επιστήμονος.

β) Ότι το ίδιο αυτό υγρό παρείχε στον οργανισμό μία ανοσία απέναντι νέας μολύνσεως και ότι η νέα μολύνσις έχι μόνον δεν προκαλούσε την εμφάνισι νέου καρκίνου, αλλ' εξαφανίζε και τον προηγούμενο.

Ο δόκτωρ Κινσιτά έμελέτησε κατόπιν τον τρόπο καταπολέμησης της νοσοποιητικής επίδρασεως αυτού του υγρού και, έπειτα από πολλά πειράματα, κατώρθωσε ν' ανακάλυψη ότι μπορούσε να το επιτύχει με τη χρησιμοποίησι ενός βακίλλου, γνωστού με το όνομα «Σβάρτσμαν Κόλι».

Επίσης, παρασκευάσματα που περιείχαν καλλιέργειες αυτού του βακίλλου σε πειραματοζώα πάσχοντα από καρκίνο επέφεραν την τελεία ή μερική θε-

λεχαιμική κατάσταση. (Η λευχαιμία, ως γνωστόν, είναι μία ασθένεια που προσβάλλει τα λευκά αιμοσφαίρια του αίματος και οδηγεί βαθμιαία στο θάνατο).

Έκασαν τότε μία παρακέντησι στο στομάχο του πειραματοζώου και βρήκαν αιωρούμενα μέσα στο υγρό που έδωχαν μ' αυτό τον τρόπο κύτταρα κακοήθους μορφής, που ωμοιάζαν μ' εκείνα του καρκίνου.

Αυτό το υγρό - το εισήγαγαν κατόπιν με ένεσις σε άλλους ποντικούς. Σ' όλα αυτά τα ζώα σχηματίσθηκε καρκίνος, έπειτα από μικρότατο χρονικό διάστημα. Το άξιοσημείωτο ήταν ότι αυτό το υγρό διατηρούσε την ικανότητα να προκαλέσει την ανάπτυξη καρκινωμάτων, παρά το γεγονός ότι ο Ιάπων επιστήμων και

οι συνεργάτες του το διέλυσαν μέσα σε νερό πενταπλάσιο και δεκαπλάσιο σε όγκο απ' αυτό.

Ένα άλλο αξιοσημείωτο γεγονός ήταν το «ζήσι».

Το εξαγόμεο υγρό από το στομάχο ενός ποντικού που έχει προσβληθεί από καρκίνο, εισαγόμενο στον οργανισμό άλλων ποντικών, προκαλούσε άμεσα την εμφάνισι σ' αυτούς καρκίνων όμοιας φύσεως με εκείνους του αρχικού ζώου. Άλλα μίε νέα ένεσις προκαλούσε την εμφάνισι του καρκινώματος, ώσαν το ζώον να είχαν αποκτήσει, στο μεταξύ, ένα είδος ανοσίας απέναντι της τρομερής ασθένειας.

Ο ΚΑΡΚΙΝΟΣ!

Η ανακάλυψις ενός Ιάπωνος επιστήμονος

ραπειά των. Αυτό δεν σημαίνει, όμως, κατά τον Ιάπωνα επιστήμονα ότι όλοι οι καρκίνοι μπορούν να θεραπευθούν με τον ίδιο τρόπο.

Η θεραπεία προϋποθέτει την ύπαρξη στον καρκινοπαθή του παράγοντος «Ο», (όπως απέκαλεσε ο δόκτωρ Κινσιτά, χρησιμοποιώντας το αρχικό γράμμα της πόλεως Όζακα, από όπου κατάγεται), το στοιχείο εκείνο που προκαλεί την εμφάνιση του καρκίνου και που είναι πιθανότατα ένας ιός.

Αυτόν τον ιό ο βακίλλος του «Σβάρτσμαν Κόλι» έχει την ικανότητα να τον εξολοθρεύει και να προκαλέσει τη θεραπεία του καρκίνου ή όπως ο ίδιος τον ονόμασε «καρκινοκτόνο».

Ο δόκτωρ Κινσιτά απέφυγε να εκφράσει κατηγορηματική γνώμη πάνω σ' αυτό το ζήτημα. Είναι πιθανόν, είπε, όλοι οι καρκίνοι να οφείλονται σε μια μονοναίτια ή σε πολλές. Το γεγονός είναι ότι γνωρίζουμε ήδη τον τρόπο της καταπολέμησης αυτής της αιτίας για άλλες μορφές καρκίνων. Και αυτό αποτελεί ένα σημαντικό θέμα στη θεραπευτική αυτής της τρομερής ασθένειας.

Ο Ιάπων επιστήμων θα συνεχίσει τώρα τα πειράματά του στην Αμερική σε στενή συνεργασία με τους Αμερικανούς συναδέλφους του, που εξεδίωξαν εξαιρετικό ενδιαφέρον για την ανακάλυψι του.

Από τι πεδύνουν οι γιατροί

Όπως όλοι οι άνθρωποι, κι' οι γιατροί αρρωσταίνουν και πεθαίνουν. Η θνησιμότης των όμως από φυματίωση είναι κατά 60% λιγότερη απ' των υπολοίπων ανθρώπων, χωρίς στις επαγγελματικές γνώσεις τους, που τους επιτρέπουν να προσφύλασσονται. Οι αρρώστειες όμως των στεφανιαίων αρτηριών της καρδιάς, (στηθάγχη, κλπ.) σκοτώνουν διπλάσιους γιατρούς, παρά άλλους ανθρώπους. Αυτό φαίνεται ότι οφείλεται στη συνεχή κουραστική ζωή κι' εργασία τους, στο ότι εκτίθενται σ' όλες τις κακοκαιρίες για να επισκεφθούν τους αρρώστους των, και στους κινδύνους δευτερευουσών μολύνσεων. Ακόμα πολλοί γιατροί μολύνονται κάνοντας διάφορα πειράματα στα εργαστήριά τους και είναι άπειροι οι επιστήμονες που πεθάνουν με φριχτούς πόνους, βλέποντας το σώμα τους ν' ακρωτηριάζεται, από τα πειράματα τα σχετικά με τη ραδιενέργεια. Υπολογίζεται ότι ο γιατρός που αρχίζει κατά μέσον όρον το στάδιο του σε ηλικία 23 ετών, έχει μπροστά του 43 1/2 χρόνια ακόμα ζωής. Έτσι και οι «επιστήμονες» υπεκκινούνται και αυτοί στις ασθένειες που προσβάλλουν και τους κοινούς θνητούς.

Από τι πεδύνουν οι γιατροί

Όπως όλοι οι άνθρωποι, κι' οι γιατροί αρρωσταίνουν και πεθαίνουν. Η θνησιμότης των όμως από φυματίωση είναι κατά 60% λιγότερη απ' των υπολοίπων ανθρώπων, χωρίς στις επαγγελματικές γνώσεις τους, που τους επιτρέπουν να προσφύλασσονται. Οι αρρώστειες όμως των στεφανιαίων αρτηριών της καρδιάς, (στηθάγχη, κλπ.) σκοτώνουν διπλάσιους γιατρούς, παρά άλλους ανθρώπους. Αυτό φαίνεται ότι οφείλεται στη συνεχή κουραστική ζωή κι' εργασία τους, στο ότι εκτίθενται σ' όλες τις κακοκαιρίες για να επισκεφθούν τους αρρώστους των, και στους κινδύνους δευτερευουσών μολύνσεων. Ακόμα πολλοί γιατροί μολύνονται κάνοντας διάφορα πειράματα στα εργαστήριά τους και είναι άπειροι οι επιστήμονες που πεθάνουν με φριχτούς πόνους, βλέποντας το σώμα τους ν' ακρωτηριάζεται, από τα πειράματα τα σχετικά με τη ραδιενέργεια. Υπολογίζεται ότι ο γιατρός που αρχίζει κατά μέσον όρον το στάδιο του σε ηλικία 23 ετών, έχει μπροστά του 43 1/2 χρόνια ακόμα ζωής. Έτσι και οι «επιστήμονες» υπεκκινούνται και αυτοί στις ασθένειες που προσβάλλουν και τους κοινούς θνητούς.

Από τι πεδύνουν οι γιατροί

Όπως όλοι οι άνθρωποι, κι' οι γιατροί αρρωσταίνουν και πεθαίνουν. Η θνησιμότης των όμως από φυματίωση είναι κατά 60% λιγότερη απ' των υπολοίπων ανθρώπων, χωρίς στις επαγγελματικές γνώσεις τους, που τους επιτρέπουν να προσφύλασσονται. Οι αρρώστειες όμως

Η ΘΕΛΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Κουβεντούλες

«Δεν ζητώ να δικαιολογηθώ, μου γράφει με μεγάλη ελιγκρίνια και απλόχευτα, μία μητέρα, σάς λέω μονάχα τι μου συνέβη, με την ευχή το πάθημά μου να χρησιμεύει για μάθημα σε πολλές μητέρες.

«Είχα μία μονακριπή κόρη (τον γυιό μου τον έχασα στη Μέση Ανατολή) και την πάντρεψα με ένα καλό νέο και είναι τώρα μητέρα τριών παιδιών. Έγώ ήμουν από χρόνια χήρα κι' εκάθησα μαζί τους νομίζοντας πως έτσι τους προσέφερα υπηρεσίες βοηθώντας στις δουλειές κι' επιδιέκριναν τα παιδιά. Σαν πέρασαν τα πρώτα χρόνια άρχισα να αντιλαμβάνομαι πως η κόρη μου δεν ήταν εύχισμένη κι' αφού εξήγησα όλα τα μέσα προσπαθώντας να την πείσω πως μία γυναίκα που αγαπάει τον άντρα της πρέπει να κάνει πολλές δουσίες, πήρα την απόφαση να πω στην κόρη μου πως αφού ήταν τόσο δυστυχισμένη, δεν της άξιζε άλλο παρά το διαζύγιο. Μα τότε έπεσε στην άγκυρα μου και μου ωλόλογησε πως όλη η αφορμή της διαφώνιας της με τον άντρα της ήταν η παρουσία μου ανάμεσά τους. Περιττό να σάς πω ότι με χίλια βάσανα κατάφερα να την πείσω να μ' αφήσει να φύγω κι' έτσι ξαναείδα την κόρη μου εύχισμένη και κατάλαβα, έστω και κάπως αργά πως η μητέρα, όσο καλή και να είναι, δεν έχει καμμία θέση ανάμεσα στα νέα ανθρώπινα και πως ήταν μεγάλη απειροεπεία σε μένα που να συστήσω τόσο άστοχά στην κόρη μου να χωρίσει».

Δεν έχω να προσθέσω τίποτα, καλή μου κυρία, αφού μόνη σας καταλάβατε το λάθος σας και εύτυχως με τη θυσία που έκαναν να αποχωρήσετε την κόρη σας και τα εγγονάκια σας, εξασφάλισαν την εύτυχια μιας οικογένειας. Είχα πολύ σκληρό και ολόκληρο των γονέων που πρέπει διαρκώς να θυσιάζονται για τα παιδιά τους, μα δυστυχώς αυτή είναι η ζωή: τα νεύματα πρέπει να ζουν με τα νεύματα.

Η μέδα

Είναι γνωστό ότι στο Παρίσι όλα τα μεγάλα Σπίτια Ραπτικής μόλις περάσουν οι γιορτές φορούν τις έτοιμες φορέσεις για την ανοιξιά. Γιγαντιαία συμβούλια για το τι θα λανθάρουν στις συλλογές τους και πως θα κατορθώσουν να προσελκύσουν το ενδιαφέρον των αντιπροσώπων του ωραίου φύλου. Γιατί οι κυρίες είναι πολύ περιέργες σ' αυτό το κεφάλαιο. Θέλουν διαρκώς επαναστατικές ιδέες, φορέα τη μόδα.

Αν βουν πως παρουσιάζονται κάπως όμοια με τους Ούγκο και φορούν στο στήθος τους σιμπερίαν, πάλιν πάλιν στα βαλάντια των συζύγων, δεν συμμαρύνει όμως διόλου στους Ούγκους Ραπτικής.

Πρώτα-πρώτα έμφανίζουν το ανοιξιάτικο μαντί που, για να πάρει εντελώς νέα μορφή, γίνεται από μαλλομένο ύφασμα σε ανοιχτά χρώματα: Πράσινο-ρεζέντα, σιέλ, πράσινο γκρι, μαύρο, γκρι-άσπ.

Η κόρη του παρουσιάζει στενή τάλια, μανίκια με μικρά βολάν που ασηματίζουν σαν τα φτερά της νυχτερίδας. Γι' αυτό και η κόρη λέγεται «σώβ-σενρί» δηλαδή «κούπη νυχτερίδας». Οι όμοι είναι εντελώς ελεύθεροι από βαττές και το εμπρός σταυρώνει για κούμπωμα και κλείνει με 6 κουμπιά. Κάποτε τα φτερά της νυχτερίδας παίρνουν μορφή μικρής μέρτας που περιβάλλει, είτε ολόκληρη την πλάτη, είτε μερικώς. Το κάτω μέρος του επανωφοριού αποτελείται από 6 φύλλα που σχηματίζουν ένα ωραιότατο κλώσ και φθάνει σε μήκος 30 εκατοστών του μέτρου από το έσος.

Η νέα γραμμή στο ταγιέρ

Μετά τα επανωφορία, έχουμε τα ταγιέρ που και αυτά εμφανίζονται με νέα μορφή. «Όλα» σχεδόν έχουν φούστες ελαφρώς κλώσ με τις πιέτες, ή με κουφοπιέτες, ή και τα δύο μαζί και οι ζακέτες τους είναι κοίτες το πολύ 8 δαχτύλα κάτω από τη μέση. Το σχήμα τους είναι ελαφρό ανοιγμένο στους ώμους και όσο προχωρούν προς τη μέση εφαρμόστες με πένες ή πιετούλες. Το κουμπώμα γίνεται με μία σειρά κουμπιά, δηλ. 3 ή με δύο σειρές δηλ. 6. Στη διπλή σειρά κουμπιών η τοποθέτηση αυτών των τελευταίων γίνεται σε πιο στενό διάστημα κάτω και σε πιο πλατύ επάνω. Τα μανίκια γίνονται κολλητά ή ραγκλάν, ή με γιακάς με διάφορους τρόπους με γυαλούς γυριστούς και τα επάνω ρεβέρ κάπως σκληρά, μικρότερους σαν τους ανδρικούς γιακάδες, στρουγγυλούς, σιμόκιν κτλ. Το κάτω μέρος των μανικιών φαρδύται ελαφρώς και κλείνει με ένα κουμπί και η μέση τότε έχει ζώνη και τότε η εφαρμογή στην τάλια γίνεται με πένταλλια γίνεται με πένταλλια της τάλιας.

Ενίοτε η σαφή της σαγκλάν φτάνει σε στενεύοντας ως τη μέση και βοηθεί αυτή στο στήθος της τάλιας.

Τσέπες δεν έχουν ούτε οι ζακέτες παρά μερικές μόνον που καταλήγουν σε στρουγγυλούς. Στη φάρμα αυτών η μία ραφή ξεκινώντας από τους ώμους φτάνει ως τις μπασέρες και σχηματίζει λοξές στρουγγυλές τσέπες.

Σιμόκιν - άμαξονέ

Δεν περιορίζονται όμως σε όλα σχέδια περιγράψαμε παραπάνω τα ανοιξιάτικα ταγιέρ, θα δούμε και τα λεγόμενα σιμόκιν, που είναι μεν σιμόκιν για ζακέτες με σιμόκιν για καμπί, απαραιτήτως να καμπί, τα μακρινά στα όπλα ομοιάζουν, δηλ. των ομοκαμπί ραμμένα με κορδονέτο και περσμένε σε μία κομπό-τρικα που έχει το κάθε μέρος της ζακέτας.

Η τάλια είναι αρκετά εφαρμοστή τα μανίκια ελαφρώς στενότερα προς τα κάτω και οι τσέπες κοπές με ελαφρά κλίση προς τα κάτω πίσω. Ολόκληρη η ζακέτα περιβάλλεται με φυτίλακι από τρέσσα σε πιο σκούρο τόνο. Η φούστα είναι με δύο μόνο βαθιές κουφοπιέτες στα δύο πλάγια εμπρός.

Όσο για τις ζακέτες-άμαξονέ, λέγονται έτσι γιατί με το γιακάκι τους το ίδιο και το κουμπώμα τους ως απάνω θυμίζουν τις κλασικές άμαξονέ του παλιού καιρού που φορούσαν οι κυρίες που έπαιναν γυναικεία. Είναι πολύ εφαρμοστές στη μέση με πολύ μικρή μπασέρα και η φούστα τους είναι κατωμένη με γκονταί που σχηματίζουν πλούσιο κλώσ.

Το κόκκινο χρώμα

Το κόκκινο χρώμα είναι αυτό που θα φορεθώ πιο πολύ την άνοιξη. Θα φορεθώ μόνον του ή με ωραίους συνδυασμούς. Θα δούμε κόκκινα ταγιέρ, κόκκινα φορέματα, ακόμα και κόκκινα επανωφορία. Ένας ωραίος συνδυασμός είναι γκρι με κόκκινο, ή μαύρο με κόκκινο, ή κόκκινο με πράσινο. Επίσης συνδυάζονται τα σκατωέζικα ύφασματα, όπου κυριαρχεί το κόκκινο χρώμα και γραμμές μαύρες, λεπτές και πιο χονδρές. Κάποτε η φούστα είναι σκατωέζικη και η βέστα είναι μονόχρωμη κόκκινη, αλλά μπορεί να είναι και γκρι. Η βέστα αυτή γίνεται ως είδος καζάκας με κατεστρό γιακάδα και φιογκάκι. Τα μονόχρωμα φορέματα γίνονται με το μπουστό φαρδύ στους ώμους, με μανίκια ζαπωνικά και στενεύοντας προς τη μέση. Η φούστα γίνεται κλώσ ή με δύο γκονταί στα πλάγια.

Όταν διαλέξαμε το σκατωέζικο ύφασμα, κατ' ανάγκην θα διαλέξουμε και σπορτίβ κομψή με δύο σειρές κουμπιά στον μπουστό ή σε κούμπωμα μόνο από τον μπουστό ως το τέλος της φούστας.

Αν ρατάτε και για τα επανωφορία είναι τα περισσότερα ριχτά και ελαχίστα γίνονται με εφαρμογή στη μέση και φάρδος κάτω.

Η βόκη της ανοιξιάς θα είναι οι εσάρπες που γίνονται από σκατωέζικο ύφασμα μεταξωτό και θα συνοδεύουν άδιακοίτως επανωφορία, ζακέτες και φορέματα.

Η αλληλογραφία μου

Μικρή Μαργαρίτα: Η καλή περιποίηση του προσώπου συνιστάται. Ιδίως στην αγωγή της κα-θαριότητας. Πως είναι δυνατόν λοιπόν να βλέπεις το πρόσωπό σου; Επειδή όμως και η επιδερμίδα θέλει την περιποίησή της θα φροντίσετε να βρήτε μία καλή λιπαρή κρέμα και να περπατάτε με αυτήν κάθε βράδυ το πρόσωπό σας για να καθαρίζεται η επιδερμίδα από τις πο-ύδες και το μακιγιάζ. Θα σκουπίζετε ύστερα με ένα μπαπακάκι και γάλα πάλιν θα πλύνετε στην αρχή με ζεστό νερό και ύστερα με κρύο. Έπειτα χρησιμοποιήστε αυτή τη λοσιόν: Eau de roses 400 gr., Teinture de Benzoin 4 gr. Όσο για τις τριχίτσες θα τις αφαιρέσετε με τσιμπάκι χωρίς τον παραμικρό φόβο ότι θα

φουτρώσουν περισσότερες. Χρ. Τάσσο: Διεθόνα την επιθυμία σας σχετικά με τις «σάρ» και έλπιω η παρακλήσις σας να εισακουσθή.

Μάρι: Δυστυχώς δεν υπάρχουν πολλά πράγματα για την περίπτωση σας. Οι ψυχρολουσίες τοπικές θα φέρουν κάποιο αποτέλεσμα, όχι όμως μεγάλο. Αν προσπαθούσατε να παχύνετε λίγο με υπερτασισμό και καθαρόν αέρα...

Μαργαρίτα: Άνθος: Χρησιμοποιήστε αυτή τη συνταγή: Glycerine 10 gr., Lanoline 10 gr., Vasoline 25 gr., Huile de palme 10 gr., Essence de roses 5 gouttes. Επίσης να χρησιμοποιήσετε συχνά για το πρόσωπό σας γάλα. Δηλαδή να το τρίβετε καλά με ένα βαμβάκι βουτηγμένο στο γάλα. Έλπιω ύστερα από ένα μήνα να έχετε αποκτήσει λεία και μαλακία επιδερμίδα.

Λόλαν Δόμ. Γαργαρέταν: Είναι ενδεχόμενον να βρήτε Κινά στα καταστήματα του Μοναστηρακίου. Πρό τού πολέμου είχαν όλα τα χρωματοπωλεία.

Εισαγωγή: Άμαξονέ: Για τα μανίκια καλή είναι αυτή η λοσιόν: Huile camphree 30 gr., Teinture de benzoin 15 gr., Eau de Cologne 60 gr., Για να μη σας πείσει πολύ δυνατή μπορεί να την χρησιμοποιήσετε λίγες μέρες με νερό: 1/4 λοσιόν 3/4 νερό βρασμένο. Όσο για τα μαλλιά να λουέστε με κρόκον σούδα και να ξεβάζετε καλά. Σε 3-4 λουσιματα θα δώτε μεγάλη διαφορά.

Θέμιδα και Τίταν Άν: Το χαμολιό καλό είναι, αλλά χρησιμοποιήστε τα βράδια και αυτή την κρέμα: Cold cream 25 gr., Lanoline 5 gr., Oxide de zinc 2 gr., Essence de roses 10 gouttes.

Φ.Φ.Κ. Καλάμια: Το αγγουρόνερο είναι πολύ καλό, αλλά να μην είναι αναμειγμένο το καλοκαίρι, πού είναι η εποχή των αγγουριών να σάς πω τη συνταγή για να το φτιάξετε μόνη σας με τα αγγούρια ολίκα. Για την ώρα χρησιμοποιήστε γάλα ανέλαδον άνηθ. Μ' αυτό να περνάτε κάθε βράδυ το πρόσωπό σας και όταν είναι παγωμένα να βάζετε αυτή την κρέμα πριν απ' την πούδρα: Cold cream 25 gr., Lanoline 5 gr., Oxide de zinc 2 gr., Essence de roses 10 gouttes. Για τα χέρια αυτή την συνταγή. Είναι περίφημη για να απορρίψετε και να μαλακώτε τα χέρια: 1 φλυτζανάκι του καφέ γλυκερίνη, 1/2 νερό βρασμένο, 1/4 κολώνια και 1/2 λεμόνι. Διατηρείται και ένα χρόνο.

Α.Τ.Κ.Σ.: Η δι-φύση της φιλίας σας: Εισαγγελέα ταδε, Εφ' εστίον Αθηνών.

Μαργαρίτα: Η δι-φύση της φιλίας σας: Εισαγγελέα ταδε, Εφ' εστίον Αθηνών.

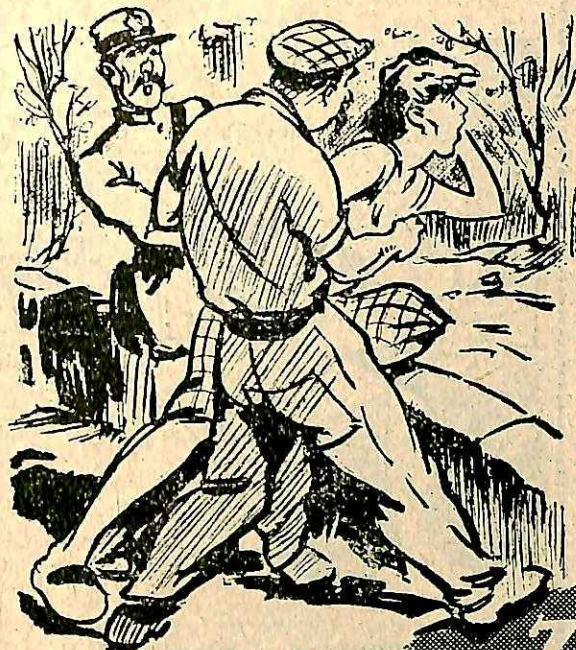
Μαργαρίτα: Η δι-φύση της φιλίας σας: Εισαγγελέα ταδε, Εφ' εστίον Αθηνών.

Μαργαρίτα: Η δι-φύση της φιλίας σας: Εισαγγελέα ταδε, Εφ' εστίον Αθηνών.

Μαργαρίτα: Η δι-φύση της φιλίας σας: Εισαγγελέα ταδε, Εφ' εστίον Αθηνών.

Μαργαρίτα: Η δι-φύση της φιλίας σας: Εισαγγελέα ταδε, Εφ' εστίον Αθηνών.

Μαργαρίτα: Η δι-φύση της φιλίας σας: Εισαγγελέα ταδε, Εφ' εστίον Αθηνών.

Ένας ταχυδρομικός διανομέας κι' ένας άμαξονέας κατάφεραν να συγκαταστήσουν τη Μαρία...

ΤΟ ΔΡΑΜΑ ΤΗΣ ΣΙΜΠΟΥΡ

Ηταν το πρωί της 30ης Ιουλίου του 1879.

Μερικοί καρτοσέρηδες, που περνούσαν λίγη ώρα μετά την ανατολή του ήλιου από το δρόμο της Σιμπούρ, πηγαίνοντας στο Σαιν-Ζαν ντε Λουί, είδαν κοντά στις εκβολές του ποταμού Νιδέλ ένα πτώμα, που είχε μία μεγάλη πληγή στο λαιμό.

Αυτό το πτώμα αναγνωρίστηκε άμεσα. Ήταν ενός πλουσιού χωρικού, ηλικίας 30 περίπου ετών, από την Σιμπούρ. Τον έλεγαν Φερνάν Ζολιμόν. Η περίπτωση αυτοκτονίας αποκλείονταν ολότελα. Ο Ζολιμόν ήταν πρόσχαρος τύπος, υγιέστατος, και η οικονομική του κατάσταση του επέτρεπε να ζήσει με μεγάλη άνεση.

Το τραύμα που είχε στο λαιμό φάνερνε, άλλωστε, αρκετά ότι είχε πέσει θύμα εγκλήματος. Κάποιος τον είχε σκοτώσει και κατόπιν είχε ρίξει το πτώμα του στο ποτάμι.

Αλλά ποιος; Ο Ζολιμόν δεν είχε έχθρους. Στη Σιμπούρ όλοι τον αγαπούσαν, γιατί ήταν καλοκάδοτος. «Αλλ' η ανάκριση αποκάλυψε βδομάδες, ο ανάκρισης έλαβε μίαν ανώνυμη επιστολή, που έγραφε τα εξής:

«Ρωτήστε το μωλανά Σουγκάρ που ζού το φιλολόγο του Ζολιμόν από δέκα χρόνια. Στο τέλος, τον ξεπαστρέψτε».

Ο Σουγκάρ προσεκήλητο άμεσα στην ανάκριση. Μετάξυ του μωλανά και του Ζολιμόν υπήρχε πραγματικά μια παλιά έχθρα. Αιτία ήταν το ότι ο Ζολιμόν είχε πάρει άλλοτε από το Σουγκάρ μία νέα, που ο μωλανάς είχε στο σπίτι του.

Επρόκειτο για ένα διαβολοκόριτσο, που αφού πρόδωσε το Σουγκάρ, άφησε έπειτα από μερικές βδομάδες και το Ζολιμόν, για να φύγει μαζί μ' ένα νεαρό ζωγράφο από το Παρίσι. Τα ίχνη της χάθηκαν από τότε.

Κουταμάρες! είπε ο Σουγκάρ όταν τον ανέφεραν αυτή την υπόθεση. Καλά - καλά δεν την θυμάται αυτή την ιστορία. Κι' έπειτα, γιατί θα σκότωναν το

Μία έκδικσις έπειτα από δέκα χρόνια

του. Ο μωλανάς ζούσε με μία νέα 21 χρόνων, τη Μαρία Νόμπλια και κάθε τόσο κυκλοφορούσε στο χωριό ή φήμη πως θα την έκανε γυναίκα του. Αλλ' αυτός ο γάμος δεν γινόταν ποτέ.

Ο φόνος του Ζολιμόν ξεχάστηκε σιγά-σιγά. Η ανάκριση δεν μπόρεσε να καταλήξει σε κανένα συμπέρασμα. Κρί, ξαφνικά, ένα πρωί του Μαΐου του επόμενου έτους, μερικοί χωρικοί είδαν τη Μαρία να βγαίνει έξω από το μύλο και να τρέχει προς το μέρος του ποταμού. Ήταν φανερό πως είχε την πρόθεση να αυτοκτονήσει.

Ένας ταχυδρομικός διανομέας και ένας άμαξονέας, που βρίσκονταν εκεί κοντά, κατόρθωσαν, ωστόσο, να την συγκαταστήσουν. Την ώδηγησαν τότε στον αστυνομικό σταθμό της Σιμπούρ, όπου η Μαρία κατέθεσε μερικά καταληκτικά πράγματα.

Εκείνος που είχε σκοτώσει το Ζολιμόν, τώρα; Δεν μπο-ρούσα τάχα να τον είχα σκοτώσει από τόσο καιρό;

Ο μωλανάς δεν μπόρεσε να παρουσιάσει κανένα «άλλοθι» σχετικά με τη νύχτα της 29ης προς την 30η Ιουλίου. Αλλ' η απάντησή του ήταν αποστομωτική.

— Κοιμόμουν, είπε. «Αν μπορούσε να μιλήσει το κρεβάτι μου, θα σάς το έλεγε. Βλέπετε, δεν έκαμα τίποτε εκείνο το βράδυ, για να φροντίσω να έχω ένα «άλλοθι». Αν είχα σκοτώσει το Ζολιμόν, δεν θα είχα ένα, αλλά δέκα «άλλοθι».

Κι' αυτό ήταν ουστό. Μόνον οι εγκληματίες φροντίζουν να έχουν «άλλοθι». Οι φιλήσυχοι άνθρωποι δεν έχουν, γιατί δεν τους χρειάζονται.

Ο άνακριτης άφησε, λοιπόν, ελεύθερο το Σουγκάρ, που ξαναγύρισε στο μύλο

μόν, είπε, ήταν ο Σουγκάρ. Η Μαρία τον ήξερε από το ίδιο βράδυ. Δεν το φάνερσε, όμως και είναι πιθανόν ότι δεν θα το φανέρωνε ποτέ αν δεν μεσολαβούσαν μερικά άλλα γεγονότα.

Ο Σουγκάρ, πέντε περίπου μήνες μετά την ανακάλυψη του φόνου του Ζολιμόν, έδωσε τη Μαρία από το μύλο και πήρε στη θέση της μία μακρυνή ξαδέλφη του, τη Φρανσουά. Έλίσσολαν.

Αλλ' η προτίμησή του για την ξαδέλφη του δεν κράτησε περισσότερο από μερικές βδομάδες.

Μία μέρα, ο μωλανάς πήγε και βρήκε τη Μαρία.

— Συχωρέσε με, της είπε. Μόνον έσένα αγαπάω... Η Φρανσουά ήταν ένα καπρίτσιο μου... Μου πέρασε κιόλας... Πρέπει τώρα να ξαναπάρω τη θέση σου στο μύλο.

— Κι' η Φρανσουά; ρώτησε η Μαρία. — Θα σκεφθούμε τι πρέπει να γίνει μ' αυτή, απάντησε ο Σουγκάρ. Μου έχει κολλήσει σαν βδέλλα!

Η Μαρία δεν πήγε στο μύλο. Αλλ' άρχισαν να βλέπουντα κάθε μέρα με το μωλανά.

— Ποτέ δεν ήταν τόσο θερμός και τόσο τρυφερός, όσο αυτή την εποχή, βεβαίως η Μαρία τον άστυνό.

Αλλ' αυτή η κατάσταση δεν μπορούσε, βέβαια, να συνεχισθεί. Και μία μέρα, ο μωλανάς έπεσε καθαρά στη φήμη του: — Πρέπει να σκοτώσω τη Φρανσουά. Μόνον έτσι θ' απαλλαγώ με απ' αυτήν.

Η Μαρία, πού, όπως ήταν επόμενο, μιμούσε τη Φρανσουά, δέχθηκε να τον βοηθήσει.

Εκείνο το πρωί, λοιπόν, η Μαρία μπήκε στο δωμάτιο της Φρανσουά, την άσ-τρα που αυτή χτενίζονταν μπροστά στον καθρέφτη της και της πέρασε μία θηλιά από χονδρό σχοινί στο λαιμό. Η δυστυχισμένη νέα έπεσε ανάσκελα, αλλά δεν είχε πεθάνει ακόμη.

— Περίμενε, φώναξε στη Μαρία ο μωλανάς, που παρακολουθούσε τη σκηνή από τη μισάνοιχτη πόρτα.

Ετρεξε άμεσα έξω και ξαναγύρισε έπειτα από μερικά λεπτά, φέρνοντας δύο τσεκούρια. Μ' αυτά οι δύο κακούργοι άρχισαν να χτυπούν τη Φρανσουά, ώσπου βεβαίως ήταν ότι είχε πεθάνει.

— Πιάστην από τα πόδια, είπε τότε ο μωλανάς στη Μαρία. Θά την κατέβασω στο υπόγειο και το βράδυ θα την θάψωμε κάπου εδώ κοντά.

Αλλ' το θέαμα της Φρανσουά, που ήταν μία μάλα από ματωμένες σάρκες, έκανε τη Μαρία να μεταμελήσει για την πράξη της.

Οι χωροφυλάκες που έτρεξαν στο μύλο βρήκαν το πτώμα της Φρανσουά και τα δύο τσεκούρια. Όσο για το μωλανά, ξεφώνισε σαν δαιμονισμένος: — Α, την κακούργα! Αυτή τη σκότησε!... Από ζήλεια!

Την ημέρα της δίκης, οι ένοχοι βρέθηκαν σε πολύ δύσκολη θέση. Δεν υπήρχαν αποδείξεις για το ότι ο Σουγκάρ σκοτώσε το Ζολιμόν, εκτός από την καταθέσει της Μαρίας. Έκ-τός από τον μύλο, όμως το μωλανά, λοιπόν, άσθω το μωλανά, αυτό το εγκλημα. Αλλ' τον έκπρηξαν ένοχο για το φόνος της Φρανσουά, με συνένοχο τη Μαρία.

Με βάση αυτή την έτυμη-γορία, το δικαστήριο κατε-δίκασε τον Σουγκάρ στην ποινή των ισθδίων κατα-ναγκαστικών έργων και τη Μαρία σε δωδεκαετή είρκτη.

Η δυστυχισμένη Φρανσουά έπεσε ανάσκελα με τη θηλιά στο λαιμό...

ΧΟΡΕΥΑΝ ὡς τὸ θάνατο!

Ἡ τραγωδία τοῦ Λάστ Ἀϊλαντ

Ἀνάμεσα στὰ νησιά τοῦ Κόλπου τῆς Λουιζιάνας, 100 μίλια νοτιοδυτικὰ τῆς Νέας Ὁρλεάνης, ξεχώριζε ἄλλοτε τὸ Λάστ Ἀϊλαντ, γιατί ἦταν κοσμικὸ κέντρον παραθερισμοῦ τῆς καλλιτέρας κοινωνίας τῶν πολιτειῶν τοῦ Νότου. Στὸ διώροφο ξενοδοχεῖο του, τριγυρισμένο ἀπὸ μυρτιές, καὶ στὶς χαριτωμένες βίλλες τῆς ἀκρογιαλίας, οἱ πλούσιοι ἐμποροὶ καὶ καλλιερῆται περνοῦσαν τοὺς καλοκαρινοὺς μῆνες μαζί με τὶς οικογένειές τους, μ' ὅλη τὴν ἐθιμοτυπία καὶ τὴν χλιδὴ τῶν Γαλλῶν καὶ Ἰσπανῶν προγόνων τους.

Δὲν μποροῦσαν νὰ μαντέψουν, οἱ εὐτυχισμένοι αὐτοὶ καὶ ἐγγονοαστοὶ θυητοί, ὅτι τοὺς παραμόνευε ὁ θάνατος, τραγικός, φρικτός...

Τὸ πρωὶ τῆς 31ης Ἰουλίου 1856, ἓνα κύμα ὕψους 60 πόντων σχηματίσθηκε κατὰ ἀνεξήγητον τρόπο πάνω στὴν ἡσυχὴ θάλασσα καὶ κύλησε ὡς τὴν ἀκρογιαλιά τοῦ Λάστ Ἀϊλαντ. Ἐπειτα ἀπὸ λίγο, ἀκολούθησαν καὶ δεύτερο, καὶ τρίτο — τὸ καθένα πλατύτερο ἀπ' τὸ προηγούμενο. Θάλαγε κανεὶς πῶς ἡ θάλασσα κάλυψε πρὸς τὸ νησί...

Οἱ προληπτικοὶ ψαράδες θεώρησαν αὐτὰ τὰ κύματα σὰν προμήνυμα συμφορᾶς. Ἀλλὰ οἱ ἀριστοκράται παραθερισταὶ γέλασαν μετὰ τὶς δεισιδαιμονίες τους. Κι' οἱ ὑπερκομῆς κυρίες κι' οἱ ἀρματωμένοι δαυνοὶ δὲ συνέχισαν τοὺς χορούς, τὶς συναυλίες, τὶς θαλάσσιες ἐκδρομές, τὸ ψάρεμα καὶ τὸ κυνήγι.

Τὸ παράξενο φυσικὸ φαινόμενο ἐξακολούθησε ἐπὶ 10 μέρες. Τὸ ἀπόγευμα τῆς 9ης Αὐγούστου ὁ ἀνεμὸς ζυνάμωσε ἑσθινικά, ἔγινε σωστὴ θύελλα. Ἐνας φλογόκοκκινος ἥλιος ξερόβαλε ἀνάμεσα ἀπ' τὰ βαρυὰ σύννεφα. Βλέποντας πῶς ἀγρίευαν τὰ στοιχεῖα τῆς Φύσεως, οἱ παραθεριστὰ ἀρχίσαν ἐπιτέλους ν' ἀνησυχοῦν. Μὰ ἡ σφοδρὴ τρικυμία πού εἶχε ξεσπάσει, τοὺς εἶχε ἀποκλείσει στὸ νησί, δὲν τοὺς ἐπέτρεπε πιά νὰ ξεφύγουν ἀπ' τὴν παγίδα ἐκείνῃ τοῦ θανάτου...

Τὸ ἐπόμενο βράδυ, δόθηκε, ὅπως πάντα, ὁ συνθησιμὸς Κυριακάτικος χορός. Τετρακόσια ἄτομα, πλοῖα, κυμένα καὶ στολισμένα, συγκεντρώθηκαν στὸ ξενοδοχεῖο. Εἶχαν ἓνα κέφι πρωτοφανές, σὰν νὰ διασθάνονταν πῶς τὸ γλέντι ἐκείνο θάταν τὸ τελευταῖόν τους... Δὲν ἔδιναν καθόλου προσοχὴ στὴ μπόρα πού λυσσομανοῦσε ἀπ' ἔξω. Νέοι καὶ κοπέλλες χόρευαν καὶ φλερτάριζαν, κι' οἱ γυνεὲς τους τοὺς κύτταζαν με χαμόγελα ἐπιδοκίμασις...

Ἐσθινικά, ὁ θόρυβος τοῦ ἀνέμου ἄλλαξε κι' ἔγινε σὰν μουγκρητὸ θηρίου. Οἱ χορευτὰ σταμάτησαν, τὰ γέλια κι' οἱ φωνὲς ἔπαυσαν... Μία κοπέλλα ἔβγαλε ἔξαφνα ἓνα οὐρλιασμα, νοιώθοντας βρεγμένα τὰ παπούσια τῆς. Ἀμέσως τὸ κτίριο τραντάχθηκε κι' ἄρχισε νὰ γεμίζει νερό...

Τὰ στοιχεῖα τῆς Φύσεως εἶχαν θριαυφί! Οἱ βροντὲς τόνιζαν τὴ συνταρακτικὴ συμφωνία τους, οἱ ἀστραπὲς αὐλάκωναν τὸν οὐρανὸ με τὴ χλωμὴ τους λάμψη. Κι' ἡ θάλασσα, πού εἶχε φουσκώσει κι' εἶχε χειρτελίζει, ἀνέβαινε σιγὰ-σιγὰ μέσα στὸ ξενοδοχεῖο, παρασύροντας ἀνθρώπους κι' ἐπιτάλια μαζί!

Κάμποσοι χορευτὰ κατὰφεραν νὰ βγῶν ἀπ' τὸ κτίριο. Ἡ κατάστασις ὅμως ἔξω ἦταν ἀκόμη χειρότερη. Βροχὴ κι' ἄμμος μαζί τοὺς ἔδερναν

τὸ πρόσωπο, τοὺς τύφλωναν. Ἄλλοι παρασύρθηκαν ἀπ' τὰ κύματα κι' ἄλλοι σκοτώθηκαν ἀπὸ χοντρά ἔξλα πού τὰχε πάρει ὁ ἀνεμὸς... Μερικοὶ πάλεψαν, ἀπὸ δέντρο σὲ δέντρο, γιὰ νὰ φτάσουν ὡς ἓνα πλοῖο, πού τὸν εἶχε πετάξει ἡ θάλασσα στὴ στεριά. Ἄλλοι προσπάθησαν νὰ καταφύγουν σὲ ψηλότερα μέρη, στὸ κέντρο τοῦ νησιού, ἀλλὰ τὸ νερὸ τοὺς κυνηγοῦσε, τοὺς ἀναποδογύριζε, τοὺς ἐπνιγε.

Ἐνας κτηματίας μετ' ἡ γυναῖκα του ἔφτασαν ὡς τὸ σπῆτι τους, πᾶνω σ' ἓνα ὕψωμα. Καὶ κατέφυγαν στὴ σοφίτα τους, μαζί μετὰ τὰ ἔξη παιδιὰ τους καὶ τοὺς μαύρους δούλους των. Ἀλλὰ ἡ θάλασσα ἀνέθηκε ὡς ἐκεῖ... Ἡ οἰκογένεια κατὰλαβε πῶς πλησίαζε τὸ μοιραῖο τέλος κι' ἄρχισε νὰ προσεύχεται στὸ Θεό...

Εἶδαν τὰ γύρω σπῆτια νὰ γκρεμίζονται ἓνα-ἓνα. Ἐπειτα τὰ νερά ἀνασήκωσαν τὸ δικό τους, τὸ ξεθεμέλιωσαν καὶ τὸ τράβηξαν πρὸς τὴ θάλασσα, πούγινε ὁ θάνατος...

Ἡ θεομηνία βάσταξε 4 ὥρες. Ἐπειτα τὰ νερά κατέβηκαν γρήγορα, κι' ἀπλώθηκε στὸ νησί ἡ σιωπὴ κι' ἡ γαλήνη τοῦ θανάτου.

Στὶς ἀκτὲς τῆς Λουιζιάνας, κανεὶς δὲν εἶχε ἀντιληφθῇ τὴν τραγωδία, ὡς ὅτου ἔφτασαν ἐκεῖ δυὸ ἢ τρεῖς πού εἶχαν διασωθῇ. Ἦσαν ὅλοι ἀγνώριστοι. Μία ζηλευτὴ καλλονὴ τῆς Νέας Ὁρλεάνης εἶχε τὰ δαχτυλά της κακοκομματισμένα, ἀπ' τὶς προσπάθειές της νὰ σκαρφαλώσῃ πάνω στὸ ναυαγισμένο πλοῖο. Ἐνας καλλιερῆτῃς τῆς εἶχε τρελλαθῇ, εἶχαν ἀσπρίσει τὰ μαλλιά του κι' ἔσφιγγε στὴν ἀγκαλιά του τὸ νεκρὸ παιδί του...

Ἡ ἀποστολὴ πού ἐφυγε ἀμέσως γιὰ τὸ τραγικὸ νησί, τὸ βόηκε σπαρμένο μετ' νεκρούς. Ἡ φυσιογνωμία τους διατηροῦσε ὅλη τὴν ἔκφρασι τῆς φρίκης πού εἶχαν δοκιμάσει στὶς τελευταῖες τους στιγμές...

Ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας κατόπιν, οἱ θαλασσινοὶ ψάρευαν πτώματα στὰ γύρω νερά. Τὰ θύματα — ἄντρες, γυναῖκες καὶ παιδιὰ — ἦσαν περισσότερα ἀπὸ 200.

Ἀπὸ τότε, τὸ νησί ἐκείνο ἔμεινε ἔρημο κι' ἐγκαταλελειμμένο, γιὰ νὰ θυμίζει τὴν τρομερὴ νύχτα τοῦ 1856, πού ἡ θάλασσα ἐκλείσε πάνω ἀπ' τὰ κεφάλια τῶν χορευτῶν...

Π. ΝΤΟ-Υ-ΤΣΜΑΝ

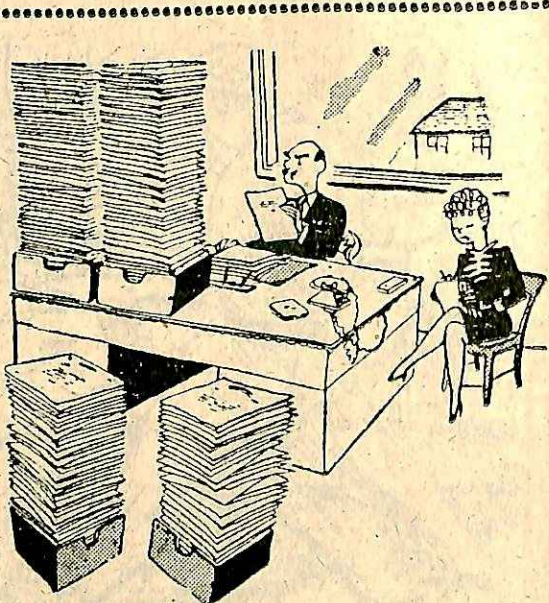
Πῶς περπατοῦν οἱ μυῖγες πάνω στὸ ταβάνι;

Οἱ ἐντομολόγοι μᾶς λένε ὅτι τὰ πρῶτα τῆς μυῖγας ἔχουν δυὸ κυρτὰ νύχια καὶ δυὸ μεμβρανῶδη «μαξιλαράκια» ἀνάμεσά τους. Τὰ μαξιλαράκια αὐτὰ σκεπάζονται ἀπὸ ἀμφοτέρω τῆς τρίτης, πού ἐκκρίνουν λίγον ἰσώδες ὑγρὸ, χάρις στὸ ὁποῖο κολλοῦν οἱ μυῖγες σὲ κάθε λεία ἐπιφάνεια.

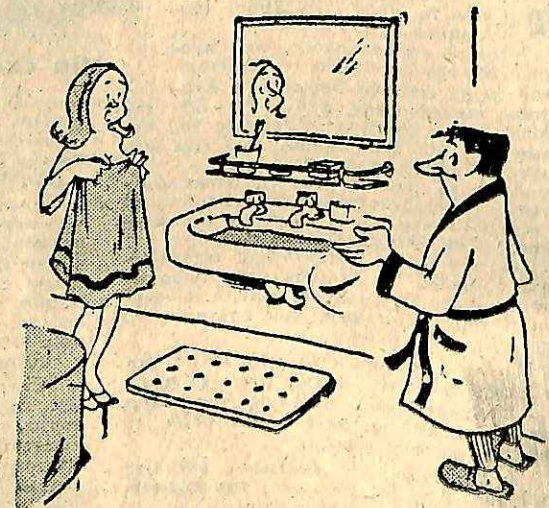
Ὡστόσο, μερικοὶ εἰδικοί ἀμφισβᾶλλουν ἂν τὸ ὑγρὸ αὐτὸ εἶναι ἰσώδες, δὲν ὅτι ἡ δύναμις πού συγκρατεῖ τὶς μυῖγες εἶναι ἡ μοριακὴ ἐλκυστικὴ μεταξὺ ὑγροῦ καὶ στερεᾶς ἐπιφανείας.

Υπάρχει ἀκόμη ἡ θεωρία ὅτι ἡ μυῖγα ἀπορροφᾷ μέσα ἀπ' τὶς τρίχες τὸν ἀέρα πού βρίσκεται κάτω ἀπ' τὰ πόδια της, κι' ἐτοί ἡ ἐξωτερικὴ ἀτμοσφαιρικὴ πίεσις τὴν συγκρατεῖ κολλημένη πάνω στὸ ταβάνι. Νεώτερα ὅμως πειράματα ἔχουν ἀποδείξει ὅτι δὲν πέφτουν οἱ μυῖγες, κι' ὅταν ἀκόμη λείψῃ ἡ ἀτμοσφαιρικὴ πίεσις.

Πρέπει νὰ σημειωθῇ πάντως ὅτι ἡ μυῖγα ἔχει μικρὸ βάρος, ἀναλόγως πρὸς τὸν ὄγκο της, κι' ἐτοί ὑπερνικᾷ εὐκολώτερα τὴ δύναμι τῆς βαρύτητος.

ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΕΣ ΚΑΘΥΣΤΕΡΗΣΕΙΣ
— Ἀπαντώντας στὸ γράμμα σας τῆς 2ας Αὐγούστου 1946...

— ὦ, μὴν ἐνοχλεῖστε, δεσποινίς, κάνετε σὰν νὰ μὴν ἦμου ἐγὼ ἐδῶ!...

— Εἶνε δύσκολο νὰ σταματήσῃ κανεὶς; — Ἐξαρτᾶται ἀπ' τὰ δέντρα πού θὰ βοῇ στὸ δρόμο του!...

Οἱ «πρώϊμοι» ΓΑΜΟΙ

Οἱ κοινωνιολόγοι τοὺς
καταδικάζουν

Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ τερασίου τοῦ πολέμου, ἓνα κύμα «πρώϊμων» γάμων ἔχει ξεσπάσει τόσο στὴν Εὐρώπῃ ὅσο καὶ στὴν Ἀμερική. Παντοῦ οἱ ἀνθρώποι παντρεύονται προτοῦ συμπληρώσουν τὰ εἰκοσι τοὺς χρόνια — αὐτὸ ἰσχύει τόσο γιὰ τὶς γυναῖκες ὅσο καὶ γιὰ τοὺς ἄνδρες — μ' ὅλη τὴν κρίσι τῆς στέγης, τὴν ἀβεβαιότητα τῆς σημερινῆς ἐποχῆς καὶ τὴν οικονομικὴ καχεξία τοῦ μαστίζει ὅλο τὸν κόσμον.

Αὐτοὶ οἱ «πρώϊμοι» γάμοι ἔγιναν τόσοι πολυάριθμοι στὴν Ἀμερικὴ ἰδίως, ὥστε σὲ πολλὰ πανεπιστήμια ὑπογράφουν τὶς φοιτήτριες νὰ υπογράψουν μὴ δὴλωσι ὅτι δὲν θὰ παντρευθῶν ἀν δὲν τελειώσουν τὶς σπουδές τους. Σὲ περιπτώσι ἀθετήσεως αὐτῆς τῆς υποχρεώσεως, τὶς διώχνουν.

Μερικὲς στατιστικὲς πού δημοσιεύθηκαν τελευταία ἀπὸ τὶς ἀσφαλιστικὲς ἐταιρίες δείχνουν ὅτι 12 % τῶν κοριτσιῶν τῆς Ἀμερικῆς παντρεύτηκαν τὰ τελευταῖα χρόνια μετὰ 15 καὶ 19 χρόνων.

Αὐτὴ ἡ ἐπίδημι τῶν «πρώϊμων» γάμων προκάλεσε τὴν προσοχὴ τῶν ἀρχῶν καὶ τοῦ τύπου. Οἱ «πρώϊμοι» γάμοι εἶναι ἀραγε ἀεισυστάτοι; Ἡ μήπως θὰ ἐπρεπε νὰ ληφθοῦν μέτρα γιὰ τὸν περιορισμὸ τους;

Ἐνῶς ἀπ' τοὺς πιὸ ἐπιφανεῖς κληρικούς τῆς Ἀμερικῆς, ὁ δόκτωρ Χούκναμ, ὑποστηρίζει ὅτι ὁ ἄντρας πρέπει νὰ παντρευθῇ στὰ 22 ἢ τὸ πολὺ στὰ 25. Ὅταν τὰ παιδιὰ του γίνων 10 χρόνων, αὐτὸς θὰ εἶναι 35 καὶ θὰ ἔχῃ τότε τὴ δυνατότητα καὶ τὴ διάθεσι νὰ παρακολουθῇ τὴ μόρφωσι τῶν παιδιῶν του, πράγμα πού δὲν συμβαίνει μ' ἓναν ἄντρα 45 χρονῶν. Γιατί ὁ δεύτερος δὲν θὰ εἶναι σὲ θέσι νὰ συνοδεύῃ σὲ μὴ ἐκδρομὴ ἢ σὲ μὴ ορειβασία ἢ νὰ παῖξῃ μαζί τους φούτ-μπᾶλ. Οἱ «πρώϊμοι» γάμοι, ὅμως, ἐπιτρέπουν τὴ συνεννόησι μετὰ γονέων καὶ παιδιῶν καὶ δημιουργοῦν μὴ φιλικὴ ἀτμόσφαιρα στὶς σχέσεις τους.

Εἶναι σφάλμα, ὑποστηρίζει ὁ ἐπίσκοπος Χούκναμ, νὰ νομίζωμε ὅτι ἓνας ἄνθρωπος πρέπει νὰ εἶναι τοὐλάχιστον 35 χρόνων καὶ νὰ ἔχῃ μὴ δημιουργημένη θέσι στὴν κοινωνία γιὰ νὰ παντρευθῇ. Γιατί ὁ ἄνθρωπος γιὰ τὴ ζωὴ εἶναι ἐκείνος πού συσφίγγει τὶς σχέσεις μετὰ 25 ἀνθρώπων καὶ κάνει ἀκατάλυτο τὸ δεσμὸ πού τοὺς ἐνώνει.

Τὴν ἴδια γνώμη ἔχει καὶ ὁ δόκτωρ Βάλμπουρ, πρόεδρος τοῦ πανεπιστημίου τοῦ Στάνφορντ.

ΠΕΡΜΑΝΑΝΙ

ΦΑΡΔΙΕΣ ΣΚΑΛΕΣ
ΧΟΝΔΡΕΣ ΜΠΟΥΚΛΕΣ
1800 τὸ μιστικὸ μᾶς

Μ. Λαμπρόπουλος

Ἄν. Κωνσταντίνου 12, τ.λ. 53-100
Σ.μ. Αἱ προσκομιζόμεναι ἐν παρὸν ἀπόκομμα λαμβάνουν δωρεάν κἀτί.

φερντ καὶ πρώην ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν, τὴν ἐποχὴ τοῦ προέδρου Χούβερ.

«Δὲν παραγνωρίζω, ἐδήλωσε, τὶς σοβαρότατες εὐθύνες πού δημιουργεῖ ὁ γάμος. Ἀλλ' ἓνας δυνατὸς χαρακτήρας εἶναι σὲ θέσι ν' ἀντιληφθῇ τὶς εὐθύνες τοῦ σὲ ὁποιαδήποτε ἡλικία. Παράδειγμα, οἱ παλαιοὶ πολεμιστὲς τοῦ τελευταίου πολέμου. Ὑπερτερὸν στὰ πανεπιστήμια μᾶς τοὺς συναδέλφους τοὺς τῆς ἱδίας μ' αὐτοὺς ἡλικίας, πού δὲν ἔλαβαν μέρος στὸν πόλεμο. Οἱ περισσότεροι ἀπ' τοὺς παλαιούς πολεμιστὲς προτίμησαν νὰ παντρευτοῦν παρὰ νὰ συνεχίσουν τὴ ζωὴ τῆς ἀγαμίας καὶ τῶν διασπειράσεων. Αὐτὸ τὸ πράγμα ἐξέπληξε τοὺς καθηγητὲς τους. Γιατί πίστευαν ὅτι ἡ ἀγαμία ἦταν ἡ καλύτερη κατάστασις γιὰ ἓνα σπουδαστή. Ἀποδείχθηκε, ὅμως, ὅτι οἱ φοιτητὲς πού παντρεύτηκαν πρὶν τελειώσουν τὶς σπουδές τους ἀντιμετωπίζον με περισσότερον βᾶρος καὶ ἀποφασιστικότητά τὶς υποχρεώσεις τους. Εἶνε, κατὰ κανόνα, ἥρεμοι καὶ ἐργάζονται σοβαρὰ γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ πάρουν τὸ διπλῶμά τους καὶ ὕστερα νὰ σταδιοδρομήσουν στὴ ζωὴ τους.

Οἱ ὕλικες δυσκολίες τῆς ζωῆς δὲν μποροῦν νὰ διαλυθῶν ποτὲ ἓνα γάμο, ἐφ' ὅσον οἱ δυὸ σύζυγοι ἔχουν ἰσχυρὸ χαρακτήρα καὶ εἶναι σὲ θέσι ν' ἀντιμετωπίσουν μὲ ψυχραιμία καὶ ἀποφασιστικότητά τὰ διάφορα περιστάτικα.»

Ἀντίθετα εἶναι ἡ γνώμη τοῦ καθηγητοῦ τῆς Κοινωνιολογίας στὸ πανεπιστήμιο τῆς Οὐάσιγκτον Πῶλ Λαντς. Ὁ Ἀμερικανὸς ἐπιστήμων φρονεῖ ὅτι ὅλα τὰ στοιχεῖα πού κατέχουμε καταδικάζουν τοὺς «πρώϊμους» γάμους.

Ὅλες οἱ στατιστικὲς π.χ. ἀποδεικνύουν ὅτι μόνον ἓνα ποσοστὸ 29 % τῶν ἀνδρῶν πού παντρεύτηκαν πρὶν ἀπὸ τὰ 22 χρόνια δὲν καταλήγουν, ἔπειτα ἀπὸ ἓνα σύντομο χρονικὸ διάστημα, στὸ διαζύγιο. Ἀπὸ τοὺς ὑπολοίπους, 32 % ἔχουν σχέσεις μετὰ τὸς ἡ τὶς συζύγους των ὅλως ὑποφερτὲς καὶ 38,5 % μέτριες. Οἱ ἀναλογίες εἶναι διαφορετικὲς μετὰ 22 ἐκείνων πού παντρεύτηκαν σὲ ἡλικία 22-24 ἐτῶν. 17 % βρίσκονται σὲ πολὺ κακὲς σχέσεις, 34 % σὲ μέτριες καὶ 49 % σὲ ἀριστες. Μετὰ 25 ἐκείνων πού παντρεύτηκαν σὲ ἡλικία 28-30 χρόνων, οἱ 61 % ζοῦν σὲ ἀπόλυτη ἀρμονία μετὰ τὸ ἕτερον ἡμισὺ τους.

Οἱ περισσότερες νέες, ἐξ ἄλλου, προτιμοῦν νὰ παίρνουν συζύγους μεγαλύτερους ἀπ' αὐτές, ἀλλὰ πού νὰ εἶναι σὲ θέσι ν' ἀντιμετωπίσουν τὶς υποχρεώσεις τους καὶ νὰ δημιουργήσουν οἰκογένεια.

Ὁ κοινωνιολόγος Γκολντστάιν, τέλος, φρονεῖ ὅτι ἰδεῶδης ἡλικία γάμου εἶναι γιὰ τὸν ἄντρα μετὰ 25 καὶ 30 χρόνων καὶ γιὰ τὴ γυναῖκα μετὰ 20 καὶ 25 χρόνων.

Ὁ δόκτωρ Γκολντστάιν καταδικάζει ἐπίσης τοὺς «πρώϊμους» γάμους. «Τὸ σημαντικότερο ἐπιχείρημα ἐναντίον τῶν «πρώϊμων» γάμων, παρατηρεῖ, εἶναι ὅτι ὁ χαρακτήρ τῶν νέων ὁφίσταται πολλὰς ἐξελίξεις. Ὁ γάμος ἀπαιτεῖ ἀπόλυτὴ ὁριμότητα καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη. Διαφορετικὰ, καταλήγει σὲ ἀποτυχία.»

Ἐνα λεπτὸ ἐπάγγελμα

Ὁ Ζωρὴ ξαναπῆρε στὰ χέρια τὸ περίεργο ἐκεῖνο γράμμα πού ἔφερε μὴ δυσαναγνώσι ὑπογραφή:

«Κύριε Σαρμονά. Ἡ γυναῖκα σας δὲν σας ἀπάτησε ἀκόμα, ἀλλὰ βρίσκεται σὲ χεῖλος τῆς αὐθιγῆς. Σπεύστε νὰ με καλέσετε τηλεφωνικῶς, γιὰ νὰ συνεννοηθοῦμε καὶ νὰ προλάβωμε τὸ κακὸ προτοῦ νᾶνε πολὺ ἀργά. Ὁ ἀριθμὸς μου εἶναι 23589.

» Δεχθῆτε, κύριε...»

Δυὸ ὥρες τώρα, ὁ Ζωρὴ βασιάνιζε τὸ μυαλὸ του καὶ διαβάζε καὶ ξαναδιάβαζε τὴν ἰδιόρρυθμη αὐτὴ προειδοποίησι. Ἄν καὶ ἦταν ἀπόλυτ' βέβαιος γιὰ τὴν τιμιότητα τῆς γυναῖκας του, ὥστόσο ἄρχισε σιγὰ-σιγὰ νὰ κλονίζεται καὶ τέλος πῆρε στὸ τηλέφωνο τὸν ἄγνωστο καταδότη.

Μισὴ ὥρα ἀργότερα δεχόταν στὸ γραφεῖο του τὴν ἐπισκεψὴ μίας ὠραιότατης ξανθῆς νέας. Βλέποντάς τὴν ὁ νεαρὸς σύζυγός τὰ ἔχασε.

— Εἰσθε ὁ κύριος Σαρμονά, ἂν δὲν ἀπατάμαι; τοῦ εἶπε ἡ ἐπισκεπτριά.

— Μάλιστα, ὁ ἴδιος.

— Κι' ἐγὼ εἶμαι ἡ Ἐλισάβετ. Πρὸ ὀλίγου με καλέσατε σὲ τὸ τηλέφωνο γιὰ νὰ συζητήσωμε ἓνα πολὺ σοβαρὸ οἰκογενειακὸ σας ζήτημα...

— Εἰσθε ὁ κύριος Σαρμονά, ἂν δὲν ἀπατάμαι; τοῦ εἶπε ἡ ἐπισκεπτριά.

— Μάλιστα, ὁ ἴδιος.

— Κι' ἐγὼ εἶμαι ἡ Ἐλισάβετ. Πρὸ ὀλίγου με καλέσατε σὲ τὸ τηλέφωνο γιὰ νὰ συζητήσωμε ἓνα πολὺ σοβαρὸ οἰκογενειακὸ σας ζήτημα...

— Εἰσθε ὁ κύριος Σαρμονά, ἂν δὲν ἀπατάμαι; τοῦ εἶπε ἡ ἐπισκεπτριά.

— Μάλιστα, ὁ ἴδιος.

— Κι' ἐγὼ εἶμαι ἡ Ἐλισάβετ. Πρὸ ὀλίγου με καλέσατε σὲ τὸ τηλέφωνο γιὰ νὰ συζητήσωμε ἓνα πολὺ σοβαρὸ οἰκογενειακὸ σας ζήτημα...

— Εἰσθε ὁ κύριος Σαρμονά, ἂν δὲν ἀπατάμαι; τοῦ εἶπε ἡ ἐπισκεπτριά.

— Μάλιστα, ὁ ἴδιος.

— Κι' ἐγὼ εἶμαι ἡ Ἐλισάβετ. Πρὸ ὀλίγου με καλέσατε σὲ τὸ τηλέφωνο γιὰ νὰ συζητήσωμε ἓνα πολὺ σοβαρὸ οἰκογενειακὸ σας ζήτημα...

— Εἰσθε ὁ κύριος Σαρμονά, ἂν δὲν ἀπατάμαι; τοῦ εἶπε ἡ ἐπισκεπτριά.

— Μάλιστα, ὁ ἴδιος.

— Κι' ἐγὼ εἶμαι ἡ Ἐλισάβετ. Πρὸ ὀλίγου με καλέσατε σὲ τὸ τηλέφωνο γιὰ νὰ συζητήσωμε ἓνα πολὺ σοβαρὸ οἰκογενειακὸ σας ζήτημα...

— Εἰσθε ὁ κύριος Σαρμονά, ἂν δὲν ἀπατάμαι; τοῦ εἶπε ἡ ἐπισκεπτριά.

— Μάλιστα, ὁ ἴδιος.

— Κι' ἐγὼ εἶμαι ἡ Ἐλισάβετ. Πρὸ ὀλίγου με καλέσατε σὲ τὸ τηλέφωνο γιὰ νὰ συζητήσωμε ἓνα πολὺ σοβαρὸ οἰκογενειακὸ σας ζήτημα...

— Εἰσθε ὁ κύριος Σαρμονά, ἂν δὲν ἀπατάμαι; τοῦ εἶπε ἡ ἐπισκεπτριά.

— Μάλιστα, ὁ ἴδιος.

— Κι' ἐγὼ εἶμαι ἡ Ἐλισάβετ. Πρὸ ὀλίγου με καλέσατε σὲ τὸ τηλέφωνο γιὰ νὰ συζητήσωμε ἓνα πολὺ σοβαρὸ οἰκογενειακὸ σας ζήτημα...

— Εἰσθε ὁ κύριος Σαρμονά, ἂν δὲν ἀπατάμαι; τοῦ εἶπε ἡ ἐπισκεπτριά.

— Μάλιστα, ὁ ἴδιος.

— Κι' ἐγὼ εἶμαι ἡ Ἐλισάβετ. Πρὸ ὀλίγου με καλέσατε σὲ τὸ τηλέφωνο γιὰ νὰ συζητήσωμε ἓνα πολὺ σοβαρὸ οἰκογενειακὸ σας ζήτημα...

— Εἰσθε ὁ κύριος Σαρμονά, ἂν δὲν ἀπατάμαι; τοῦ εἶπε ἡ ἐπισκεπτριά.

— Μάλιστα, ὁ ἴδιος.

— Κι' ἐγὼ εἶμαι ἡ Ἐλισάβετ. Πρὸ ὀλίγου με καλέσατε σὲ τὸ τηλέφωνο γιὰ νὰ συζητήσωμε ἓνα πολὺ σοβαρὸ οἰκογενειακὸ σας ζήτημα...

— Εἰσθε ὁ κύριος Σαρμονά, ἂν δὲν ἀπατάμαι; τοῦ εἶπε ἡ ἐπισκεπτριά.

— Μάλιστα, ὁ ἴδιος.

— Κι' ἐγὼ εἶμαι ἡ Ἐλισάβετ. Πρὸ ὀλίγου με καλέσατε σὲ τὸ τηλέφωνο γιὰ νὰ συζητήσωμε ἓνα πολὺ σοβαρὸ οἰκογενειακὸ σας ζήτημα...

— Εἰσθε ὁ κύριος Σαρμονά, ἂν δὲν ἀπατάμαι; τοῦ εἶπε ἡ ἐπισκεπτριά.

— Μάλιστα, ὁ ἴδιος.

— Κι' ἐγὼ εἶμαι ἡ Ἐλισάβετ. Πρὸ ὀλίγου με καλέσατε σὲ τὸ τηλέφωνο γιὰ νὰ συζητήσωμε ἓνα πολὺ σοβαρὸ οἰκογενειακὸ σας ζήτημα...

— Εἰσθε ὁ κύριος Σαρμονά, ἂν δὲν ἀπατάμαι; τοῦ εἶπε ἡ ἐπισκεπτριά.

ΑΝΤΡΕ ΖΕΡΜΠΩ

— 7.000. διώρθηκε ο άξιωματικός της υπηρεσίας. Οι Γκαλλουά θα τα πάρουν σε λίγο... Να δώσω έντολη στις περιπόλους να ψάξουν;
— Για ποιο λόγο; απάντησε ο Μπρινέ. Αν ο Μωρίς βρίσκεται σκοτωμένος σε καμ-

— Νομίζω ότι ο δυστυχισμένος ο Μωρίς θα πήγε να περπατήσει στην ακρογιαλιά και κάποιον κύμα τον παρέσυρε...
— Κι' έπειτα ένα άλλο κύμα τον πέταξε έξω, συμπλήρωσε ο Μπρινέ. Η εξήγησίς σας δεν είναι απίθανη... Αν και βάπτετε, νομίζω, το θαλάσσιο νερό να είχε αφήσει κάποια ίχνη αλατιού στα ρούχα του ή στα παπούτσια του, μια και δεν έχουν στεγνώσει καλά. Ας δούμε, όμως, τί λέει ο γιατρός Ζύλ...

— Ο γιατρός ήταν σκυμμένος ακόμη πάνω στο νεκρό.
Σε λίγο, βεβαίως, κατηγορηματικά ότι ο θάνατος του Μωρίς Γκαλλουά ήταν αποτέλεσμα πνιγμού.

— Οι πνεύμονες και το στομάχι είναι γεμάτα νερό, είπε. Ο θάνατος πρέπει να επήλθε χθές το βράδυ μεταξύ των έξι και των οχτώ.

— Ο αδελφός μου θα γύριζε στο σπίτι εκείνη την ώρα, έσπευσε να πη ο Ιωσήφ. Φαίνεται, λοιπόν, ότι θα θέλησε να κάνει ένα περίπατο στην ακρογιαλιά.

Ένα πτώμα στην ακρογιαλιά

— Ο γιατρός με τη βοήθεια του Μπρινέ αναποδούρισε το πτώμα κι' άφησε το κεφάλι του να κρέμεται προς τα κάτω...

— Ή ζήτη είχαν υποχωρήσει αρκετά εκείνη την ημέρα στη Φεντάλλα, τη μικρή παράθαλασσια πόλη της βορείου Αφρικής, που λούζεται μέσα στα νερά της Μεσογείου. Από το προηγούμενο βράδυ, φυσούσε ένας από τους όρμητικούς εκείνους ανέμους του Νότου, που φέρνουν τις τρικυμίες στις θαλάσσιες και τις καταγίδες στην ξηρά.

Όταν βράδυασε, ο αστυνόμος Μπρινέ έδωσε μερικές τελευταίες διαταγές στους ανθρώπους του για τη νύχτα κι' έπειτα πήγε στο σπίτι του, για να κοιμηθεί ήσυχος. Αλλά ένας αστυνομικός δεν μπορεί να είναι ποτέ βέβαιος για τίποτε και πιο πολύ για το ότι θα περάσει μιά ηρεμία νύχτα.

Λίγη ώρα μετά τα μεσάνυχτα, το τηλέφωνο του Μπρινέ, άρχισε να χτυπά.

Ο αστυνομικός άνοιξε με κόπο τα μάτια του και σήκωσε το ακουστικό. Του τηλεφωνούσαν από το γραφείο του. Ο Ιωσήφ Γκαλλουά, ένας κτηματίας της περιοχής, είχε ειδοποιήσει πως ο αδελφός του Μωρίς έλειπε από το πρωί και ότι δεν είχε ακόμη γυρίσει σπίτι του. Φοβόταν μήπως είχε πέσει θύμα εγκλήματος.

— Και λοιπόν; φώναξε αγανακτισμένος ο Μπρινέ. Πού θέλετε να έρσω εγώ αν κανένας φελλάχος, βρίσκοντας το Μωρίς ο' έναν ερημικό δρόμο, δεν του φύτεψε το μαχαίρι του στις πλάτες για να τον ληστέψει; Αλλά δεν μου λες ποιοί είναι αυτοί οι Γκαλλουά; Μήπως είναι οι δύο αδελφοί που κληρονόμησαν αυτό το γέρο-τσιγκουνι, το θείο τους από το Φαγιόμ;... Αν δεν κάνω λάθος, η κληρονομία ήταν κάπου 5.000 λίρες...

μια γωνιά, θα τον ανακαλύψουν. Και ο Μπρινέ απόθεσε το ακουστικό.

— Ο ύπνος τόν ξανάπηρε σχεδόν αμέσως. Στις πέντε, όμως, το τηλέφωνο του χτύπησε ξανά. Ήταν και πάλι ο αστυνομικός της υπηρεσίας.

— Βρήκαμε το Μωρίς Γκαλλουά, του είπε, όχι όμως ζωντανό...

— Α! Τον μαχαίρωσαν;

— Όχι. Βρήκαμε το πτώμα του στην ακρογιαλιά. Φαίνεται πως το ξέβρασε η θάλασσα... Δεν έχει όμως κανένα τραύμα... Τό πιθανώτερο είναι ότι ο Μωρίς Γκαλλουά έπεσε στη θάλασσα για να αυτοκτονήσει!

— Μή λές κουταράρες! φώναξε ο Μπρινέ. Ένας άνθρωπος που κληρονομεί 3.500 λίρες δεν αυτοκτονεί!

— Τότε θα έπεσε κατά λάθος...

— Αποκλείεις, λοιπόν, το εγκλημα; Μην μετακινήσετε το πτώμα... Έρχομαι αμέσως... Ειδοποίησε το γιατρό Ζύλ.

— Ο Μωρίς Γκαλλουά είχε φύγει απ' το σπίτι όπου έμενε μαζί με τον αδελφό του από το πρωί της προηγούμενης ημέρας. Από τότε κανείς δεν τον είχε ξαναδει.

— Και δεν γύρισε το βράδυ για να κοιμηθεί; ρώτησαν ο Μπρινέ.

— Όχι, απάντησε ο Ιωσήφ Γκαλλουά.

— Ο Ιθαγενής υπηρέτης που υπηρετούσε τους δυο αδελφούς όπου κι αν πήγαιναν, την ημέρα που γύρισε άργα το βράδυ έμαθε από τον Ιωσήφ ότι ο αδελφός του δεν είχε φανεί.

— Όταν είδα να περνάει η ώρα, άρχισα να ανησυχώ, είπε ο Ιωσήφ. Και γι' αυτό τηλεφώνησα στην αστυνομία.

— Και πως εξηγείτε το ότι βρέθηκε νεκρός πάνω στην ακρογιαλιά; ρώτησε ο Μπρινέ.

— Αυτή είναι και η δική μου γνώμη, είπε ο Μπρινέ.

— Έπειτα, γυρίζοντας προς το μέρος του γιατρού, πρόσθεσε:

— Απομένει μόνο να συντάξωμε εδώ την έκθεσή μας... Είσαστε συμφωνος, γιατρέ;

— Βεβαίως, απάντησε ο δόκτωρ Ζύλ. Έχωμε μπροστά μας το πτώμα και θα είναι εύκολωτερο...

— Προτού αρχίσω, όμως, θα ήθελα να σας ρωτήσω κάτι, γιατρέ, είπε ο Μπρινέ. Πόσο νερό μπορεί να καταπιή ένας πνιγμένος;

— Τέσσερα, πέντε, έξι κιλά... Αυτός νομίζω πως θα πρέπει να έχω καταπιή τουλάχιστον τρία κιλά...

— Μπορούμε να βγάλωμε ένα μέρος απ' αυτό;

— Το πράγμα είναι εύκολωτατό, απάντησε ο γιατρός. Αρκεί να γυρίσωμε ανασκελά το νεκρό και να πιέσωμε το στομάχι του... Αλλά για ποιο λόγο;

— Η αλήθεια, είπε, πως είμαι λιγάκι σχολαστικός, είπε ο Μπρινέ. Αλλά στην έκθεσή μου θέλω να αναφέρω πως διεπίστωσα την ύπαρξη αυτού του νερού. Και δεν μπορώ να το πω παρά μόνον αφού το ιδώ.

— Τότε, βοηθήστε με...

— Ο γιατρός, με τη βοήθεια του Μπρινέ, αναποδούρισε το πτώμα, άφησε το κεφάλι του να κρέμεται προς τα κάτω και πίεσε δυνατά το στομάχι...

— Μ' αυτό τον τρόπο, κατάβασε να μαζέψω μέσα σε μία λεκάνη που είχε βάλει από κάτω ως ένα κιλό νερού.

— Ο Μπρινέ είδε ένα κομμάτι σαπουνιού που βρισκόταν πάνω στο νιπτήρα του δωματίου.

— Μου επιτρέπετε να χρησιμοποιήσω αυτό το σαπούνι, κύριε Γκαλλουά; ρώτησε.

Και, χωρίς να περιμένη την απάντησή του οικοδεσπότη, πήρε το σαπούνι, έσκυψε πάνω στη λεκάνη με το νερό, που είχε βγει από το στομάχι του πνιγμένου, βούτηξε μέσα σ' αυτό τα χέρια του και άρχισε να τα σαπουνίζει.

— Τα χέρια του γέμισαν αμέσως από ολόλευκους αφρούς σαπουνάδας.

— Ο Μπρινέ τα ξέπλυνε ύστερα μέσα στο ίδιο νερό, ανασπώθηκε και τα σκούπισε με μία πετσέτα.

— Τώρα δεν μου μένει η παραμικρή αμφιβολία, είπε.

Λέγοντας αυτά, προχώρησε προς το μέρος του αδελφού του θύματος κι' άπλωσε το χέρι του πάνω στον ώμο του.

— Ιωσήφ Γκαλλουά, είπε, σε συλλαμβάνω ως δολοφόνο του αδελφού σου Μωρίς.

— Ο Ιωσήφ έγινε αμέσως κατάντηρος. Αλλά προσπάθησε να διατηρήσει την ψυχραιμία του.

— Θα θέλετε να' άστειευθήτε, κύριε Μπρινέ, είπε.

— Καθόλου, απάντησε ο αστυνομικός. Από την πρώτη στιγμή που είδα το πτώμα στην ακρογιαλιά, κατάλαβα πως ο αδελφός σου είχε πέσει θύμα εγκλήματος... Αυτό, άλλωστε, θα μπορούσε να το καταλάβει κι' ένα παιδάκι. Όλη τη χθεσινή μέρα και σήμερα ακόμη φυσάει ένας όρμητικός νότιος άνεμος. Ένας άνθρωπος που θα έπεφτε στη θάλασσα θα παρασυρόταν από τα κύματα στο πέλαγος και δεν θα μπορούσε ποτέ να βρεθεί το πτώμα του στην ακρογιαλιά... Αλλά ο γιατρός Ζύλ έβεβαιώνει ότι ο θάνατος του Μωρίς ήταν αποτέλεσμα πνιγμού. Που, λοιπόν, ο δυστυχισμένος Μωρίς είχε πνιγεί, αφού δεν είχε πέσει στη θάλασσα;...

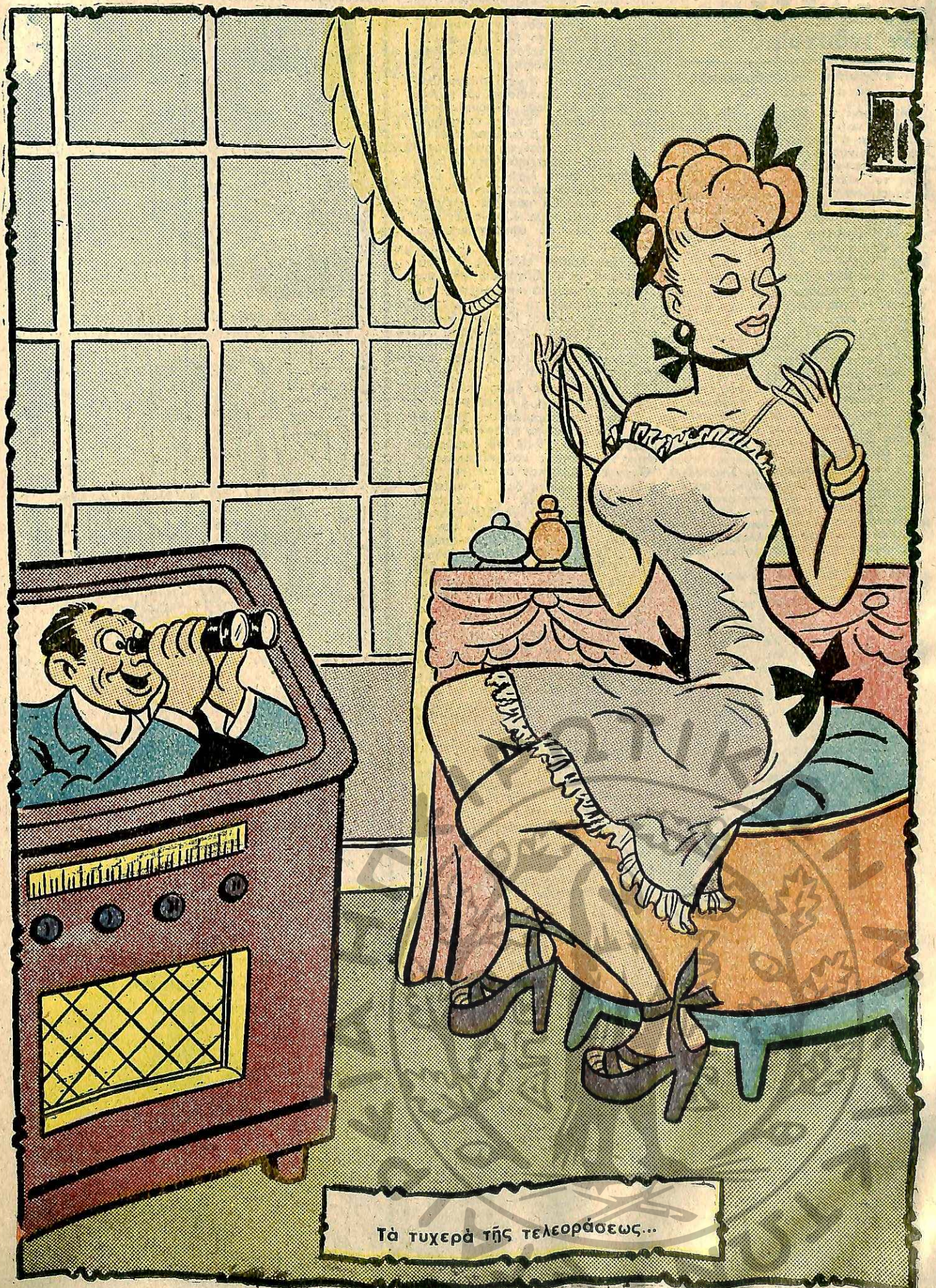
Αυτό μου το έδειξε το μικρό πείραμα που έκανα προ ολίγου. Όπως είδες, το νερό που βγήκε απ' το στομάχι του αδελφού σου δεν εμπόδιζε το σαπούνι που είχα στα χέρια μου να αφρίσει. Αυτό δεν θα γινόταν ποτέ, αν το νερό που βρισκόταν μέσα στο στομάχι του Μωρίς ήταν θαλάσσιο. Το σαπούνι αφρίζει μόνο μέσα σε γλυκό νερό...

Και το νερό που βρισκόταν μέσα στο στομάχι του αδελφού σου ήταν γλυκό... Ήταν το νερό του μπάνιου... Ο Μωρίς γυρίζοντας χθες το βράδυ, μπήκε στο λουτρό, για να κάνει ένα μπάνιο... Εκεί μέσα τον έπνιξε και ύστερα μετέφερε το πτώμα του στην ακρογιαλιά... Όταν, λίγο αργότερα γύρισε ο υπηρέτης σου, του είπες ότι ο Μωρίς δεν είχε φανεί και ότι ανησυχούσες...

Το εγκλημα σου ήταν τέλειο, φίλε μου και εξαιρετικά προσοδωφόρο, αφού θα σε έκανε να κερδίσεις ένα προδόν 3.500 λίρών. Υποθέτω ότι το σχεδίαζες από καιρό... από την εποχή που πεθανε ο θείος σας στο Φαγιόμ... Η σκηνοθεσία του, όμως, έχωλανε σ' ένα σημείο. Και αυτό είναι που σε κατέστρεψε!... Εμπρός, δός μου τα χέρια σου!

— Ο Μπρινέ, λέγοντας αυτά, είχε βγάλει ένα ζευγάρι χειροπέδες από την τσέπη του. Ο δολοφόνος υπάκουσε μηχανικά στη διαταγή του. Και άφησε να του τις περάσει στα χέρια του.

ΑΝΡΥ ΒΙΝΤΑΛ

Τα τυχερά της τηλεόρασης...

Η «ΛΕΣΧΗ» των 'Ινδοχοίρων'

Οι άνθρωποι που ξαναβρήκαν
το πρόσωπό τους

Μια φορά το χρόνο, μερικές εκατοντάδες νέοι απ' όλο τον κόσμο μαζεύονται στη μικρή αγγλική πόλη 'Ηστ Γκρίντσην, για την ετήσια συγκέντρωση της πιο παλιής λέσχης του κόσμου: της «Λέσχης των 'Ινδοχοίρων». Περνούν μερικές ευχάριστες μέρες όλοι μαζί και πίνουν εις υγείαν... μιάς καινούργιας μέτης, η ενός μάγουλου που ήταν άλλοτε δέρμα του μηρού ή της κοιλιές!

Οι νέοι αυτοί ήταν άλλοτε αεροπόροι και γλύττωσαν ως εκ θαύματος από τις καταστροφές των αεροπλάνων τους κατά το δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο, αλλά παραμορφώθηκαν φρικτά. Έπειτα υπεβλήθησαν σε πλαστικές εγχειρήσεις, σ' ένα ειδικό νοσοκομείο του 'Ηστ Γκρίντσην, και ξαναπέκτησαν ως εκ θαύματος ένα σχετικά έμφανισμο πρόσωπου. Δεν έχουν γίνει, βέβαια, ανδρικές καλλονές, πάντως όμως μπορούν να ζήσουν κανονικά ανάμεσα στους άλλους ανθρώπους.

Όλοι τους, Λονδρέζοι, Σκωτσέζοι, Αυστραλοί, 'Αμερικανοί, Καναδοί, Γάλλοι κλπ., είναι γυναικείοι κι' αγαπητοί στη μικρή πόλη, όπου έζησαν άλλοτε 2-4 χρόνια - όσο δηλαδή διήρκεσαν οι αλλεπάλληλες εγχειρήσεις στο πρόσωπό και στα χέρια τους.

Η λέσχη αυτή, με τα 600 μέλη της που αντιπροσωπεύουν 18 έθνη, οφείλει τ' όνομά της σ' ένα απ' τους πέντε ιδρυτές της, ένα Βρετανό πιλότο, που υπέστη το 1940 21 πλαστικές εγχειρήσεις. 'Υστερ' απ' την τρίτη, είπε με χιούμορ:

— Εμείς δεν είμαστε άνθρωποι, αλλά... 'Ινδοχοίροι!

Όσο γνωστόν, οι 'Ινδοχοίροι χρησιμοποιούν στους γιγάρους πειραματόζωα. Απ' αυτή λοιπόν τη φράση του 'Αγγλου πιλότου, πήρε το όνομά της η λέσχη που ίδρυσε ο ίδιος. Πολυάριθμοι άλλοι παραμορφωμένοι αεροπόροι, Γάλλοι, Τσέχοι, Πολωνοί, 'Ολλανδοί, 'Αμερικανοί, Καναδοί, έσπευσαν να γίνουν «'Ινδοχοίροι», πληρώνοντας ένα σεβαστό δικαίωμα εγγραφής που χρησίμευε για τη χρηματική ενίσχυση του νοσοκομείου.

Σκοπός της λέσχης ήταν έξ αρχής η πνευματική κι' οικονομική αποκατάσταση των μελών της. Φρόντιζε να τους βρή δουλειά σ' εργοδότες που θα τους έδωσαν σάν συνηθισμένους εργάτες ή υπαλλήλους, κι' όχι σάν αντικείμενα φιλανθρωπίας και οίκτου. Τους έκανε δάνεια, για να μπορέσουν να μάθουν μία τέχνη ή ν' αντιμετωπίσουν επείγουσες οικογενειακές τους ανάγκες.

Ισόβιος πρόεδρος της είχε ο σερ κριμένος χειρουργός που έχει αντιπαρόκλητα πλαστικής χειρουργού. Αυτός ξανάσε ανθρωπίνην ό- «'Ινδοχοίρους» παραμορφωμένους έγινε πρόεδρος γι' ανταμοιβή του χωρίς μάλιστα να πληρώσει το βαρύν δικαίωμα εγγραφής!

Ξέροντας καλά ότι ο καθένας απ' τους αρρώστους του κινδύνευε από τερότητα κι' ότι θα έζητσε να κρυβεται, για να μην προκαλέσει φέση στους άλλους ανθρώπους, έκανε, ό,τι μπορούσε για να τους θηρα- πεύσει απ' αυτή την ψυχολογία.

Τους άφινε έλευθερία μοναδική στην ιστορία των νοσοκομείων. Οι «'Ινδοχοίροι» μπορούσαν να μεθύσουν, να καπνίσουν όσο ήθελαν, να ντυθούν όπως τους άρεσε, να πάνε ραντεβού με τις νοσοκόμες...

— Έτσι, σιγά - σιγά, ξαναγύρισαν στον κόσμο. Συνήθισαν να κάνουν συντροφιά με τους άλλους κατοίκους της πόλεως. Έκείνοι ανατρίχιαζαν στην αρχή, βλέποντας τους επιδέξιμους τους και τα παραμορφωμένα χαρακτηριστικά τους. Έξοικειώθηκαν όμως λίγο - λίγο μαζί τους. Αρχισαν να τους 'καλούν στα σπίνια τους. Οι κοπέλες έπλεκαν ειδήλεια μαζί τους. Κανείς δεν τους φέρταν σάν σέ αποδιοπομπαίους τράγους.

Όταν λοιπόν τελείωσε η θεραπεία τους, οι «'Ινδοχοίροι» ήταν πια έτοιμοι, σωματικά και ψυχικά, για να ξαναπατήσουν τη θέση που τους άξιζε στον κόσμο. Κι' αν έλειπαν κάποτε τη φρίκη ζωγραφισμένη στο πρόσωπο εκείνων που τους πρωταντίκρυαν, αυτό δεν τους έκανε πια σπουδαία έντυπωση.

— Άς διαλέξουμε όμως στην τύχη μερικούς απ' τους «'Ινδοχοίρους».

— Ένα παλληκάρι απ' τη Βιργίνια είχε γίνει πιλότος της Ρ.Α.Φ. Το Νοέμβριο του 1943, το βομβαρδιστικό του έπεσε και πήρε φωτιά. Όταν έπουλωθηκαν οι πληγές του, ο νέος είχε φρικτή όψη: «Έλειπαν η μύτη του, τ' αυτιά του, τα χείλη του, το σάγονι του, τα βλεφάρια του δεν ενώνονταν, τα δάχτυλά του ήσαν καμμένα ως την πρώτη άρθρωση... Μέσα σέ 2 χρόνια, υπεβλήθη σέ 13 πλαστικές εγχειρήσεις. Τώρα είναι ένα είδος... Φρανκενστάιν, κι' όμως έχει παντρευτεί με μία ωμορφή 'Αγγλίδα και ζή ευτυχισμένα μαζί της και με τα δυο παιδιά τους.

— Ένας Βρετανός πιλότος έπρόκειτο να ρίξει μία νάρκη σέ μία γερμανική βάση υποβρυχίων. Καθώς όμως απογειωνόταν το αεροπλάνο του, έπαθε βλάβη κι' έπεσε. Η νάρκη εξερράγη κι' ο πιλότος παραμορφώθηκε. Με 24 εγχειρήσεις, σέ διάστημα 3 ετών, ξαναπέκτησε ύποφερτη φυσιογνωμία. Στό διάστημα αυτό, έμαθε να σχεδιάζει κι' έρωτεύθηκε με μία νοσοκόμο. Σήμερα είναι παντρεμένος και μόνιμος σκι- τσογράφος του γνωστού αγγλικού περιοδικού «Πάντ».

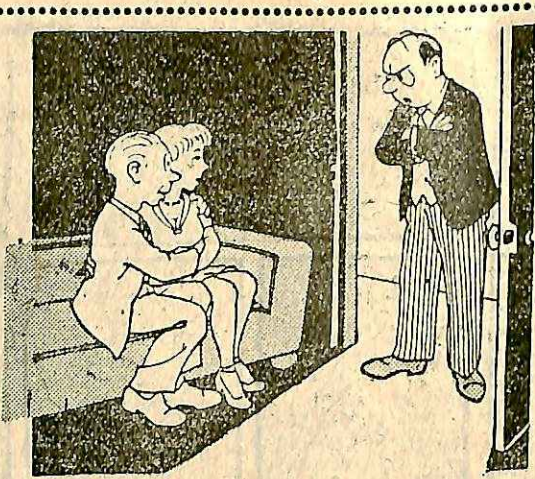
Τέλος, ένας Καναδός είχε πέσει με το αεροπλάνο του στη Βόρεια 'Αφρική. Οι «'Αραβες που τον περιμάζεψαν, ήξεραν πως θα έπαιρναν αμοιβή 240 δολларίων, αν τον παρέδιδαν ζωντανόν στις συμμαχικές αρχές. Για να τον κρατήσουν λοιπόν στη ζωή, ως όπου φτάσει ένα νοσοκομείο αυτοκίνητο, τον βολεύσαν καθημερινώς, επί 10 μέρες, στά κρύα νερά της Μεσογείου. Αυτά τα θαλάσσια λουτρά τον έσωσαν, και κατόπιν το νοσοκομείο του 'Ηστ Γκρίντσην του ξανάδωσε ανθρωπίνην εμφάνιση.

Γιατί το χιόνι λιώνει γύρω
απ' τα δέντρα;

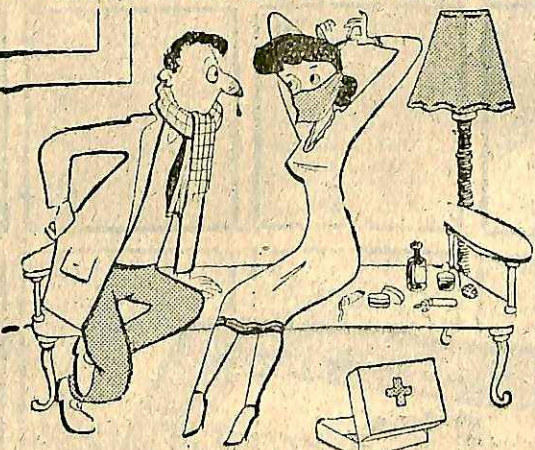
Αυτό οφείλεται στο ότι ο κορμός του δέντρου αντανάκλα- φώς και θερμότητα του ήλιου και λιώνει το γειτονικό χιόνι, σέ μία μικρή κυκλική έκταση γύρω του.

Το χιόνι έχει γενικώς ανώτερη θερμοκρασία απ' τη γύρω ατμόσφαιρα. Η διαφορά αυτή φτάνει τους 2 - 3 βαθμούς.

Το χιόνι αποτελείται από 90% αέρα και μόνο 10% νερό. Ένα στρώμα χιονιού πάνω στο έδαφος προστατεύει τα σπαρτά απ' την ψυχρή, έμποδίζοντας να φύγει η φυσική θερμότης της γης.

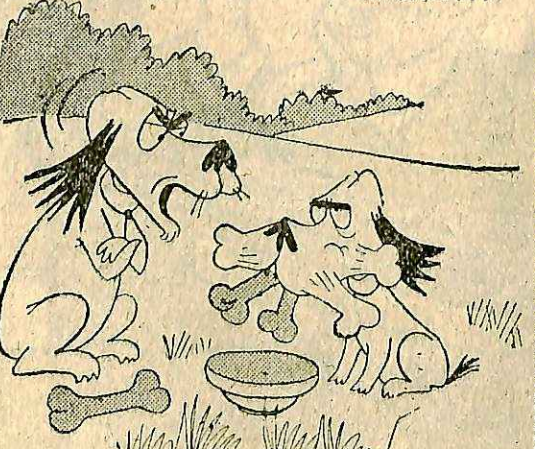

— Τί κάνετε, έσείς οι δυο στο σκοτάδι;
— Κάνουμε... 'οικονομία στο ηλεκτρικό!...

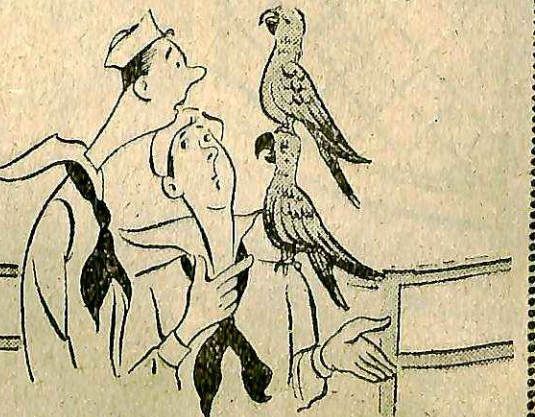

ΑΥΤΗ Η ΓΡΙΠΠΗ!

— Και τώρα μπορείτε να με φιλήσετε!...

— Είσαι πολύ λαίμαργος!...

— Αυτός ο παπαγάλος, μιλάει μόνο Γαλλικά...
Ο άλλος είναι ο... διερμηνέας του!...

ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΓΚΟΥΣΤΑΒ ΛΕΦΟΥΖ

Και τότε άκουσαν καθαρά ένα μυστηριώδη βόμβο, πάνω από τα κεφάλια τους που, όσο πήγαινε, γινόταν πιο ευδιάκριτος, πιο απειλητικός...

Μέσα από το αυτοκίνητο, δεν μπορούσαν ν' αντιληφθούν περι- τίνος έπρόκειτο.

— Άς δούμε! πρότεινε ο Βεϋράκ.

Κι' ανοίγοντας την πλαϊνή πορτίτσα, πήδησε στο δρόμο. Ο Μπουσάν κι' η Ζανέτ τον μιμήθηκαν.

Σήκωσαν κι' οι τρεις τα κεφάλια τους προς τον ούρανό και μία κραυγή αγωνίας ξεφύγε από τα στήθη τους.

—Κυττάχτε! είπε ο Βεϋράκ δείχνοντας με το χέρι. Είναι οι βολίδες των 'Αρειών...

Πραγματικά πάνω από το Παρίσι, περνούσε μία φανταστική αρμάδα από βολίδες, που άστραφταν κάτω από τις ακτίνες του ήλιου.

Ήταν τόσο μαθηματικά ύπολογισμένη η απόστασι, που χωρίς τη μία βολίδα από την άλλη, ώστε θαρρούσε κανείς πως δεν τις διηθούσαν όντα λογικά, έστω κι' αν ήταν κάποι- κοί άλλοι πλανήτες, αλλά πως όλα αυτά ήταν εφιάλτης.

Κι' όμως, αν ήταν εφιάλτης, δεν έπρεπε να είναι και πραγμα- τικός...

— Σε ποιά κράτος ανήκουν αυτές οι βολίδες; ρώτησε η Ζανέτ

Ο Βεϋράκ την κούνησε κα- τάματα και της είπε με φωνή βαθεία.

—Δεν ανήκουν σέ κανένα κράτος της γης...

—Αλλά τότε λοιπόν; ρώτη- σε η άρρεβανιστική του, που μάντευε τη φριχτή αλήθεια.

—Μήπως... άρχισε να λέη ο 'Ακαδημαϊκός Μπουσάν, που δεν άποτειώσε τη φράση του, σά να φοβόταν να έκφραση τη σκέψη του.

Ο Βεϋράκ κούνησε το κεφά- λι του καταφατικά.

—Ναι, κύριε καθηγητά, εί- πε. Είναι αυτό που μαντεύετε...

—Βολίδες διαπλανητικές; ρώτησε ο 'Ακαδημαϊκός, με φωνή που έτρεπε.

—Ακριβώς.

—Κι' από ποιόν πλανήτη νο- μίζετε πως έρχονται;

—Από τον 'Αρη, φυσικά. Μην ξεχνάτε πως μ' αυτόν, τον τελευταίον καιρό, βρίσκεται σχεδόν σ' έμπόλεμο κατάστασι η Γη.

—Αλλά δεν μάς είπες πο- τέ, Ρομπέρ, πως οι 'Αρειοί διέ- θεναν πυρηνολοκίνητες βολίδες, ψιθύρισε η Ζανέτ.

—Δεν σας είπα γιατί, ά- πλούστατα, δεν είδα όταν βρι- σκόμουν εκεί πάνω.

—Τότε λοιπόν;

—Ξεχνάς, αγάπη μου, τον τεράστιο πολιτισμό των 'Α- ρειών; Ξεχνάς ότι εγώ γνωρί- σα τρία είδη όντων που ζούσε πάνω σ' αυτό τον πλανήτη, κι' ότι ίσως, σέ περιοχές του, που δεν τις εξερεύνησα, μπορεί να υπάρχουν και άλλα όντα;

—Σωστά, παραδέχτηκε ο Μπουσάν.

—Κι' έξ άλλου, συνέχισε ο

Βεϋράκ, έκείνο που κάνει τον 'Αρη ιδιαίτερα επικίνδυνο, εί- ναι η ύπαρξι του μυστηριώδους Γίγαντιού 'Εγκέφαλου, που κατευθύνει κάθε έκδηλωσι ζωής πάνω σ' αυτό τον πλανήτη. Μην ξεχνάτε πως είχα τολμήσει να τον αντιμετωπίσω αυτόν τον 'Εγκέφαλο, κι' ένα πίστευα πως τον είχα έκμηδενίσει, έκείνος μ' έριξε πίσω στη γη, και μά- λιστα ίσια- ίσια πάνω στη βίλλα που είχατε νοικιάσει στο 'Αλγέρι.

—Αυτό είναι αλήθεια, παρα- δέχτηκε η Ζανέτ.

—Γι' αυτό λοιπόν φοβόμαι μήπως ο Γίγαντιος 'Εγκέφαλος του 'Αρεως διαργάωσε αυτή την έκστρατεια εναντίον της Γης, για να μάς έκδικήθη...

—Επίδρμη στην 'Αμερική

—Εμείναν για λόγο σιωπηλοί, βυθισμένοι στις σκέψεις τους. Κι' οι τρεις καταλάβαιναν πολύ καλά τις τρομακτικές άπει- λη ήταν για τη Γη οι πυρηνολο- κίνητες έκείνες βολίδες των 'Α- ρειών, που πετούσαν αναρίθμη- τες πάνω από το Παρίσι...

Γύρω τους, οι άνθρωποι έ- φευγαν σάν τρελλοί, προσπα- θώντας να δρουν κάποιο κατα- φύγιο, που θα τους προφύλα- γε από τις μυστηριώδεις έκεί- νες βολίδες.

—Δεν βομβαρδίζουν όμως, παρατήρησε η Ζανέτ.

—Μου φαίνεται, για την ώ- ρα κάνουν μίαν επίδειξι για να μάς τρομοκρατήσουν, της έ- λεγε ο άρρεβανιστικός της.

Πάνω τους άνηχοντες ο ύ- πόκωφος βόγγος των βολίδων, που έφερναν βολτες στον ούρα- νό, διατηρώντας πάντα την ί- δια αναλλοίωτη διάταξι.

Από παντού άκούγονταν κραυγές φρίκης, τα μαγαζιά έ- κλειναν γρήγορα, τα μετρό και τ' αυτοκίνητα γέμίζαν από άλ- λοφρονες ανθρώπους, που έγκα- τέλειπαν τις δουλειές τους κι' έσπευσαν να γυρίσουν στα σπι- τία τους, για ν' αντιμετωπί- σουν, κοντά πτους δικούς των, τ' άμυστηριώδη κίνδυνο που τους απ'λάτυνε.

Σά να υπάκουε σέ μίαν έν- δειξι...

—Σήμην από ρουκετοβολίδες της ηνωμένης 'Αρειο- 'Ιαπωνι- κής 'Αεροπορίας έβομβάρδιζαν και κατέστρεφαν τα έδωδοντα, πέντε τοις εκατόν από τις 'Α- μερικανικές μεγατοπόλεις.

—Η 'Αμερική πληρώνει τώρα πανάκριβα το χαμό των άδων

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

στικτώδη παρόρμησι, η Ζανέτ μπήκε στο αυτοκίνητο και γύ- ρισε το κουμπι του ραδιοφω- νου.

Μιά φωνή, με ξενική προφο- ρά, έλεγε σέ άπαιστη γαλλι- κη γλώσσα:

— Προσοχή! Προσοχή! 'Ε- δώ 'Αρχηγίον Διαπλανητικής 'Αεροπορίας 'Αρειο- 'Ιαπωνών! Στό άκουσμα της δυνατής αυτής φωνής, ο Μπουσάν κι' ο Βεϋράκ πλησίασαν στο αυτοκι- νητο.

Η φωνή του έκφωνητου εξα- κολουόσε:

— Έκδικήθηκαμ τη Χιροσί- μα! Χάρη στη συμμαχία μας με τους 'Αρειούς, κατορθώσα- με να πληρώμε τις 'Ηνωμένες Πολιτείες βαρύτερα απ' ό,τι τις είχαμε πληήσει στο Πηλ- λ- Χάρμπουρ, έδώ κι' έξηνα χρό- νια!

— Τώρα ξεηγούνται πολλά πράγματα! Ψιθύρισε συλλογι- σμένος ο Βεϋράκ.

—Αλλά πως συνεννοήσαν οι Γίαντινες με τους 'Α- ρείους; ρώτησε ο Μπουσάν πε- ριέργως.

—Ίσως, τον καιρό που είχα πάει εγώ στον 'Αρη, να είχαν κάνει κι' αυτοί ανάλογη άπο- στήλη, άτήνησε ο Βεϋράκ. Με- μόνη τη διαφορά πως οι Γίαν- τινές έπεκρίτησαν μιά δια- πλανητική συμμαχία για να έκ- δικηθούν τη Λευκή φυλή...

Στό αναμεταξύ, η φωνή του έκφωνητου εξακολουόσε:

—Ο γενναίος λοχαγός Χιρί- το - Σονάμα, μαζί με τρεις συν- ττρόφους του, από το Τάγμα των Μελλοθανάτων, έσπεσαν με άλεξιπτωτα πάνω στο εργοστά- σιο 'Ατομικής Ένεργείας του Σάου-Σάλον της 'Αμερικής και κατόρθωσαν να τό ανατινάξουν στόν άέρα, θυσιάζοντας τις ζωές τους για τό μεγαλειό της Αυτοκρατορίας.

» Σήμην από ρουκετοβολίδες της ηνωμένης 'Αρειο- 'Ιαπωνι- κής 'Αεροπορίας έβομβάρδιζαν και κατέστρεφαν τα έδωδοντα, πέντε τοις εκατόν από τις 'Α- μερικανικές μεγατοπόλεις.

—Η 'Αμερική πληρώνει τώρα πανάκριβα το χαμό των άδων

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

Χωριο που φαίνεται...

Μια αρκετά πλούσια γεροντοκόρη κατάφερε ύστερα από πολλούς μοχθους να πραγματοποιήσει το μεγαλύτερο όνειρο της ζωής της. Έδωσε δηλαδή να τυλιξη κάποιο νεαρό και να δώσει μάλιστα και ραντεβού μαζί του.

Αλλά η καυμένη έκτός από τις τόσες αδικίες που της έδωσε η φύσις, είχε και προμερη μωρία... Και για να μη γίνη άτιμητό το λάττωμά της από τον αγαπημένο της, σκέ- φθηκε να του σκαρώσει ένα ωραιότατο κόλπο.

Πήγε λοιπόν στο ραντεβού της νωρίτερα από την κανονική ώρα, τοποθέτησε στο απέναντι δέντρο μία άσημνια καρφίτσα και περίμενε την κατάλληλη στιγμή.

Και η κατάλληλη στιγμή δεν άργησε, γιατί σέ λίγο ήρθε το 'Ιθαμά της και αφού ανταλλάξαν λίγες τυπικές φράσεις, πετάχτηκε δάθεν κατάπληκτη και φώνεζε ροισμβευτικά:

— Κύττα Μιμή!

— Τι είναι Μαριάνθη;

— Αυτό τό πραγματάκι, στο απέναντι δέντρο δεν είναι άση- μένια καρφίτσα;

— Να σου πώ την αλήθεια, δεν μπορώ να διακρίνω τόσο μακριά.

— Κι' όμως είναι

— Λές;

— Όχι στο άποδείξω άμέσως!

Δυστυχώς όμως, δεν στάθηκε τυχερή στην απόδειξι, γιατί την ώρα που πήγαινε προς τό δέντρο έπεσε άπάνω σέ μία άγέλαδα!

...

...

ARIZONA

γυναικοπαίδων της Χιροσίμα, που υπήρξαν τα πρώτα θύματα της ατομικής βόμβας στη γη. Τώρα ήρθε η σειρά μας. Και πληρώνουμε χιλιαπλάσια τα όσα υπέστη ο ηρωικός Ιαπωνικός λαός από την πολυχρόνια 'Αμερικανική κατοχή...

— Ακούστε, ψιθύρισε η Ζανέτ, που είχε γίνει χλωμή σαν νεκρή. Η 'Αμερική καταστράφηκε...

— Μένει ακόμα η Εύρώπη, απάντησε απλά ο Βεϋράκ. Κι' η Εύρώπη δεν θα παραδοθεί ποτέ στους 'Αρείους, ούτε, πολύ περισσότερο, στους Γίππων-Ζου...

— Εκείνη τη στιγμή, σ' α' απαντούσε στα υπερήφανα λόγια του, ακούστηκε η φωνή του έκφανητου να λέει:

«Προτού διατάξει μια γενική επίθεση εναντίον της Εύρώπης, το 'Αρχηγείο των 'Αρειο-Ιαπωνικών δυνάμεων εξαστοχάσει το τελευταίο μήνυμα προς το 'Ανώτατο Διεθνές Συμβούλιο 'Ασφαλείας, με την ευκαιρία που τα μέλη του έχουν συγκεντρωθεί στο Παρίσι, για την έγκριση Συνέλευσής τους.

Παραδόθηκε άνευ όρων, αλλιώς...

Με μια νευρική κίνηση, ο Βεϋράκ γύρισε το κομμάτι του ραδιοφώνου, για να μην ακούει τη σατανική εκείνη φωνή...

Τα μάτια του πετούσαν άστροπαρές. — 'Ακουσαν κάποτε κι' οι πατέρες μας αυτού του είδους τα τηλεγράμματα... ψιθύρισε με όργη. Κάποιος ανόητος, που τον έλεγαν Χίτλερ, θέλησε να τους σκαρώσει την ίδια βουλεύα... Αλλά πήρε το μάθημα που του χρειαζόταν...

— Τότε όμως οι άνθρωποι πολέμησαν με πρωτόγονα μέσα, παρατήρησε η Ζανέτ, συλλογισμένη. Αλλά τώρα...

— Αλλοίμονο αν χάσουμε το θάρρος μας! την δεικνύει ο Ρομπέρ Βεϋράκ. Δεν ξέρω τι απάντηση σκέπτεται να δώσει το Συμβούλιο 'Ασφαλείας σ' αυτό το τερατώδες τηλεσίγγραφο, αλλά εγώ θα κάμω τ' αδύνατα δυνατά για ν' απάντηση: ΟΧΙ!

Το ραδιενεργό σύννεφο

Μέσα στο πλήθος, που έτρεχε προς όλες τις διευθύνσεις, άρχισαν ν' αντηχούν οι πρώτες φωνές των εφημεριδοπωλών, που διαλαλούσαν τα έκτακτα παραρτήματα.

Ο Βεϋράκ αγόρασε μιά εφημερίδα, κι' άρχισε να διαβάει, την καταπληκτική είδηση, που δημοσίευσε στην πρώτη της σελίδα:

«Τρομακτικές ατομικές κυκλών»

«Η φοβερή έκρηξη του 'Εργοστασίου 'Ατομικής 'Ενεργείας της Βορείου 'Αμερικής, απειλούμενη εις εξαφνικήν και ραδιενεργόν επίθεσιν ρουκετοβολίδων της ηνωμένης 'Αρειο-Ιαπωνικής 'Αεροπορίας, επέφερε ως αποτέλεσμα την δημιουργία ενός τρομακτικού κυκλώματος, απειλούμενου διαστάσεων, όμοιου του όποιου ούδέποτε είδεν η γη.

«Ο φοβερός κυκλόν έβυθισεν υπό τα ύδατα των άκωνών πολυαριθμούς νήσους...»

Το πρόσωπο της Ζανέτ, που σκυμμένη πάνω από τον όμο του αρραβωνιαστικού της, διάβαζε την άπειστη αυτή είδηση, έγινε χλωμό σαν νεκρή.

Ο 'Ακαδημαϊκός Μπουσάν είχε μείνει ακίνητος, κυττάζον

τας με δέλεματα άφηνόμενα το στόλο των ρουκετοβολίδων, που εξακολουθούσαν να διαγράφουν απειλητικούς κύκλους πάνω από το Παρίσι.

Και μόνο ο Βεϋράκ έμεινε άταραχος.

— Είπε φοβερό! ψιθύρισε η Ζανέτ.

Ο αρραβωνιαστικός της στράφηκε προς τον Μπουσάν. — Κύριε καθηγητά, τον ρώτησε, τι ιδέα έχετε γι' αυτά που γράφουν οι εφημερίδες; Είπε μήπως άποκυήματα της φαντασίας των δημοσιογράφων, που, συνήθως, μεγαλοποιούν κάθε είδηση, ή μήπως είναι γραμμένα επίτηδες για να ένοσπείρουν τον πανικό στον κόσμο;

— Όλα είναι δυνατά, φίλε μου, απάντησε σκεπτικός ο γηραιός 'Ακαδημαϊκός. Με την έκρηξη του 'Εργοστασίου 'Ατομικής 'Ενεργείας ο φλοιός της γης θα υπέστη μιά άφάνταστη αναταραχή...

— Όστε ο σεισμός αυτός; — Φοβούμαι μήπως έτακτο λουθήσουν πιο δυνατές σεισμικές δονήσεις, όποτε η κατάσταση θα γίνει πιο κρίσιμη... Ο Βεϋράκ κύτταζε το ρολόι του.

— Η ώρα είναι όχτώ, είπε. 'Ας γυρίσουμε. Η συνεδρίαση του Συμβουλίου Εύρωπαϊκής 'Ασφαλείας έχει όριστή για τις δέκα. Ούχουμε έτσι αρκετή ώρα στη διάθεσή μας για να διαβάσουμε τα τηλεγράμματα που θα έχουν έρθει ήδη απ' όλο τον κόσμο.

Μπήκαν πάλι οι τρεις

μέσα στο αυτοκίνητό τους κι' επέστρεψαν, με μεγάλη δυσκολία, στο γραφείο του Βεϋράκ.

Εκεί ο στρατηγός βυθίστηκε στο διάβασμα των στρατιωτικών τηλεγραφημάτων, που ήσαν σωρός πάνω στο τραπέζι του, ενώ ο Μπουσάν κι' η Ζανέτ άνοιξαν το ραδιόφωνο, για ν' ακούσουν τις τελευταίες ειδήσεις.

«Εδώ Παρίσι — έλεγε η ταραγμένη φωνή του έκφανητου — σ'ας μεταδίδωμε τις τελευταίες ειδήσεις:

«Από το Λονδίνον μεταδίδουν ότι ένα νέο γιγάντιο κύμα πλημμυρίδων κατέκλυσε τις ακτές της 'Αγγλίας. Σε μερικά σημεία, η θάλασσα προχώρησε περισσότερο από πέντε χιλιόμετρα στο έσωτερικό της χώρας.

«Οι προκυμαίες κι' οι αποβάθρες του Λονδίνου έχουν έμβαστή στα νερά. Τα κύματα έχουν ρίξει στη στεριά τόνους ολόκληρους από ψάρια νεκρά.

«Αυτή τη στιγμή μας μεταδίδουν ότι τα υπερκονεία «Κουήν Μαίρη» και «Κουήν 'Ελίζαμπεθ» άπλωσθησαν αυταύρα.

«Εδώ Παρίσι. Το Συμβούλιο Εύρωπαϊκής 'Ασφαλείας συνέρχεται σε έκτακτη συνέλευση, άποψε. Η συνεδρίαση προληνύεται δραματική...»

Ο Βεϋράκ σηκώθηκε από το γραφείο του.

— Επιτρέψατέ μου ν' αποσυρθώ για λίγο, είπε στην αρραβωνιαστικιά του και στο φίλο του. Κύριε καθηγητά, ρίξτε μιά ματιά στα στρατι-

ωτικά τηλεγραφήματα, που σ'ας άφινω. Θα ίσχη ότι η 'Αμερική, μ' όλη τη φοβερή επίθεσή που υπέστη, βαστάει ακόμα καλά. Οι 'Αρειο-Γίππωνέζοι σ'εν κατόρθωσαν ακόμα να δημιουργήσουν ένα πεδίο προσγειώσεως στις 'Ηνωμένες Πολιτείες. Καθώς βλέπετε, δεν χάθηκε ακόμα κάθε έλπίδα.

«Εκείνη τη στιγμή, σ'α για να διαψεύσει τις αίσιοδοξίες του, μιά θύελλα από κεραυνούς έξέσπασε ξαφνικά πάνω από το Παρίσι.

«Ενα ραδιενεργό νέφος, από κείνα που είχε σκορπίσει η έκρηξη του 'Εργοστασίου 'Ατομικής 'Ενεργείας, περνούσε πάνω από την πολιτεία.

Πρωτοφανείς σε έκτασι άστραπες αλάκωναν τη στρατόσφαιρα ενώ βαρείς κρότοι κεραυνών άνηχούσαν συνεχώς, σάμπως να έκτυποσκροτούσαν μυριάδες κανόνια συγχρόνως.

Κι' η γη άρχισε να τρέμει, όπως ποτέ ως τώρα...

«Απ' όλα τα γραφεία, απ' όλα τα μεγάρα, απ' όλα τα σπίτια, οι άνθρωποι ξεχύνονταν σε πυκνές μάζες στους δρόμους, με κραυγές φρίκης και απογνώσεως, κάτω από κείνο το φλέγόμενο ούρανο, που τον αλάκωναν συνεχώς οι ρουκετοβολίδες των 'Αρειο-Ιαπωνών.

«Η δραματική συνεδρίαση

Μέσα σ' αυτή την έφιαλτική ατμόσφαιρα, άρχισε η έκτακτη συνεδρίαση του Συμβουλίου Εύρωπαϊκής 'Ασφαλείας. Τα ηλεκτρικά φώτα είχαν χαλάσει σ' όλη την πόλη, κι' άναγκάστηκαν να κατ'αφύγουν σε κεριά, που τα πήραν από άποθήκες παλαιο άχρηστων υλικών, που είχαν μείνει κλεισμένες από την εποχή του τελευταίου Παγκοσμίου πολέμου, πριν από έξηντα χρόνια δηλαδή.

«Άνεμος πανικού έπνευσε μέσα στην αίθουσα. Οι ήττοπαθείς αντιπρόσωποι ήταν πολυαριθμοί. Ο πρόεδρος δεν μπορούσε να επιβάλει την τάξη. Όλοι ήθελαν να μιλήσουν συγχρόνως. Από παντού ακούγαντες φωνές:

— Είπε καθαρή τρέλλα ν' άντισταθούμε!

— Η άποθήκη ατομικών β-πλην της Γης έχει τιναχτή στον άέρα!

— Οι 'Ηνωμένες Πολιτείες της 'Αμερικής έχουν μεταβληθ' σε έρείπια!

— Κάθε αντίσταση θα είναι μάταιη!

— Τι μπορεί να κάνη μόνη της η Εύρωπη; Τίποτα! 'Απολύτως τίποτα! Οι 'Αρειο-Γίππωνέζοι θα έχουν καταλάβει ήδη όλες τις βάσεις της 'Αφρικής και της 'Ασίας, κι' η Εύρωπη είναι προωρισμένη να καταστραφ' έντελώς!

— Είπε πιασμένη μέσα σε μιά ταναλία καί είχε άνυπεράσπιστη... Είπε το τέλος!

Τα τελευταία λόγια του ρήτορος — που είχε μιλήσει με δυνατή φωνή — τ' άκουσαν όλοι μέσα στη βαθεία σιωπή. Όλοι άνατρίχισαν...

— Όλοι άνατρίχισαν... λοι όμως χειροκρότησαν τότε ο Βεϋράκ πηδώντας το άπ' πάνω κι' ώρμησε στο ψηλό Σήκωσε περήφανα το ψηλό του ανάστημα, και, με φωνή που την δονούσε το πάθος, φώναζε δυνατά:

— 'Εν όνομα της Γαλλίας διαμαρτύρομαι! Δεν συμφωνώ άποδοχή της έπιδέσεως...

— Ο πρόεδρος της άυστρα-

λίας Κυβερνήσεως έδολοφονήθη από ένα όμιλον άλεξιπτατιστών Ιαπωνών...

Ο πανικός

Σιωπή θανάτου βασίλειε για λίγα δευτερόλεπτα μέσα στην αίθουσα του Συμβουλίου. Όλοι ένοιωθαν ένα παγωμένο ρίγος να τους διατρέχει τα κορμιά τους. Η κατάσταση ήταν πολύ πιο κρίσιμη απ' ό,τι είχαν φανταστή...

— Ψηφοφορία!

— Ψηφοφορία!

Και πάλι άντηχσαν οι κραυγές αυτές.

Ο πρόεδρος έδωσε έντολη να γίνει ψηφοφορία. 'Επειτα, με φωνή που έτρεμε από συγκίνηση, άνήγγειλε το αποτέλεσμα:

«Από τα 19 μέλη - κράτη, έψήφισαν υπέρ της άμέσου ύποταξης 16 και εναντίον αυτής 3. Τα κατά της ύποταξης ψήφισαντα κράτη είναι η Γαλλία, η Μεγάλη Βρετανία και η Ρωσία...

Εκείνη τη στιγμή, και μόλις ο πρόεδρος άνακάθηκε στη θέση του, σηκώθηκε άπάνω ο Βεϋράκ. Χτύπησε τη γροθιά του στο έθνος και έλεγε με φωνή βροντερή:

— 'Ις αντιπρόσωπος της Γαλλίας, λέγω: «Βέτο!».

Ουρλιάσματα άπογνώσεως και λύσσας άντηχσαν σ' όλη την αίθουσα. Οι αντιπρόσωποι των δεκάεξ κρατών, που είχαν ψηφίσει υπέρ της παραδοχής του τελευταίφου των 'Αρειο-Ιαπωνών, χειρονομούσαν να σηκώσουν τα νεύρα τους. Ο μεγάλος κεντρικός παλυσταίος έπεσε με τρομακτικό πάταγο, κι' αυτό μεγάλωσε τον πανικό. Από παντού άκούγονταν κραυγές φρίκης και βόγγου πληγωμένων. Συγχρόνως διάφορες φωνές άντηχησαν:

— 'Ας σταματήση αυτή η τρέλλα!

— Να γίνει άμέσως ψηφοφορία!

— Ψηφοφορία!

— Όλοι τώρα φώναζαν την ίδια λέξη, σάμπως να πίστευαν ότι, μόλις ψήφισαν, θα σταματούσε άμέσως ο έφιαλτης έκείνος, κι' όλα, πάνω στη γη, θα άναπαίρναν την προτερηνή τους όψη...

Ο Βεϋράκ, μ' όλο που είχε κι' αυτός πληγωθ' ελαφρά, από την πτώση του πολυελαίου, δεν έγκατέλειψε τον άγωνα.

Ορθος πάνω στο έθνος, προπαθούσε να άκουστή μέσα στο θόρυβο εκείνα και την άναταραχή.

— Παίζεται η τύχη της άνθρωπότητας! φώναζε μ' όλη τη δύναμη της φωνής του. Η Γαλλία δεν θα ψηφίση ποτέ την ύποταγή!

Λίγοι αντιπρόσωποι μόνο τον χειροκρότησαν, κι' άκούστηκαν ένα-δυο φωνές που φώναζαν:

— Μπάβο!

Εκείνη τη στιγμή, ένας κλητήρας έφερε στον Πρόεδρο της Συνέλευσεως ένα τηλεγράφημα.

Αυτός το άνοιξε, με χέρια που έτρεμαν, και το διάβασε δυνατά:

«Από πρωίας, η 'Αυστραλία ευρίσκειται εις χείρας των 'Αρειο-Ιαπωνών...

«Οι λίμένες του Σίδνεϋ και της Μελβούρνης καίγονται... Πολυαριθμά ρουκετοβόλα έξάπλωσαν έμπρηστικές δολιές από της γενικής επίθεσεως...

«Ο πρόεδρος της άυστρα-

λίας Κυβερνήσεως έδολοφονήθη από ένα όμιλον άλεξιπτατιστών Ιαπωνών...

Ο πανικός

Σιωπή θανάτου βασίλειε για λίγα δευτερόλεπτα μέσα στην αίθουσα του Συμβουλίου. Όλοι ένοιωθαν ένα παγωμένο ρίγος να τους διατρέχει τα κορμιά τους. Η κατάσταση ήταν πολύ πιο κρίσιμη απ' ό,τι είχαν φανταστή...

— Ψηφοφορία!

— Ψηφοφορία!

Και πάλι άντηχσαν οι κραυγές αυτές.

Ο πρόεδρος έδωσε έντολη να γίνει ψηφοφορία. 'Επειτα, με φωνή που έτρεμε από συγκίνηση, άνήγγειλε το αποτέλεσμα:

«Από τα 19 μέλη - κράτη, έψήφισαν υπέρ της άμέσου ύποταξης 16 και εναντίον αυτής 3. Τα κατά της ύποταξης ψήφισαντα κράτη είναι η Γαλλία, η Μεγάλη Βρετανία και η Ρωσία...

Εκείνη τη στιγμή, και μόλις ο πρόεδρος άνακάθηκε στη θέση του, σηκώθηκε άπάνω ο Βεϋράκ. Χτύπησε τη γροθιά του στο έθνος και έλεγε με φωνή βροντερή:

— 'Ις αντιπρόσωπος της Γαλλίας, λέγω: «Βέτο!».

Ουρλιάσματα άπογνώσεως και λύσσας άντηχσαν σ' όλη την αίθουσα. Οι αντιπρόσωποι των δεκάεξ κρατών, που είχαν ψηφίσει υπέρ της παραδοχής του τελευταίφου των 'Αρειο-Ιαπωνών, χειρονομούσαν να σηκώσουν τα νεύρα τους. Ο μεγάλος κεντρικός παλυσταίος έπεσε με τρομακτικό πάταγο, κι' αυτό μεγάλωσε τον πανικό. Από παντού άκούγονταν κραυγές φρίκης και βόγγου πληγωμένων. Συγχρόνως διάφορες φωνές άντηχησαν:

— 'Ας σταματήση αυτή η τρέλλα!

— Να γίνει άμέσως ψηφοφορία!

— Ψηφοφορία!

— Όλοι τώρα φώναζαν την ίδια λέξη, σάμπως να πίστευαν ότι, μόλις ψήφισαν, θα σταματούσε άμέσως ο έφιαλτης έκείνος, κι' όλα, πάνω στη γη, θα άναπαίρναν την προτερηνή τους όψη...

Ο Βεϋράκ, μ' όλο που είχε κι' αυτός πληγωθ' ελαφρά, από την πτώση του πολυελαίου, δεν έγκατέλειψε τον άγωνα.

Ορθος πάνω στο έθνος, προπαθούσε να άκουστή μέσα στο θόρυβο εκείνα και την άναταραχή.

— Παίζεται η τύχη της άνθρωπότητας! φώναζε μ' όλη τη δύναμη της φωνής του. Η Γαλλία δεν θα ψηφίση ποτέ την ύποταγή!

Λίγοι αντιπρόσωποι μόνο τον χειροκρότησαν, κι' άκούστηκαν ένα-δυο φωνές που φώναζαν:

— Μπάβο!

Εκείνη τη στιγμή, ένας κλητήρας έφερε στον Πρόεδρο της Συνέλευσεως ένα τηλεγράφημα.

Αυτός το άνοιξε, με χέρια που έτρεμαν, και το διάβασε δυνατά:

«Από πρωίας, η 'Αυστραλία ευρίσκειται εις χείρας των 'Αρειο-Ιαπωνών...

«Οι λίμένες του Σίδνεϋ και της Μελβούρνης καίγονται... Πολυαριθμά ρουκετοβόλα έξάπλωσαν έμπρηστικές δολιές από της γενικής επίθεσεως...

«Ο πρόεδρος της άυστρα-

λίας Κυβερνήσεως έδολοφονήθη από ένα όμιλον άλεξιπτατιστών Ιαπωνών...

Ο πανικός

Σιωπή θανάτου βασίλειε για λίγα δευτερόλεπτα μέσα στην αίθουσα του Συμβουλίου. Όλοι ένοιωθαν ένα παγωμένο ρίγος να τους διατρέχει τα κορμιά τους. Η κατάσταση ήταν πολύ πιο κρίσιμη απ' ό,τι είχαν φανταστή...

— Ψηφοφορία!

— Ψηφοφορία!

Και πάλι άντηχσαν οι κραυγές αυτές.

Ο πρόεδρος έδωσε έντολη να γίνει ψηφοφορία. 'Επειτα, με φωνή που έτρεμε από συγκίνηση, άνήγγειλε το αποτέλεσμα:

«Από τα 19 μέλη - κράτη, έψήφισαν υπέρ της άμέσου ύποταξης 16 και εναντίον αυτής 3. Τα κατά της ύποταξης ψήφισαντα κράτη είναι η Γαλλία, η Μεγάλη Βρετανία και η Ρωσία...

Εκείνη τη στιγμή, και μόλις ο πρόεδρος άνακάθηκε στη θέση του, σηκώθηκε άπάνω ο Βεϋράκ. Χτύπησε τη γροθιά του στο έθνος και έλεγε με φωνή βροντερή:

— 'Ις αντιπρόσωπος της Γαλλίας, λέγω: «Βέτο!».

Ουρλιάσματα άπογνώσεως και λύσσας άντηχσαν σ' όλη την αίθουσα. Οι αντιπρόσωποι των δεκάεξ κρατών, που είχαν ψηφίσει υπέρ της παραδοχής του τελευταίφου των 'Αρειο-Ιαπωνών, χειρονομούσαν να σηκώσουν τα νεύρα τους. Ο μεγάλος κεντρικός παλυσταίος έπεσε με τρομακτικό πάταγο, κι' αυτό μεγάλωσε τον πανικό. Από παντού άκούγονταν κραυγές φρίκης και βόγγου πληγωμένων. Συγχρόνως διάφορες φωνές άντηχησαν:

— 'Ας σταματήση αυτή η τρέλλα!

— Να γίνει άμέσως ψηφοφορία!

— Ψηφοφορία!

— Όλοι τώρα φώναζαν την ίδια λέξη, σάμπως να πίστευαν ότι, μόλις ψήφισαν, θα σταματούσε άμέσως ο έφιαλτης έκείνος, κι' όλα, πάνω στη γη, θα άναπαίρναν την προτερηνή τους όψη...

Ο Βεϋράκ, μ' όλο που είχε κι' αυτός πληγωθ' ελαφρά, από την πτώση του πολυελαίου, δεν έγκατέλειψε τον άγωνα.

Ορθος πάνω στο έθνος, προπαθούσε να άκουστή μέσα στο θόρυβο εκείνα και την άναταραχή.

— Παίζεται η τύχη της άνθρωπότητας! φώναζε μ' όλη τη δύναμη της φωνής του. Η Γαλλία δεν θα ψηφίση ποτέ την ύποταγή!

Λίγοι αντιπρόσωποι μόνο τον χειροκρότησαν, κι' άκούστηκαν ένα-δυο φωνές που φώναζαν:

— Μπάβο!

Εκείνη τη στιγμή, ένας κλητήρας έφερε στον Πρόεδρο της Συνέλευσεως ένα τηλεγράφημα.

Αυτός το άνοιξε, με χέρια που έτρεμαν, και το διάβασε δυνατά:

«Από πρωίας, η 'Αυστραλία ευρίσκειται εις χείρας των 'Αρειο-Ιαπωνών...

«Οι λίμένες του Σίδνεϋ και της Μελβούρνης καίγονται... Πολυαριθμά ρουκετοβόλα έξάπλωσαν έμπρηστικές δολιές από της γενικής επίθεσεως...

«Ο πρόεδρος της άυστρα-

λίας Κυβερνήσεως έδολοφονήθη από ένα όμιλον άλεξιπτατιστών Ιαπωνών...

Ο πανικός

Σιωπή θανάτου βασίλειε για λίγα δευτερόλεπτα μέσα στην αίθουσα του Συμβουλίου. Όλοι ένοιωθαν ένα παγωμένο ρίγος να τους διατρέχει τα κορμιά τους. Η κατάσταση ήταν πολύ πιο κρίσιμη απ' ό,τι είχαν φανταστή...

— Ψηφοφορία!

— Ψηφοφορία!

Και πάλι άντηχσαν οι κραυγές αυτές.

Ο πρόεδρος έδωσε έντολη να γίνει ψηφοφορία. 'Επειτα, με φωνή που έτρεμε από συγκίνηση, άνήγγειλε το αποτέλεσμα:

«Από τα 19 μέλη - κράτη, έψήφισαν υπέρ της άμέσου ύποταξης 16 και εναντίον αυτής 3. Τα κατά της ύποταξης ψήφισαντα κράτη είναι η Γαλλία, η Μεγάλη Βρετανία και η Ρωσία...

Εκείνη τη στιγμή, και μόλις ο πρόεδρος άνακάθηκε στη θέση του, σηκώθηκε άπάνω ο Βεϋράκ. Χτύπησε τη γροθιά του στο έθνος και έλεγε με φωνή βροντερή:

— 'Ις αντιπρόσωπος της Γαλλίας, λέγω: «Βέτο!».

Ουρλιάσματα άπογνώσεως και λύσσας άντηχσαν σ' όλη την αίθουσα. Οι αντιπρόσωποι των δεκάεξ κρατών, που είχαν ψηφίσει υπέρ της παραδοχής του τελευταίφου των 'Αρειο-Ιαπωνών, χειρονομούσαν να σηκώσουν τα νεύρα τους. Ο μεγάλος κεντρικός παλυσταίος έπεσε με τρομακτικό πάταγο, κι' αυτό μεγάλωσε τον πανικό. Από παντού άκούγονταν κραυγές φρίκης και βόγγου πληγωμένων. Συγχρόνως διάφορες φωνές άντηχησαν:

— 'Ας σταματήση αυτή η τρέλλα!

— Να γίνει άμέσως ψηφοφορία!

— Ψηφοφορία!

— Όλοι τώρα φώναζαν την ίδια λέξη, σάμπως να πίστευαν ότι, μόλις ψήφισαν, θα σταματούσε άμέσως ο έφιαλτης έκείνος, κι' όλα, πάνω στη γη, θα άναπαίρναν την προτερηνή τους όψη...

Ο Βεϋράκ, μ' όλο που είχε κι' αυτός πληγωθ' ελαφρά, από την πτώση του πολυελαίου, δεν έγκατέλειψε τον άγωνα.

Ορθος πάνω στο έθνος, προπαθούσε να άκουστή μέσα στο θόρυβο εκείνα και την άναταραχή.

— Παίζεται η τύχη της άνθρωπότητας! φώναζε μ' όλη τη δύναμη της φωνής του. Η Γαλλία δεν θα ψηφίση ποτέ την ύποταγή!

Λίγοι αντιπρόσωποι μόνο τον χειροκρότησαν, κι' άκούστηκαν ένα-δυο φωνές που φώναζαν:

— Μπάβο!

Εκείνη τη στιγμή, ένας κλητήρας έφερε στον Πρόεδρο της Συνέλευσεως ένα τηλεγράφημα.

Αυτός το άνοιξε, με χέρια που έτρεμαν, και το διάβασε δυνατά:

«Από πρωίας, η 'Αυστραλία ευρίσκειται εις χείρας των 'Αρειο-Ιαπωνών...

«Οι λίμένες του Σίδνεϋ και της Μελβούρνης καίγονται... Πολυαριθμά ρουκετοβόλα έξάπλωσαν έμπρηστικές δολιές από της γενικής επίθεσεως...

«Ο πρόεδρος της άυστρα-

20 *ημέρες* **φθηνά**
15 ΙΑΝ. - 5 ΦΕΒΡ.
ΑΘΗΝΑΙ - ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ
Γυν. μεταξ. φιλέ 6.000
Γυν. μεταξ. εσ. 8.000
Ζωϊκή έστρα 19.000
Κομπινισιόν 5.500
Ζέρσεϋ 8.500
Κυλόττες άντοχης 2.500
Νυχτικές έστρα 30.000
Σοσόνια 1.500
Καλτσάκια 1.400
Κάλτσες άνδρων 1.800
Εσώδερα κοντά 5.000
Υποκ. λινά έστρα 19.500
Ποπλιν έστρα 28.000
Πιζάμες Φανέλλα 46.000
Φανέλλες, μανδήλια, προσόφια και πολλά άλλα είδη με μικρό ελάττωμα στη μισή τιμή

Παλακός
ΑΘΗΝΑΙ
1 Χρυσόσηλητισμός 1
ΑΠΡΑΞΙΕΛΟΥΣ ΠΛΗΘΙΟΝ ΑΓ. ΜΑΡΚΟΥ
ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ
ΦΩΝΗ ΑΓΟΡΑ Ναυαρίνου 28
(ΠΑΝΣΙΟΝ ΗΛΕΚΤΡΙΚΟΥ ΣΤΑΘΜΟΥ)

Δρ. Ι. Α. Ματαράσσο
ΕΙΔΙΚΟΣ ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΣ ΠΑΝΕΠ. ΠΑΡΙΣΙΟΝ
ΡΙΖΙΚΗ ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΦΑΚΙΔΩΝ
Όδου Πλίνου 38 - Τηλέφ. 85.089
Ώρες 10-1 και 4

